

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

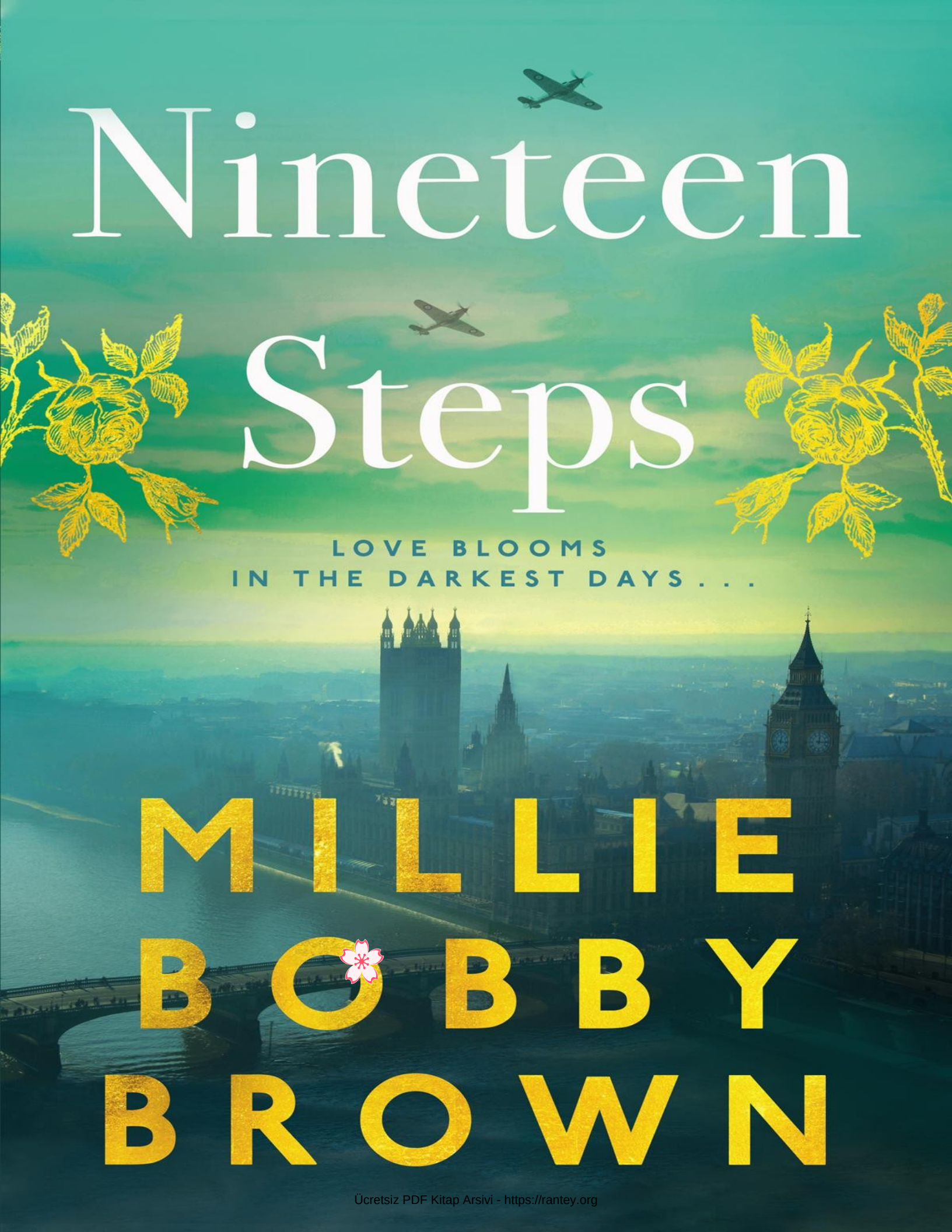
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nineteen

Steps

LOVE BLOOMS
IN THE DARKEST DAYS . . .

MILLIE
BOBBY
BROWN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MILLIE BOBBY BROWN, Netflix'in popüler dizisi *Stranger Things*'te Eleven karakterini canlandırmasıyla tanınan bir aktris ve yapımcıdır. Bu rol, ona uluslararası ilgi, eleştirmenlerin övgüsü ve iki Primetime Emmy  d l  adaylığı ile iki Screen Actors Guild  d l  adaylığı dahil olmak üzere birçok  d l  kazandırmıştır. Ayrıca *Enola Holmes* ve devam filminde başrol oynamış ve yapımcılığını üstlenmiştir.

2019 yılında Brown, kendi vegan ve hayvanlar üzerinde test edilmemiş makyaj ve cilt bakım ürünleri serisi florence by mills'i piyasaya sürdü. Marka, Women's Wear Daily'nin Beauty Inc Awards  d llerinde "Yılın Lansmanı"  d l n  aldı ve The Cosmetify Index'e göre kısa sürede en popüler ve güvenilir güzellik markalarından biri haline geldi.

20 Kasım 2018'de UNICEF, Brown'ı kuruluşun en yeni İyi Niyet Elçisi olarak atadı. Birleşmiş Milletler Genel Merkezi ve New York'taki Empire State Binası'nda Dünya  ocuk Günü'nde yapılan atama, onu o tarihte UNICEF'in en genç İyi Niyet Elçisi yaptı. O yılın başlarında Brown, TIME dergisinin En Etkili 100 Kişi listesine de seçildi.

Onu Instagram'da [@milliebobbybrown](https://www.instagram.com/milliebobbybrown) adresinden takip edebilirsiniz.

Nineteen Adım

MILLIE
BOBBY BROWN

Kathleen McGurl ile

TEK YER. ÇOK SAYIDA HİKAYE

Telif hakkı

HarperCollinsPublishers Ltd'nin bir yayını
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda

Bu baskı 2023

İlk olarak 2023 yılında HQ tarafından Büyük Britanya'da yayınlanmıştır.

Telif hakkı © PCMA Management and Productions 2023

Kathleen McGurl'a teşekkürler

Millie Bobby Brown, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını savunmaktadır.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'de mevcuttur.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında saklıdır. Gerekli cretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkını elde etmiş olursunuz. Bu metnin hiçbir kısmı çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine

Kaynak ISBN: 9780008530266
E-kitap Baskısı © EYLÜL 2023 ISBN: 9780008530280
Sürüm 2023-07-13

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
- Arka plan ve yazı tipi renklerini değiştirme
- Yazı tipi değişikliği
- Hizalama değişikliği
- Metni sese dönüştürme
- Sayfa numaraları alınan alınan sayfadan sonraki
baskı baskıdan ISBN 9780008530266

Bu trajedide hayatlarını kaybedenler ve geride bıraktıkları sevdikleri için, ve bana bu hikayeyi anlatan Nanny Ruth için.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif](#)

[Okuyuculara Not](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Par t Bir: Sonbahar-Kış 1942 Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Par t İki: Kış–İlkbahar 1943 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[t Üç: 1945 İlkbahar-Yaz Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yayınevi](#)

[Hakkında](#)

Önsöz

Mart 1993

Nellie, neredeyse elli yıl sonra ilk kez çocukluğunun geçtiği Bethnal Green'e geri dönmüştü. Savaşın bitmesinden bu yana ilk kez. Metro treninden inip perona adım attığında, çıkış işaretlerini aramak için etrafına bakındığında, buranın hatırladığı halinden ne kadar farklı görüldüğüne şaşırdı. Savaş süresince istasyon halka açık hava saldırısı sığınağı olarak kullanıldığında, istasyon henüz tamamlanmamış ve raylar döşenmemişti. Şimdi, o valizini sıkıca tutarak dururken, insanlar onun yanından telaşla geçiyorlardı. O, en son buraya geldiğinde tünelleri kaplayan binlerce üçlü ranzayı hayal etmeye çalışıyordu. Blitz sırasında o ve ailesi burada kaç tane sonsuz, endişeli gece geçirmişti? Çok fazla. Ve sonra, savaşın ilerleyen dönemlerinde, yukarıdaki sık bombardımanlardan korunmak için sığınmak zorunda kaldıkları çok daha fazla gece olmuştu.

Bindiği tren hareket etti, tekerlekleri hızlanırken raylar üzerinde gürültüyle

hızlanırken raylar üzerinde gürültü çıkararak, Nellie'yi anılarıyla çevrili platformda bıraktı.

Eski merdivenlerin tahta basamakları yerine parlak çelik basamaklara adım attığında, tekerlekli valizini arkasındaki basamağa sürüklerken, merdivenlerin değiştirildiğini fark etti. Bir sokak müzisyeni merdivenin altına yerleşmiş, "Bridge Over Troubled Water" şarkısını söylüyordu ve müzik ona kadar yankılanıyordu.

Yolcu asansörüne binerken, sessizce şarkıya eşlik etti ve savaş sırasında bazen burada arkadaşları ve ailesi için şarkı söylediğini hatırladı. Bilet salonuna ulaştığında sevgili Billy'yi düşündü, ona gülümsediğinde yanaklarında oluşan gamzeleri hatırladı. Burası, ailesine ranzalarına giderken onlara yetişeceğini söz vererek, sık sık onunla kısa bir sohbet için durduğu yerdi.

Bilet bariyerinin kapısından geçtikten sonra, otomatik olarak soluna döndü. O zamanlar, tamamlanmamış istasyona tek bir giriş ve çıkış vardı. Şimdi sağında bir tane daha vardı, ama onu kullanırsa, caddeye çıktığında yönünü şaşırmaktan korkuyordu. Tanıdık ama farklıydı, duvarlar reklam afişleri ile kaplıydı ve istasyon kantininin yerine bir otomat vardı. İlk yedi basamağı çıkıp yarı kata ulaştığında kalbi hızla çarpmaya başladı, sonra sola döndü ve on dokuz basamağı çıkmaya başladı. On dokuz. Elbette, eskiden olmayan merkezi bir tırabzanla artık çok daha iyi aydınlatılıyorlardı, ama yine de aynı on dokuz basamaktı. Bu basamakları yüzlerce kez kullandığı anıları, tırmanırken aklına hücum etti, gözleri yaşlarla doldu ve midesi düğümlendi.

İstasyonun dışına çıkmalı, Barbara'nın evinin yolunu bulmalı, eski arkadaşını selamlamalı ve bir fincan çay içmeliydi. Babs birkaç ay önce ona mektup yazmış, ellinci yıl anma töreni için geri dönmeyi düşünmesini tavsiye etmişti. Bu iyi bir fikir gibi gelmişti, ama şimdi, onca yıl sonra, her şey önündeydi.

Bir grup genç, muhtemelen üniversite öğrencisi, aniden merdivenlerden ona doğru koşarak geldi. Sağına doğru hareket ederek kendini duvara yasladı. Nefesi kısa ve hızlıydı, kalbi deli gibi atıyordu ve bunun merdivenleri çıkmanın yorgunluğundan kaynaklanmadığını biliyordu. Bunun nedeni, elli yıl önce burada olanlardı. Hayatını sonsuza dek değiştiren o gece. Bir eliyle valizini, diğer eliyle göğsünü tutarak duvara yaslandı, kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele etti, nefes almaya çalıştı. "Düşme, düşme," diye fısıldadı.

Birinci Bölüm

Sonbahar-Kış 1942

Bölüm 1

Eylül ayının parlak bir Cumartesi günüydü ve sanki hala yazdaymış gibi hissediliyordu. Nellie, belediye başkanının asistanı olarak belediye binasında yoğun bir hafta geçirmişti ve bugün biraz normallik, savaş öncesindeki hayatın tadını çıkarmak istiyordu. Hava saldırıları, karne sistemi ve radyoda yayınlanan bitmek bilmeyen kasvetli haberler öncesindeki hayatı. Küçük kız kardeşi Flo'yu parka pikniğe götürüyordu. Hava sıcaktı; insanın havanın serinlemesini ve yaprakların dökülmesini dilediği türden bir sıcaklık, ama sonra iyi havanın geçip gitmesini dilediği için kendini azarlıyordu.

Sonbaharın serinliği yakında gelecekti, diye düşündü Nellie. Ve onunla birlikte, karanlıkta işten eve döneceği, karartma sırasında her adımda tökezleyeceği, her metrekaresi tehlikeli olan kışın karanlık günleri de gelecekti.

"Hadi Flo. Acele edelim. Pikniğimiz için daha fazla zamanımız olsun," dedi ve kız kardeşinin elinden tutup çekerek.

Her zaman yaşadığı Bethnal Green'in tanıdık sokaklarında yürüdüler, vitrinleri yetersiz olan bir dizi dükkânın önünden geçtiler. İkinci el giysiler, kasapta tavşan ve koyun eti (en son ne zaman sığır eti yediğini hatırlamıyordu!), manavda hâlâ Kent'in bahçelerinden gelen elmalar için kuyruk vardı. Bir köşede, bombalanmış bir evin yan duvarının kalıntıları duruyordu, penceresinde hala pervazsız bir perde dalgalanıyordu. Gözlerini bombalanmış yerlerden, bir zamanlar insanların evleri olan, tıpkı kendi evi gibi olan oyuk kabuklardan kaçırdı. Şimdi bunları düşünerek mutlu ruh halini bozmak istemiyordu.

"Ne zaman yeniden inşa edecekler? İnsanlar evlerine ne zaman geri dönebilecekler?" diye sordu Flo, evlere bakarak.

"Savaş bittikten sonra, sanırım." Nellie içini çekerek koluna asılı sepeti düzeltti. Ama orada yaşayan insanlar bir daha evlerine dönemeyeceklerdi, diye düşündü. Bildiği kadarıyla, evleri doğrudan isabet aldığı anda içeride ölmüş olabilirdiler.

"Ya savaş sonsuza kadar sürerse?"

Son zamanlarda manşetler, RAF'ın Münih'e düzenlediği bombardıman saldırılarını duyuruyordu ve Nellie bunu düşününce midesi bulanıyordu. İngilizler bir Alman şehrini başarıyla bombaladığında, kısa süre sonra misilleme saldırısı olacağı kesindi. Ve bu genellikle Londra'nın vurulacağı anlamına geliyordu. Bu da Londra'nın doğu yakasının bir kez daha tehlikeye gireceği anlamına geliyordu.

Yedi yaşındaki küçük kız kardeşi, savaşın başlamasından önceki zamanları zar zor hatırlıyordu ve savaşın yakın zamanda sona ereceğine dair hiçbir işaret yoktu. Savaş, Flo'nun çocukluğunu mahvetmiş olduğu kadar, Nellie'nin de hiçbir endişesi olmadan eğlenmesi gereken gençlik yıllarını elinden almıştı. Yine de, limanlar ve depoların hedef alındığı başlangıçtaki kadar kötü değildi durum, ya da Hitler'in İngilizlerin moralini bozmak için bombardıman uçaklarını yerleşim bölgelerine gönderdiği Blitz sırasında olduğu kadar. İşe yaramamıştı. Hâlâ buradaydılar, hâlâ savaşıyorlardı ve Başbakan'ın savaşın başında söylediği gibi asla teslim olmayacaklardı. *Asla teslim olmayacaklardı.* Nellie, Churchill'in konuşmasını hatırlayarak çenesini meydan okurcasına öne çıkardı.

"Sonsuza kadar sürmeyecek, söz veriyorum. Bak, neredeyse vardık!" Nellie, kız kardeşini neşelendirmek için gülümsedi ve onları Regent's Canal üzerindeki köprüden geçerek Victoria Park'a, girişi koruyan iki köpek heykelinin önünden geçirdi. Flo, her zamanki gibi, geçerken her iki köpeği de okşadı.

O günlerde, Victoria Park'ın büyük bir kısmı ordu tarafından işgal edilmişti – bir kısmında uçaksavar silahları, uzak ucunda ise bir savaş esiri kampı vardı – ve insanın kendini gerçekten özgür hissedebileceği yerler azalmıştı. Yine de, Vicky Park'ın halka açık küçük bir bölümü ve Viktorya döneminden kalma teraslı evlerin sokakları arasına sıkışmış çok sayıda küçük park ve bahçe vardı. Bazı kazılmış yetiştirilmek

sebze yetiştirmek için kullanılıyordu, ancak diğeri hala çocukların oynaması için boştu ve her zaman bir yerlerde futbol maçı oynanıyordu, çocuklar ceketlerini kale olarak kullanıyorlardı.

Biraz ileride, göletin ortasındaki küçük adaya giden küçük köprüyü geçtiler. "Çocukların bu adaya girmelerine izin verilmediğini hatırlıyorum," dedi Nellie, Flo'ya. "Sadece yetişkinler girebilirdi."

"Yetişkin olana kadar adaya hiç gitmedin mi?" diye sordu Flo, gözlerini kocaman açarak.

Nellie gülümsedi. "Aslında gittik. Babs, Billy ve ben... Birimiz park bekçisinin dikkatini dağıtırken, diğeri köprüden geçip adaya koşardı. Bekçi bizi fark ettiğinde, adayı baştan sona dolaşmış olurduk ve tek yapabileceği bizi kovmaktı, ama biz ondan daha hızlı koşardık ve bizi yakalaması imkansızdı."

Flo güldü, Nellie de kıkırdadı. Savaştan önce, o hala bir okul kızı ve Flo henüz bir bebekken, güzel günler geçirmişlerdi. O, en yakın arkadaşı Barbara ve Barbara'nın kardeşi Billy, o zamanlar ayrılmaz bir üçlüydüler. Üçü yaşça yakındı, Billy Nellie'den bir yaş büyüktü, Babs ise bir yaş küçüktü. Birlikte büyümüşlerdi. Şimdi on sekiz yaşındaydı, neredeyse bir yetişkindi, belediye binasında önemli bir işi olan çalışan bir kadındı, ama bazen hala çocuk olmayı, Billy ve Babs ile parkta saklambaç oynamayı diledi.

Onu düşünmek onu ortaya çıkarmış gibi, tanıdık bir silüetin geniş bir gülümsemeye onlara doğru yürüdüğünü gördü. "Sen olmalısın, Nellie Morris! Piknik mi yapıyorsunuz?" Billy, dirseğinin kıvrımına asılı olan sepeti işaret ederek seslendi.

"Evet, güzel havanın tadını çıkarmaya karar verdik ve Flo pikniği çok sever."

"Eminim gıdıklanmayı da sever," dedi Billy, Flo'ya doğru atılırken. Flo çığlık atarak kaçtı ve Nellie gülerken onları izledi. Billy ikisi için de ağabey gibiydi ve Nellie onu çok severdi. Böyle anlarda savaşın olduğunu neredeyse unutabilirdi ve bu anlar ona güç veriyordu.

Adanın etrafını bir tur attıktan sonra ikisi geri döndü, Billy nefes nefeseydi. "Bu aralar benden çok hızlı," dedi, biraz hırıltılı bir sesle.

"Dikkatli ol Billy. Astımın var."

O da başını salladı ve her zaman yanında taşıdığı tıbbi sigaraları çıkardı. Birkaç nefes, içindeki ilacı ciğerlerinin derinliklerine ulaştırdı ve hırıltıyı durdurdu. "Biliyorum. İyileşeceğim." Sigara yakıp derin bir nefes aldı. "İşte. Şimdi her şey yolunda. Orada ne var?" Nellie'nin taşıdığı sepete, annesi Em'in onlar için hazırladığı piknik sepetine başını salladı.

"Sandviçler, kurabiye, limonlu arpa. Bize katılmak istersen üç kişiye yeter mi?" Aslında yoktu, ama teklif etmek zorunda hissetti.

Adam başını salladı. "Kulağa hoş geliyor ama gelemem. Daha sonra vardiyam var. Hava saldırıları piknikleri beklemez." Ona alaycı bir selam verdi, Flo'nun saçlarını karıştırdı ve yola çıktı.

Nellie, onun orta yaşlı iki kadının yanından geçmesini izledi; kadınlardan birinin elinde bir pudel köpeği vardı. Kadınlar onun arkasından bakıp onaylamayan bir şekilde başlarını salladılar ve köpek havladı. Hayvanı sakinleştirmek için hiçbir çaba göstermediler. Kadınlar, Billy'nin bugün üniforma giymediği için onun vicdani retçi olduğunu düşündüklerine şüphe yoktu. Onun hava saldırısı görevlisi olduğunu bilmiyorlardı. Ne kadar çok çalıştığını, kaç tane fazla vardiya yaptığını, metro istasyonundaki sığınakta insanları denetlemek için kaç gece geçirdiğini bilmiyorlardı, o nemli ortamda kapalı kalmanın ciğerlerine iyi gelmediğini bilmelerine rağmen.

Hepsi savaş çabalarına katkıda bulunuyorlardı. Babası Charlie, Londra limanında depo görevlisi olarak düzenli işinin yanı sıra, her hafta birkaç vardiya yangın gözcüsü olarak çalışıyordu. Babs, askeri üniforma üreten bir fabrikada çalışıyordu.

"Nellieeee! Sandviçlerimizi ne zaman yiyeceğiz? Kenarlarını ördekler için saklayacağım. Şurada görünüyorlar, değil mi? Ördek yavruları da var!"

"Öyle mi? Hadi gidelim!" Nellie, Flo'nun kendisini adanın kıyısında. Nitekim, sazlıkların arasında bir ördek ailesi vardı. Ördek yavruları minik, tüylü yaratıklardı ve Nellie'nin yapabileceği tek şey Flo'yu kuru zeminde tutmak, izlemek ama küçük yaratıkları yakalamaya çalışmamaktı.

Parkın diğer tarafında, kapalı alanda, devasa uçaksavar silahları, ya da bilinen adıyla "ack-ack" silahları, sessizce gökyüzüne doğru duruyordu, bir sonraki hava saldırısı olduğunda harekete geçmeye hazırdı. Ancak burada, ayaklarının dibinde, hayatın her zamanki gibi devam ettiğini hatırlatan küçük bir işaret vardı.

Hava saldırısı sireninin tiz sesi duyulduğunda eşyalarını topluyorlardı.

"Gündüz vakti mi? Gerçekten mi?" Nellie şaşkınlıkla sordu, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Piknik sepetine eşyaları tıktırdı ve Flo'nun elini tuttu. "Hadi, koşturmanız lazım!"

"Nellieeee! Nereye gideceğiz? Bombalanmak istemiyorum!" Flo korku içinde bağırdı. Ailenin genellikle hava saldırılarından korunmak için gittiği metro istasyonuna çok uzaktaydılar ve Alman bombardıman uçaklarının kolayca hedef alabileceği uçaksavar silahlarına çok yakındılar. Silahlara doğrudan bir isabet olduğunu, şarapnel parçalarının parkın üzerinden uçarak ikisine de isabet ettiğini hayal etti. Küçük Flo düşüyor, kanlar içinde ve cansız... Hayır, bu olamazdı. Kız kardeşini kurtarmak zorundaydı.

Parkın girişinde, içeri girerken önünden geçtikleri bir kamu sığınağı vardı. Yere gömülmüş oluklu sacdan yapılmış sıradan bir sığınaktı ama işlerini görecekti. Açık alanda kalmaktan her şey daha iyiydi. Nellie, Flo'nun elini sıkıca tutarak koşarken, bir dalga Alman bombardıman uçağı, kanatlarındaki Luftwaffe amblemini görebileceği kadar alçaktan uçarak başlarının üzerinden geçti. Motorları gürültüyle çalışıyordu ve bu ses, sık sık düzenli bir şekilde uçarak Almanya'daki şehirleri bombalamaya giden RAF uçaklarının sesinden belirgin bir şekilde farklıydı. Flo durdu ve uçaklara bakakaldı. Nellie, onun muhtemelen ilk kez düşmanı gördüğünü fark etti. Hava saldırıları genellikle geceleri yapılıyordu. Flo, başlarının üzerindeki uçakların taşıdıkları bombaları bir kenara bırakın, her an makineli tüfekleriyle ateş açacaklarından korkuyordu.

"Koşmalıyız, Flo!" diye ısrar etti, küçük kız kardeşini koruyabilmek için dua ederek. Barınağa vardılar ve Flo'yu önüne iterek

içeri itti. İçeride Flo'yu kendine yakın tuttu ve yanağını Flo'nun yumuşak kıvrıkcık saçlarına dayadı. Tanrıya şükür başarmışlardı.

"Vay canına, ucuz atlattık bayan," dedi sığınaktaki genç bir çocuk, küçük köpeğini kucaklayarak nefesini toparlamaya çalışırken.

"Biliyorum. Uyarı neden bu kadar geç geldi anlamıyorum. Buraya gelmek için zar zor vaktimiz vardı."

"Gündüz baskını, değil mi? Bizim çocuklar sadece geceleri onları izliyorlar galiba."

Nellie bunun doğru olabileceğini düşünmedi ve Flo'yu kucağına çekti, umarak anne babası ve erkek kardeşi George'un hepsinin güvenli bir yere ulaşmış olmasını diledi. East End'deki herkes gibi, onlar da hava saldırılarıyla başa çıkma konusunda tecrübeliydi. Ama kaç kez yaşansa da, bu onu hala korkutuyordu – bu seferki bombada onun adı yazıyor olabileceği, bunların dünyadaki son anları olabileceği düşüncesi. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalıştı, ağlamamaya ve Flo'nun ne kadar korktuğunu görmemesine kararlıydı.

Uçaksavar silahları ateşlenmeye başladı, çok yakın oldukları için sesleri Nellie'nin alışık olduğundan çok daha yüksekti, ama şehrin savunuluyor olması güven vericiydi. Bu küçük sığınak sadece birkaç kişiyi alabiliyordu. Oturmak için sadece tahta bir kalas ve toprak bir zemin vardı ve alıştıkları metro istasyonundaki labirentten çok uzaktı. Orada ranzalar, tuvaletler, sıcak yemek servisi yapan bir mutfak ve hatta eğlence için küçük bir tiyatro bile vardı.

"Baskın olduğunda buraya gelmemiz gerekmediği için ne mutluyuz, değil mi Flo?" dedi ve kız kardeşine daha sıkı sarıldı. Flo başını salladı ve ona daha da yakınlaştı. Yukarıda uçan uçakların sesini, uçaksavar silahlarının patlamalarını ve ara sıra uzaktan gelen bomba seslerini duyarken o küçük sığınakta olmak çok korkutucuydu. Metroda savaş sesleri daha az duyuluyordu ve dayanması daha kolaydı. Ayrıca Em, Charlie ve George de yanlarında olacaktı ve Nellie, Flo'nun sorumluluğunu tek başına üstlenmek zorunda kalmayacaktı. Sakin görünmeye çalışırken gözyaşlarını sildi.

Sonunda uçakların ve silahların sesleri azaldığında, tehlike geçti sireni çaldı. Nellie, Flo'yu sığıntan dışarı çıkardı ve tozlu havada ve yeni oluşan molozların arasında eve doğru yürümeye başladılar.

enkazların arasından eve doğru yürümeye başladılar. Morpeth Caddesi'ne döndüklerinde, birbirine bakan kırmızı tuğlalı Viktorya dönemine ait teras evleri sıralanmıştı. George, babası hemen arkasında, evlerinin ön kapısını açtı. "Sokaktaydım," dedi George nefes nefese,

"onlar

bombardıman uçakları geldi. Çok alçaktan uçuyorlardı!"

"Biz de sığınağımızdan onları gördük," diye cevapladı Nellie, onların yere çok yakın bir mesafeden saldırdıklarını hatırlayarak titreyerek.

"Gözlerinin beyazlarını görebiliyordum!" diye devam etti George. "Liderleri, Flo gibi sarı saçlıydı. Beni vurmadan önce bir çalının altına dalmak zorunda kaldım!"

Charlie ona sert bir bakış attı. "Sokakta ne yapıyordun? Hava saldırısı sireni duyduğunda hemen sığınağa git, sana bunu hep söylemedim mi?"

"Söyledin baba, ama..." diye başladı George.

"Metrodan çok uzaklaşmamalısın, duydun mu? Böylece doğrudan oraya gidebilirsin." Charlie oğluna parmağını salladı.

"Nellie ve Flo parkta olduklarında metro istasyonundan kilometrelerce uzaktaydılar!"

"Yarım mil, aptal," dedi Nellie, kardeşine küçümseyen bir bakış atarak. "En azından sığınağa ulaştılar." Charlie ellerini saçlarında gezdirdi.

saç. Çocuklarının, parlak bir Eylül cumartesi günü, güpegündüz tehlikede oldukları düşüncesi aklına gelmiş gibiydi. Bu düşünce Nellie'nin de tüylerini diken diken etti. Dışarıdayken Flo'ya bir şey olsaydı, kendini asla affedemezdi.

Nellie babasına sarıldı, sonra onları eve davet eden annesini öptü. "Her şey yolunda. Hepimiz güvendeyiz. Yine tırmanıyor, değil mi? En azından Blitz kadar kötü değil." 1940 ve 1941'de neredeyse her gece bombardımanlar olmuştu ve neredeyse metro istasyonundaki sığınakta yaşıyorlardı. Nellie, durumun yine o kadar kötüye gidebileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

"Evet, öyle," dedi Charlie. "Bu lanet savaş, değil mi? Alışıp, iyi başa çıktığını düşünmeye başlar başlamaz, sana böyle yeni bir şey atıyor. Güneşli bir öğleden sonra falan. Hiç doğru değil."

Nellie cevap vermek üzereyken kapı çalındı. "Ruth ve John gelmiş olmalı," dedi Em ve kapıyı açmak için acele etti.

Ama kapıda sadece John vardı, elinde tasmalı siyah bir tazı vardı. "Üzgünüm Em, Charlie," dedi. "Ruthie bugün çaya gelemeyecek kadar iyi değil. Gündüzki hava saldırısı onu çok korkuttu."

Nellie'nin hatırlayabildiği kadarıyla, teyzesi ve amcası her cumartesi öğleden sonra çaya gelirdi. Bu bir aile geleneği idi. Pastalar, bir iki kart oyunu ve bolca kahkaha – savaş olsun ya da olmasın.

Ruth, Charlie'nin kız kardeşi idi ve Nellie hayatı boyunca onlarla yakın bir ilişki içinde olmuştu. Nellie ve Babs, anne babalarıyla sorun yaşadıklarında kaçıp onların evine giderlerdi. Ruth onlara bisküvi ikram eder ve evinde kalıp bir daha eve dönmemelerini söylerdi. Ancak çay saati geldiğinde kızlar evlerini özler ve annelerini isterlerdi. Em ve Bayan Waters, Ruth'un komşunun oğluna mesaj gönderdiği için kızların nerede olduğunu tam olarak biliyorlardı.

"Ona sevgilerimi ilet," dedi Charlie. Nellie, kardeşinin sağlığı için endişelendiğini biliyordu. Her şeyi düzeltebilen, işleri yoluna koyabilen bir adam için, kardeşinin tüberkülozu konusunda hiçbir şey yapamamak, onun için bir işkenceydi. Kardeşinin tüberkülozu, hava saldırısı sığınağının nemli ortamında geçirdiği birçok gece nedeniyle daha da kötüleşmişti.

Savaş başladığından beri aileler birbirlerine daha sıkı bağlanmış, birbirlerine destek olmak için birbirlerine güvenmeye başlamışlardı ve Ruthie'nin orada olmaması düşüncesine dayanamıyordu.

Nellie, elini koklayan köpeğe baktı. "Yeni bir tazı mı? Oscar nerede?"

John güldü. "*Bu* Oscar. Onu tanımadın mı?"

Nellie kaşlarını çatı. Amcasının köpeği Oscar, benekli bir tazıydı. Bu köpek siyahtı, ama onu tanıyormuş gibi elini yalıyordu.

"Yine o numarayı mı deniyorsun?" dedi Charlie gülerek.

"Evet. Daha önce işe yaramıştı, yine işe yarar."

"Ne numarası, John amca?" diye sordu Nellie.

Ona yaklaştı. "Oscar bir kazanan olarak bilinir. Onu siyaha boya, farklı bir isimle, bilinmeyen bir köpek olarak farklı bir yarışa sok. Ona yüksek oranla bahis yap. O kazanır, biz parayı alırız, iş biter."

John, Nellie'ye göz kırptı. "Savaş olsa da fark etmez, biraz para kazanmak için her fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

"Onu nerede koşturacaksın ve adı ne olacak?" diye sordu Charlie. "Ben de bahis oynayacağım. Belki birkaç kuruş kazanırım."

"Walthamstow, bu akşam saat sekizde. Hemen bahisçilere git Charlie. Yeni adı Lord of the Darkness."

Nellie güldü. "Çok dramatik! Oscar'a iyi şanslar ve Ruth teyzeye sevgiler. Onu göremeyeceğimiz için çok üzgünüz."

Em, kağıda sarılmış kurabiyeyle geri döndü. "Al. Ruth'un çayı için, ve o köpeği onlardan uzak tut."

"Teşekkürler, Em. O bisküvileri çok sevecektir. Oh, bunları sana vermemi söyledi. Bizim ihtiyacımız yok, yeterince var." Nellie'ye birkaç erzak kuponu uzattı.

"Teşekkürler, John Amca," dedi gülümseyerek.

"Elimizdeki şeyi paylaşmalıyız, değil mi? Hadi, evlat." John köpeği uzaklaştırırken Charlie ve Nellie el sallayarak veda ettiler.

Her zaman böyleydi – aile ve arkadaşlar sahip olduklarını paylaşır, elinden gelenin en iyisini yapar, birbirlerinin küçük nezaketlerini takdir ederlerdi. Bir gün işler değişecek ve savaş öncesindeki gibi olacaktı, o zamanlar çok şeyleri yoktu ama her şeyden herkese yetecek kadar vardı.

Bölüm 2

"Şemsiyeni ödünç alabilir miyim anne?" Nellie, soğuk ve yağmurlu bir Pazartesi sabahı işe gitmek için hazırlanırken sordu.

"Üzgünüm canım, bana lazım. Bugün pazara gitmem lazım, yoksa çay için hazırlayacak bir şeyim kalmaz. Babanın o tazi yarışında para kazanması çok güzel, ama yine de yiyecek almak için dışarı çıkıp kuyrukta beklemem gerekiyor. Al, bunu başına tak." Em, Nellie'ye eskiden daha iyi günler görmüş, sarkık bir yağmur şapkası attı.

"Bu benim buklelerimi bozacak," diye sızlandı Nellie, ama yine de şapkayı taktı. Ya bunu takacaktı ya da işe giderken on dakikalık yürüyüşte sıırılsıklam olacaktı.

"Geç kalma. Bir de bana bir iyilik yapar mısın? Akşam teyzenin çamaşırlarını Bayan Denning'den alıp ona götürür müsün? Eve giderken yolun üstünde ve Ruth seni gördüğüne sevinecektir."

"Tamam." Nellie Em'e veda öpücüğü verdi ve yola çıktı.

Morpeth Caddesi'nde aceleyle yürürken, arkadan tanıdık bir sesin onu çağırdığını duydu. "Nellie Morris! O şapka ile ne kadar da güzel görünüyorsun!" Dönüp baktığında Billy'nin sıırttığını gördü.

"Berbat görünüyor!" Yağmur çok şiddetli yağdığı için durup sohbet edemedi, bu yüzden aceleyle yoluna devam etti ve giderken ona el salladı.

"Bir gün seninle evleneceğim ve düğün günümüzde bu şapka kadar çekici bir şapka takmak zorunda kalacaksın, Nellie Morris!" diye seslendi arkasına.

"Sadece seni alırsam!" diye karşılık verdi kız. O, yıllardır ona bunu söylüyordu. Kız on beş, o on altı yaşındayken, birlikte çok zaman geçirmişler ve biraz flört etmeye başlamışlardı, öyle ki aileleri onların evleneceklerini söylemeye başlamıştı. Kız onu çok seviyordu ama gerçekten evleneceklerini düşünmüyordu – hepsi sadece dostça bir şakaydı.

Bazen onların birlikte olacağını hayal etmek eğlenceliydi; onun için iyi bir koca olacağını biliyordu. Ama hayatından, komşusu olan, East End'den asla ayrılmayacağını söyleyen çocukla evlenmekten daha fazlasını istiyordu. Seyahat etmek, dünyayı görmek istiyordu. Savaş bittiğinde, tam da bunu yapmayı planlıyordu.

Billy onun aceleyle uzaklaşmasını izledi. Nellie, onun kendisi hakkında gerçekte ne hissettiğini bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? O ona hiç söylememişti. Yanlış bir şey yapıp Nellie'nin onu reddetmesi durumunda, onun dostluğunu da kaybedeceğinden endişeleniyordu. Bununla başa çıkamayacağını biliyordu ve bu yüzden duygularını ondan gizlemişti, ancak bunu sır olarak saklamak gittikçe zorlaşıyordu. Onun kendisini sadece "komşu çocuk", bir ağabey, bir arkadaş olarak gördüğünü biliyordu. Şakalaşacak biri, sevecek biri değil. Bir şekilde bunu değiştirmesi gerekiyordu, nasıl yapacağını bilmiyordu ama ona, onun için doğru kişi olduğunu, birlikte harika bir hayat sürebileceklerini kanıtlamak istiyordu. Savaş çıkmadan hemen önce, birlikte parkta oturdukları zamanlar olmuştu. Çocukken yaptıkları gibi birbirlerini kovalamıyorlardı, bir bankta oturuyorlardı, kolunu onun omzuna atmış, başını ona yaslayarak gelecekle ilgili hayallerinden bahsediyordu ve o da onunla bir gelecek hayal ediyordu.

Billy, Nellie gibi tüm hayatını Morpeth Caddesi'nde geçirmişti. Onun için bu cadde, Nellie dahil olmak üzere hayatta istediği her şeyi barındırıyordu. Ama Nellie'nin daha fazlasını istediğini biliyordu. Savaş olmasaydı, muhtemelen Bethnal Green'den çoktan taşınmış olacaktı. Heyecan, macera, seyahat... Nellie sık sık bu tür şeylerden, onun anlayamadığı bir özlemle bahsederdi. O, ona bu tür şeyleri sunamazdı. Ona sunabileceği tek şey, sonsuz sevgisi, arkadaşlığı ve güvenliğiydi ve umuyordu ki, bir gün bu, Nellie Morris gibi özel bir kız için yeterli olacaktı. Bir zamanlar, onun tıbbi sigaraları için bir sigara kutusu almak için haftalarca cep harçlığını biriktiren kız. O kutuyu hâlâ saklıyordu ve her çıkardığında onu düşünüyordu. Bir gün sandviçlerini unuttuğunda sokakta peşinden koşan ve ona sandviçlerini veren kız.

Gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Ben olmasam ne yapardın, Billy Waters?" dedi. Gerçekten de öyle. Yakında, bir gün Nellie'ye çıkma teklif edecekti. Bir gün, cesaretini topladığında.

Nellie, Bethnal Green Belediye Başkanı Margaret Bolton'un asistanı olarak yaptığı işi çok seviyordu. İşleri çeşitlilik ve ilgi çekiciydi ve Belediye Başkanı ile iyi anlaşıyordu. Belediye Başkanı'nın eşi Percy Bolton, Nellie'nin okul öğretmeni idi ve onu eşine tavsiye eden de oydu. Öğretmenlikten emekli olmuştu ama şimdi kıdemli hava saldırısı görevlisi olarak çalışıyordu ve Billy'nin patronuydu. Tanıdığı diğer kızlar, Babs gibi giyim fabrikalarında ya da mühimmat fabrikalarında çalışıyordu. Arkadaşı, West End'in en iyi mağazalarında satılan lüks iç çamaşırları üretmeye başlamıştı, ama son zamanlarda fabrika sadece üniforma ve iş kıyafetleri ürettiyordu.

Belediye binasında çalışmak, Nellie'ye Bethnal Green'in tam kalbindeymiş gibi hissettiriyordu. Genellikle ilçede neler olup bittiğini ilk öğrenen oydu ve bu önemli hissetme duygusundan büyük keyif alıyordu.

"Sen çok hırslısın, senin sorunun bu," derdi Em bazen ona, ama sesinde gurur vardı.

"Bethnal Green için fazla zeki. Kızım büyük işler başaracak, bekleyin ve görün," diye cevap verirdi Charlie, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

O da onların haklı olduğunu umuyordu. Bethnal Green'i çok seviyordu ama Londra'nın bu küçük köşesinden daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyordu. Macera istiyordu. Dünyada fark yaratacak biri olmak istiyordu. Savaş bittiğinde.

"Günaydın Gladys," Nellie, birinci kattaki ofise girerken, öğle aralarını sık sık birlikte geçirdiği daktilo havuzundaki kızlardan birine seslendi.

"Günaydın, Nellie. Ördekler için güzel bir hava, değil mi?"

"Öyle," dedi Nellie gülerek, ıslak paltosunu çıkarmak ve en yakın radyatörde ayaklarını kurutmak için aceleyle yanından geçti. Belediye binasında çalışmanın bir başka iyi yanı da buydu:

etkili bir merkezi ısıtma sistemi vardı ve bugün de ısınmak için ısıtmanın açık olmasını umut edebilirdi.

Nellie ofise girip ceketini askıya asarken Bayan Bolton, "Günaydın Nellie," dedi. "Saat 10'daki toplantıda tutanak tutmanı istiyorum, ama o saatten önce dünkü mektupları yazmayı bitirebilersen çok sevinirim."

"Elbette." Nellie okulda daktilo ve stenografi öğrenmişti. Hızı ve verimliliği, daktilo havuzundan terfi etmesini sağlamıştı. Daktilosuna bir kağıt koydu, defterini açtı ve çalışmaya başladı.

Saat 10 olduğunda mektupları bitirmiş ve ayaklarını ısıtmıştı. Hala nemli olan ayakkabılarını yüzünü buruşturarak giydi ve Bayan Bolton'ı takip ederek küçük bir toplantı odasına girdi. Orada tüvit ceketli iri yarı bir adam onları bekliyordu. Onlar içeri girince ayağa kalktı ve Bayan Bolton'a elini uzattı.

"Bayan Mayor. Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Bay Smith, günaydın. Ve bu da not almak için bize katılan Bayan Morris. Nellie, Bay Smith, Bethnal Green hava saldırısı sığınağını incelemek ve gerekli güvenlik önerilerini yapmak için işe aldığım bir mühendis. Daha önce Sivil Savunma'dan girişi iyileştirmek için fon talep etmiştim, ancak taleplerim reddedildi. Bay Smith, umarım bana davamı daha güçlü hale getirmeme yardımcı olacak kanıtları sağlayabilirsiniz." Mühendise döndü. "İncelemenizi tamamladığınızı ve rapor vermeye hazır olduğunuzu anlıyorum, değil mi?"

O başını salladı. "Şimdi, bu topluluk, savaşın patlak vermesiyle istasyonun o durumda olması nedeniyle şanslıydı. Bildiğiniz gibi, bu istasyon, Doğu Yakası ile Londra'nın merkezini birbirine bağlamak için tasarlanan Merkez Hattı uzantısının bir parçası, ancak henüz tamamlanmadı. Raylar döşenmemiştir, bu yüzden trenler için kullanılamıyordu."

Nellie başını salladı. Savaş bittiğinde metro istasyonunun açılması için heyecanlanıyorlardı. Bethnal Green halkı, otobüsten çok metroyla batıya, mağazalara veya gezmeye çok daha kolay gidebileceklerdi. Nellie, büyük şehrin bir parçası gibi hissetmeyi, Babs ile yeni bir elbise almaya gitmeyi, mağazaların güzellik reyonlarını gezmeyi, hatta bir gösteriye gitmeyi çok istiyordu.

"Derin yeraltında olması," diye devam etti Bay Smith, "burayı mükemmel bir büyük kapasiteli hava saldırısı sığınağı yapıyor. Hava saldırısı durumunda aşağıda bulunan herkes yüzde yüz güvende olacak. Ancak..."

"Ancak?" diye sordu Bayan Bolton.

Mühendis boğazını temizledi. "Giriş kısmı, özellikle kaldırım seviyesinden bilet gişesine inen merdivenler konusunda endişelerim var. Bu merdivenler hiçbir zaman düzgün bir şekilde tamamlanmadı ve üst kısımdaki çitler sadece geçici bir önlem olarak düşünülmüştü. Hem gündüz hem de gece saatlerinde ayrıntılı bir inceleme yaptım."

Nellie defterinin yeni bir sayfasına geçti ve mühendisin devam etmesini bekledi.

"Giriş normal kullanım için uygun olsa da, aynı anda çok sayıda insan girmeye çalışırsa çok tehlikeli olabileceğini düşünüyorum. Sadece bir adet düşük watt'lı ampul var ve o da ışığın kaldırma yansımaması için koruyucu bir kapakla kapatılmış – karartma yönetmeliklerine uymak için, anlarsınız ya. Merkezi bir tırabzan ya da herhangi bir tırabzan yok. Üstteki kapılar içe doğru açılıyor ve bu nedenle istasyon çok kalabalıklaşırsa insan akınına karşı kapatılamıyor." Boğazını temizledi. "Ve bitmemiş pürüzlü kenarları olan basamaklar ıslakken kaygan olabilir."

"Anlıyorum." Belediye başkanının yüzü ciddiydi. "Ama savaşın başından beri kullanılıyor. Hiçbir şey yapılmazsa ne olacağından endişeleniyorsunuz?"

"Potansiyel bir felaket meydana gelebilir. Henüz böyle bir felaket yaşanmadığı için şanslıyız bence. Ancak, büyük bir kalabalık bir anda, belki de panik içinde, sığınağın güvenliğine ulaşmak için aşağıya koşarsa, üstteki merdivenleri çevreleyen ahşap çitlerin yıkılma tehlikesi vardır ve insanlar merdivenlerden aşağıya düşebilir. Gerçekten de, birinin ıslak merdivenlerde kayıp düşmesi, zayıf ışıkta ayağı kayması çok kolay olabilir ve bu merdivenlerden düşmek ciddi yaralanmalara ve hatta ölüme neden olabilir." Mühendis koltuğuna yaslandı, kollarını kavuşturdu, işini yaptığını ve kararını verdiğini görünüşte tatmin olmuş bir şekilde.

"Peki bu tür kazaları önlemek için ne yapılabilir?" Bayan Bolton, Nellie'ye bakarak tüm bunları not defterine yazdığından emin oldu

ve Nellie güven verici bir şekilde başını salladı. Ama aklında o metro istasyonu girişı vardı. Orayı, yukarıdaki hava saldırılarının tehlikelerinden korunmak için en güvenli yer olarak görmüştü. Siren çaldığında kaç kez oraya koştuklarını düşünerek endişeyle dudağını ısırđı ve Bay Smith'in söylediği gibi oranın gerçekten tehlikeli olup olmadığını merak etti.

"Peki, ahşap çitler tuğla ile değiştirilirse," diyordu mühendis, "beton direklerle uygun şekilde desteklenir ve girişe dışarıya açılan veya daha da iyisi kayar bir kapı takılırsa, mevcut yapının çökmesine neden olabilecek insan akını tehlikesi azaltılabilir. Çok fazla insan aynı anda girişe erişmeye çalıştığında kapı kapatılabilir. Ayrıca, merdivenlerin üzerine çatı uzatılarak daha iyi aydınlatma sağlanabilir. Merdiven basamaklarına dayanıklı metal kenarlıklar eklenmeli ve ortada bir tırabzan takılmalıdır. Bu iş sadece üç veya dört gün sürer ve hava saldırısı durumunda sığınak gece boyunca açık kalabilir."

Nellie, mühendisin söylediklerini not almak için elinden geldiğince hızlı bir şekilde stenografla notlar aldı.

"Teşekkürler, Bay Smith. Çok yardımcı oldunuz ve istasyonun güvenliğini artırmak için önerileriniz çok değerli. Bayan Bolton ayağa kalktı ve mühendisin elini sıktı.

Nellie, Bayan Bolton'ı takip ederek belediye başkanının odasına girdi. "O notları benim için yaz, Nellie. Bir mektup dikte etmek için onlara ihtiyacım olacak. Girişı iyileştirmek için Londra Sivil Savunma'ya yeniden izin ve para başvurusu yapmamız gerekiyor, ama Bay Smith'in bulgularını ve önerilerini okuduktan sonra bunun çok da zor olmayacağını düşünüyorum. Çok pahalı veya çok uzun sürecek bir iş gibi görünmüyor. Şansımız yaver giderse, önümüzdeki ayın sonuna kadar, hatta daha önce, istasyon girişini halletmiş olacağız."

Nellie oturup notlarını yazmaya başladı. Bu tam da Belediye Başkanı'na yakışır bir davranıştı; o her zaman toplumun çıkarlarını ön planda tutardı. Nellie onun için çalışmaktan gurur duyuyordu.

Günün sonunda rapor tamamlandı ve mektup dikte edilip yazıldı. "Çıkarken lütfen mektubu giden posta tepsisine koyun, Nellie. Mektup ne kadar çabuk gönderilirse, fon o kadar çabuk elimize geçer ve çalışmaya başlayabiliriz. Bence yarın, Bay Smith'in şartnamelerine uygun olarak bu işi yapabilecek adamları bulmaya başlamalıyız."

"Fon sağlanmadan mı?"

"Paranın geleceği varsayımıyla, evet. Burada insanların güvenliğinden bahsediyoruz. Bu sefer, Bay Smith'in raporunun ağırlığı arkamızda olduğundan, eminim bizi tekrar reddetmeyeceklerdir."

Nellie patronunun haklı olmasını umuyordu. Barınağın mümkün olduğunca güvenli bir yer olmasını sağlamak, topluma karşı sorumluluklarıydı.

Bölüm 3

"Seni görmek güzel, Nellie, ve bunu yaptığın için teşekkürler," dedi John, çamaşır torbasını ondan alırken. "Kız kardeşin de burada. Bu ay Ruthie'yi neşelendirmek için üçüncü kez geldi, Tanrı onu korusun."

Nellie, Ruth'un kanepede yatak yaptığı rahat oturma odasına geçti. Flo, onun yanında yerde diz çökmüş, okulda arkadaşlarıyla oynadığı oyunlar hakkında gevezelik ediyordu.

"Nellie! Merhaba canım. Geceliklerimi getirdin mi? Teşekkürler canım..." Ruth öksürük krizine girerek sözünü kesti ve her zaman elinde tuttuğu mendille ağzını kapattı.

"Seni görmek ne güzel, Ruth teyze. İyi misin? Merhaba Flo." Nellie kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ah, evet, canım, daha iyiydim, ama şikayet etmemeliyim. Cumartesi günü çay içmeye gelemeyecek kadar iyi hissetmediğim için üzüldüm."

John üzüntüyle başını salladı. "O, havanın temiz olduğu bir yerlerde, bir sanatoryumda olmalı. Londra'da değil, burada havada toz, duman ve başka şeyler var. Onu bitiren metroya binmek. Blitz sırasında nemli tünellerde geçirdiği onca gece. Bunun ona ne yapacağını bilseydim, burada kalalım, mutfaktaki eski Morrison sığınağında şansımızı deneyelim derdim."

"Benim tahliye edildiğim Bayan Thompson'ın evine gidebilirdin," diye araya girdi Flo. "Eminim sana kalmana izin verirdi."

Blitz sırasında neredeyse her gece bir hava saldırısı oluyordu ve Bethnal Green, East End'in geri kalanı gibi büyük hasar görmüştü. bazı caddeler yarısı bir düzine ev veya daha fazlası

bombalarla enkaza dönüştü. Nellie'nin yaşadığı Morpeth Caddesi'ndeki üç ev artık yoktu. Bir sabah, hava saldırısı sığınağından çıktıklarında kendi pencerelerinin patladığını gördüler. Charlie, bir daha böyle bir şey olursa cam parçalarının içeri girip mobilyalara zarar vermesini önlemek için kalan pencerelere çaprazlama bant yapıştırdı.

O zamanlar sığınağa koşmak zorunda kalan sadece üç kişi vardı. George ve Flo kırsal bölgeye tahliye edilmişlerdi ve bir yıl boyunca Dorset'in uzak bir köyünde yaşamışlardı. En kötüsü geçtikten sonra kardeşi ve kız kardeşi geri dönmüşlerdi ve o zamandan beri aile bir arada kalmış, o zamandan beri yaşadıkları ara sıra hava saldırıları sırasında metroda sığınak bulmuşlardı.

"Teşekkürler canım, ama sadece çocukları tahliye ediyorlar, hastaları değil." John Flo'ya gülümsedi.

Nellie, bugün iş yerinde duyduklarını düşünerek, teyzesi ve amcasına bu konuyu anlatıp anlatmamayı kararlaştırmaya çalışıyordu. Kafes benzeri Morrison sığınağının bulunduğu mutfağa baktı. Gündüzleri onu masa olarak kullanıyorlardı ve bazen sığınağa yetişemeyecek kadar yavaş kaldıklarında geceleri içinde uyuyorlardı. Bomba yakınlar düşerse düşen enkazdan korunmak için tasarlanmıştı. Doğrudan bir isabet karşısında dayanamazdı, ama bunun olasılığı ne kadardı ki? Blitz yeniden başlamış değildi. Alman bombardıman uçakları üzerinden uçuyordu, ama genellikle daha uzaklardaki başka hedefleri vuruyorlardı.

"Morrison sığınağını kullanma konusunda haklısın, John amca," dedi. "Ruth teyze bu kadar hasta iken metroya binmek zorunda kalmasına gerek yok. Morrison çok daha kolay ve yeterince güvenli."

Nellie elini uzattı ve teyzesinin kolunu okşadı. Her şey yoluna girecek, diye kendini teselli etti.

Odaya bakındı. Linolyumda siyah izler ve koltuğun üzerinde son geldiğinde olmayan bir leke vardı, ama bunları söylemeye cesaret edemedi. Ruth temizlik yapacak kadar hasta, John ise bunu kendisi yapacak kadar eski kafalıydı.

John'a döndü. "Oscar cumartesi günü kazandı, değil mi?"

Amcası sırtıttı. "Kesinlikle kazandı. Çok gurur duyuyoruz, değil mi Ruthie?"

Ruth somurtarak, "Öyleyiz, ama... ona bu sabah olanları anlat, John," dedi.

"Hmm. Şey. Yağmur yağdı ve ben henüz köpeğin üzerindeki boyayı yıkamamıştım. Onu yağmurda dışarı çıkardım, geri getirdim ve o buraya geldi ve... şey...' John, muşamba ve sandalyenin üzerindeki siyah izleri gösterdi. 'Onu durduramadan o sandalyeye atladı. Kanayan boya damlaları onun üzerinden akıyordu. Şimdi Ruthie bana her şeyi temizlemem için baskı yapıyor.'

Nellie gülmesini zorlukla bastırdı. "Ah canım. Şimdi normal rengine döndü mü?"

John başını salladı. "Yağmurun başladığı işi bitirmek zorundaydım, değil mi?"

Ve tüm bunlar için bir şeyler yapmam gerekecek."

"Yarın sabah işe gitmeden önce gelip sana yardım ederim," dedi Nellie. "Bugün kalmak isterdim ama çayımız hazır olacak ve annem hiçbirimizin geç kalmasından hoşlanmaz."

Flo, Nellie'ye parlayan gözlerle baktı. "Nellie, bu gece burada kalıp Oscar'ın dağınıklığını temizleyebilir miyim? John amcama Ruth teyzenin çayını hazırlamasında yardım edebilirim, çamaşırları yerleştirebilirim ve *tüm* işleri yapabilirim! *Lütfen* Nellie, yapabileceğimi söyle! Anneme söyle. O sorun etmez!" Geçmişte, savaştan önce, Ruth hastalanmadan önce, Flo sık sık gece kalır, Em ve Charlie'nin dışarı çıkmasına izin verirdi.

"Flo, Morrison sığınağında sana yer yok." Billy'nin o sabah söylediği gibi hava saldırısı olabileceğini söylemek için bir an tereddüt etti, ama yine de kimseyi korkutmaya gerek olmadığına karar verdi. Kolunu Flo'nun omzuna attı. "Sanırım başka bir gece yatıya gelmen gerekecek, değil mi?"

John rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Tüm bu işleri yapmayı teklif etmen çok nazikçe, genç Flo, ama Ruthie ve ben hallederiz. Yarın okuldan sonra gelir misin? Dükkandan özel bir şeyler alacağım, sen de Ruthie'nin çayını hazırlamama yardım edersin."

Flo hafifçe dudaklarını büküp hemen neşelendi. İstediyi olmazsa asla somurtmazdı. "Tamam. Annemin kurabiyelerinden de varsa biraz daha getiririm."

"İkinize de geldiğiniz için teşekkürler," dedi Ruthie kanepeden. "Artık eve gitseniz iyi olur."

"Hadi Flo-bo. Annem ne pişirmiş bakalım." Flo ayağa kalktı. Nellie teyzesine bir öpücük gönderdi ve amcasına sarıldı. "Yarın görüşürüz, o zaman o zemini temizleyeceğiz. Ona iyi bak John amca."

"Elbette, her zaman öyleyim. Tekrar teşekkürler, canım." Flo ile el ele tutuşarak sokağa çıkarken onu sıkıca kucakladı.

Eve döndüklerinde Em, yılan balığı kızartmakla meşguldü. "John ve Ruth iyi mi? Kardeşin yine dışarıda lanet tavuklarını kucaklıyor. Açıkçası, yumurta vermeyen tavuklar çoktan tencereye girmiş olmalıydı."

"O kuşlarını gerçekten çok seviyor," dedi Nellie, mutfak kapısından küçük arka bahçeye çıkarken. George dışarıda, ters çevrilmiş bir kova üzerinde oturmuş bir tavuğu kucaklıyordu. Bu, en sevdiği tavuktu – Rosie adını verdiği beyaz tavuk, artık yumurta yumurtlamıyordu ama George onu evcil hayvan olarak besliyordu. Tahliye edildikten sonra kırsal bölgeden geri döndüğünde onu ve diğer iki tavuğu da getirmiş ve o zamandan beri onlara bakıyordu.

Aile, tavuklarının ürettiği yumurtaların çoğunu yiyordu, ancak genellikle her gün küçük bir fazlalık kalıyordu ve George bunu komşulara satarak biraz cep harçlığı kazanıyordu. Nellie, bunun çoğunu tavuklarının yemine harcadığını biliyordu. East End'de tavuk besleyen pek fazla insan yoktu, çünkü çoğu arka bahçe çok küçüktü ve pek bir şey yapmaya elverişli değildi, ancak Nellie'nin bazı komşuları, hükümetin "Zafer için Kaz" kampanyasının çağrısı üzerine arka bahçelerini kazıp sebze yetiştirmeye başlamıştı. Bu günlerde pek çok şeyin karneye bağlandığı için, kendi üretebileceğiniz her türlü yiyecek bir artıydı. Charlie tavuklar hakkında şikayet etse de, Nellie onun da diğerleri gibi taze yumurtaları çok sevdiğini biliyordu.

Tam o sırada hava saldırısı sireninin tiz sesi duyulmaya başladı.

"Tam yemek yemeye hazırlanırken," diye homurdandı Em. "Yiyecekleri paketleyip yanımda götürmeli miyim?"

"Vaktimiz yok," dedi Charlie. "Yatak takımlarınızı alın. Flo, bebeğini burada bırak, metroda ona zarar vereceksin." Arka kapıya doğru gitti. "George! Hadi!"

Nellie, sığınakta geçireceği bir gece daha düşüncesiyle midesinde tanıdık bir korku hissetti, ama gitmek zorundaydılar. Evde kalmak güvenli değildi. Oturma odasındaki kanepenin arkasında saklanan battaniye ve yastık rulolarını aldı. Sığınaktaki ranzalar şiltelerle donatılmıştı, ama başka bir şey yoktu. "George!" diye bağırdı Em. "Gitmemiz lazım."

"Rosie'yi bırakamayız," diye cevapladı. "Korkmuş durumda."

"O lanet tavuğu bırak, evlat. Geri döndüğümüzde ölmüş olursa, en azından pazar yemeğimiz olur." Charlie dışarı çıktı ve George'u kolundan yakaladı, tavuğu düşürmesini sağladı ve tavuk panik içinde bahçede koşmaya başladı.

George direndi ve ayağını sallayarak babasını tekmeledi. Nellie, bunun kötü sonuçlanacağını düşündü ve kaybedecek zaman olmadığını anladı. "Kesin şunu!" diye bağırdı, yatak takımını yere bırakıp bir eliyle George'un kolunu, diğer eliyle Charlie'nin kolunu tuttu. "Gitmeliyiz. George, tavuğun bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Tamam! Peki."

Sokakta, gece için ihtiyaç duydukları her şeyi içeren çantalar veya paketler ile metroya doğru aceleyle giden düzinelerce insan vardı. Bazen bir veya iki saat sonra tehlike geçtiği için Nellie, bütün gece sürmeyeceğini ve eve dönüp yemek yiyebileceklerini umuyordu.

Metroya doğru aceleyle yürürken, Flo Nellie'nin elini tuttu. "Spotty'yi getirdim," dedi. Karanlıkta Nellie, Flo'nun tuttuğu minik porselen köpeği zar zor görebiliyordu. Bu, geçen Noel'de Nellie'nin hediyesiydi. Bir mağaza vitrininde bu minik şeyi görmüş ve Flo'nun çok seveceğini düşünmüştü.

"Onu cebinde sakla, Flo," diye uyardı Nellie. "Onu burada sokakta düşürürsen, bir daha asla bulamayız."

Flo ciddiyetle başını salladı. "Onu asla kaybetmek istemiyorum, Nell. Bu gece bombalar düşecek mi?"

"Belki," diye cevapladı Nellie. Yalan söyleyip hayır diyemedi. Flo'nun yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı ve Nellie kız kardeşini üzdüğü için kendini kötü hissetti.

Morpeth Caddesi'nin sonuna geldiler, sola döndüler ve Roman Road'dan metro girişine doğru aceleyle yürüdüler. Metro istasyonu girişinin hemen karşısındaki St John's kilisesinin saat kulesinde bulunan siren, yaklaştıkça daha yüksek sesle çalmaya başladı. Henüz bombardıman uçaklarının izi yoktu, ama çok geçmeden başlarının üzerinde uçarak ölümcül yüklerini bırakacaklardı.

Nellie, o gün Bay Smith'in söylediği sözleri düşünmeden edemedi. Genişçe açılmış ahşap kapılardan geçerken, gölgeli tek ampulü gördü. Çok loştu, bu doğruydı. Merdivenlerin kenarlarını pek aydınlatmıyordu. Aşağı inerken merdivenleri saydı. Yarı kata kadar on dokuz basamak, sağa dön, sonra bilet salonunun açık alanına ulaşmak için yedi basamak daha. Bay Smith, *potansiyel* bir *felaket yaşanabileceğini* söylemişti. Haklıydı. Er ya da geç biri burada düşüp bacağını kıracaktı. Daha önce bu konuyu hiç düşünmemişti, ama şimdi endişelenmeden edemiyordu.

Billy her zamanki gibi bilet gişesinde görev başındaydı. "Nellie Morris! Ve genç Flo. Geldiğinize sevindim. Hemen platformlara inin."

"Flo, sen anne, baba ve George ile git. Ben sonra yetişirim. Billy ile kısa bir konuşma yapmam gerekiyor." Nellie, Flo'yu en küçük kızına doğru uzattığı eliyle Em'e doğru hafifçe itti. Flo, sabit yürüyen merdivenlerden ranzalara inmeyi hiç sevmiyordu. Yaşına göre küçüktü ve basamaklar ona büyük geliyordu.

"Ne oldu, Nellie?" diye sordu Billy.

"Sadece... bugün duyduğum bir şey. Belediye Başkanı buradaki girişi iyileştirmek için fon başvurusunda bulunuyor. Burası çok karanlık, özellikle bu gece, birçok insan aşağı inmeye çalışırken. Sadece sana söylemek istedim..."

Billy elini kadının koluna koydu. "Şşş, daha fazla bir şey söyleme. İnsanlar duyacak ve en son istediğimiz şey onların paniğe kapılması. Ama endişelenme. Hepsi aşağı inerken onları gözetliyorum. Biri düşerse, hemen oraya koşup onu kaldırırım."

"İyi iş çıkarıyorsun, Billy." Gülümsedi ve övgüsüyle yüzünün aydınlandığını izledi.

"Git arkadaşlarına katıl. Bu gece çok kişi geliyor. Barbara çoktan geldi bile." Devam eden kalabalığa el salladı.

bilet gişesine doğru ilerliyordu. Billy'nin patronu Bay Bolton, sabit yürüyen merdivene aynı anda kaç kişinin bindiğini kontrol etmekte zorlanıyordu. Girişteki karanlık, kaygan basamaklar buradaki tek tehlike değildi. Çok fazla insan aynı anda merdivene baskı yaparsa, bu dik yürüyen merdiven her türlü soruna yol açabilirdi.

"Tamam. Herkes yerleştikten sonra görüşürüz, olur mu?"

O başını salladı ve Nellie yürüyen merdivene doğru yöneldi. Alman bombardıman uçakları yukarıdaki sokaklara kim bilir ne kadar zarar verirken, o bir gece daha yeraltında geçirmek üzere istasyonun derinliklerine doğru ilerlerken derin bir nefes aldı.

Bölüm 4

Nellie, ailesinin geri kalanını Waters ailesiyle birlikte her zamanki yerlerinde, her iki tarafı ranzalarla çevrili platformun bir ucunda buldu. Hepsi çoktan yerlerine yerleşmişlerdi. George üst ranzada yatmış, Biggles kitabını okuyordu. Em ve Charlie ise üçlü ranzanın alt kısmında yan yana oturmuş, karşı ranzada oturan Billy ve Barbara'nın anne babasıyla sessizce sohbet ediyorlardı. Bir sonraki üçlü ranzada üstte Babs, altta Flo ve ortada Flo'nun yatak takımı vardı. Barınakta geçirecekleri bir geceye her zamanki gibi gergindiler. En azından burada, bombaların ve uçaksavar silahlarının sesi uzaktaydı ve boğuktu, Nellie onların güvende olduklarını biliyordu. Titredi. Buna alışmıştı, ama tüm bunlardan korkmaktan hiç vazgeçmemişti. Etraflarında konuşma sesleri, bir dostluk duygusu vardı, ne olursa olsun hep birlikteydiler, birbirlerini destekleyecek ve bir topluluk olarak bunu atlatacaklardı. Gazeteler buna "Blitz ruhu" diyordu. Bazen bunu sürdürmek zordu, ama Nellie her zaman neşeli kalmak için elinden geleni yapıyordu, özellikle de kollarını kendine sararak oturan, yukarıdan gelen boğuk seslere karşı küçük ve korkmuş görünen Flo için.

Nellie çantasını karıştırdı. "İşte. Beş yaprak kağıt, birkaç boya kalem ve iki kurşun kalem, söz verdiğim gibi." Bunları Flo'ya uzattı. Küçük kız ranzasına yüzüstü uzandı ve çizmeye başladı.

Nellie üst ranzaya tırmandı ve Babs'a sarıldı. Babs, o gün fabrikada bir kızın yanlışlıkla bir ordu ceketinin arkasına cep diktiğini

cepler diktiğini anlatarak ortamı neşelendirdi. Sırayla giysiyi denediler ve sırtındaki ceplere ne koyabileceğin konusunda şakalaştılar.

Savaşın başlangıcında Nellie on beş yaşındaydı ve sekreterlik okulunda bir yıllık eğitimine başlamak üzereydi. O zamanlar savaşın, bir önceki savaş gibi Fransa ve Belçika gibi uzak yerlerde olacağını düşünüyorlardı. Ancak 1940'ta savaş gökyüzünde başladı, ardından Blitz geldi ve birdenbire Londra ve diğer şehirlerdeki tüm insanlar savaşın içinde buldular kendilerini. Savaş artık uzak değildi; her yerdeydi, etraflarını sarmıştı, yaptıkları her şeyi etkiliyordu. Karne sistemi, dükkanlardaki mal eksikliği onları "idare etmek ve tamir etmek" zorunda bırakıyordu. Ve tabii ki bitmek bilmeyen bombardımanlar.

Nellie ve ailesi şanslıydı. Yakınlarını kaybetmemişlerdi. Ama her hava saldırısında bu olasılık vardı. Okuldan biraz tanıdığı biri, evleri bombalandığında ve bodrumda sığınırken tüm ailesi ile birlikte ölmüştü. Sokağından Billy'nin üç arkadaşı, savaş ilan edilir edilmez orduya yazılmıştı. İkiisi artık ölmüştü – biri Dunkirk'ün tahliyesi sırasında, diğeri ise savaş pilotu olarak eğitilmişti ve Britanya Savaşı sırasında vurulmuştu. Bütün o genç hayatlar kaybedilmişti, peki ne için?

"Ne düşünüyorsun?" dedi Babs ve Nellie hayal kurduğunu fark etti.

"Oh, hiçbir şey," diye cevapladı Nellie.

"Sana bir haberim var. Amelia Thomas ile ilgili."

"O ne oldu?" Amelia, okuldan arkadaşındı ve şimdi yerel bir barda barmen olarak çalışıyordu.

"O sadece hamile kaldı!" Barbara konuşurken gözlerini genişleterek Nellie'nin bu habere vereceği tepkiyi bekledi.

"Hayır!"

"Evet. Kesinlikle!"

"Uzun zamandır Walter Hargreaves ile birlikte, en azından o savaşta olmadığı zamanlarda. Eminim onunla evlenecektir." Nellie öyle olmasını umuyordu

bunu umuyordu. Amelia neşeli, eğlenceli bir kızdı ve onun ortada kalmasını görmekten nefret ederdi.

"Evet, sanırım öyle. Muhtemelen bir sonraki izninde eve geldiğinde.

O zamana kadar kocaman bir hal almış olacak. Doğum tarihi önümüzdeki Şubat."

"Tanrı onu korusun. Roman Road'daki bir dükkanda bebekler için birkaç şey var gibi görünüyordu," dedi Nellie. "Önümüzdeki Cumartesi oraya gidip bir şeyler ayırmalarını isteyeceğim. Amelia'nın haberi kesinleşene kadar eve bebek eşyaları getiremem, yoksa babam benim yaptığımı düşünür ve başım belaya girer!"

Babs kıkırdadı. "Billy'nin olduğunu düşünebilirler!"

"Ne düşünce ama! Ben ve Billy!" Nellie güldü.

Ama Barbara'nın sırtışı kayboldu. "Gülmemeliydim. O seni gerçekten önemsiyor. Hem de çok." Nellie'nin elini tutup sıktı. "Sen bununla dalga geçiyorsun, o da öyle, ama içten içe seni gerçekten önemsiyor. Onun kalbini kırma, olur mu? Kasıtlı yapmayacağını biliyorum, ama o benim kardeşim ve onun incinmesini görmek istemem."

Nellie gözlerini kırptı. Billy'nin ona karşı bu kadar derin hisler beslediğini fark etmemişti. O ve Billy – okuldan ayrıldıktan hemen sonra flört ettikleri bir dönem olmuştu. Ancak Billy ona hiç çıkma teklif etmemişti. Harika bir adamdı, ama o kadar uzun süredir arkadaşlıklar ki, onu başka bir şey olarak hayal etmek zordu. Barbara'nın elini sıktı. "Söylemeyeceğim. Onu da çok sevdiğimi biliyorsun. Ama..."

"O şekilde değil," diye tamamladı Barbara.

Nellie başını salladı. "Belki de onu çok uzun zamandır tanıyorum. Artık benim için daha çok bir kardeş gibi."

Yukarıda bir yerde bir bomba patladı ve uzaktan bir gürültü duyuldu. Nellie irkildi ve Flo korkuyla çığlık attı.

"Ruth teyze ve John amca Morrissey sığınağında kalarak iyi olacaklar mı?" diye sordu Flo. "Kalıp Ruth teyzeye bakabilirdim. Ve Oscar'a."

"Onlar iyi olacaklar. Endişelenme. Hadi, şimdi uzan." Flo battaniyesinin altına kıvrıldı. "Bana şarkı söyler misin?"

"Tamam. Şimdi sakinleş." Nellie, Flo'nun başının yanına yere oturdu ve ayaklarını altına çekti. Flo'ya şarkı söylemek, yukarıda olanlara rağmen her zaman onun uykuya dalmasına yardımcı olurdu. Yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı.

*"Uyu, çocuğum, ve huzur seninle olsun,
Bütün gece boyunca.
Tanrı sana koruyucu melekler
gönderecek, Bütün gece boyunca.*

Sık sık olduğu gibi, şarkı söylerken nerede olduklarını ve neden orada olduklarını unuttu. Etraflarındaki dünya küçölüp, geriye sadece o, küçük Flo ve şarkı kaldı. Sesi yükseldi ve Flo önce gözlerini kocaman açarak onu izledi, sonra gözleri kapanmaya başladı ve Nellie son mısrayı fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söylemeye başladığında sonunda uykuya daldı.

*"Kalplerimiz kederle sarılmış olsa da,
Şafağın umudundan ödünç alınız,
Mutlu bir yarın vaadiyle,
Bütün gece boyunca."*

Kız kardeşini örten battaniyeyi düzeltti ve alına nazikçe bir öpücük kondurdu.

Bölüm 5

Nellie, ertesi sabah sığınaktan çıktıklarında serin havayı içine çekti ve etrafına bakındı. Bir gece daha hayatta kaldığını bilmek her zaman rahatlatıcıydı, ancak neyle karşılaşacağını ve kendi evinin hala ayakta olup olmayacağını bilmemek her zaman endişe vericiydi. Metro istasyonunun hemen yakınında bombaların neden olduğu belirgin bir hasar izi yoktu. Midesindeki endişe dalgasının azalmaya başladığını hissetti. Saati kontrol etti. Eve gidip yatak takımlarını bırakıp, işe gitmeden önce yıkanıp giyinmek için yeterli zaman vardı.

Etraflarında yüzlerce insan da aynı şeyi yapıyordu: sığınaktan çıkıp, parlak güneş ışığında gözlerini kırıştırarak evlerine gidiyor, sonra da işe gidiyorlardı. Şanslı olanlar, sokaklarına girip evlerinin hala ayakta ve zarar görmemiş olduğunu gördüklerinde rahat bir nefes alacaklardı. Hayatları bir daha asla eskisi gibi olmayacak olanlar da olacaktı.

Ailesi Morpeth Caddesi'ne döndüğünde, Nellie hiçbir hasar olmadığını görünce rahatladı. Ne evlerinde, ne komşularının evlerinde, ne de caddenin diğer ucundaki okulda.

"Görünüşe göre yine şanslı kurtulduk," dedi Charlie.

"Ama çok fazla bomba sesi duydum," diye ekledi George. "Çok fazla." Em, Nellie'ye baktı. "İşe giderken Ruth ve John'a uğrar mısın? Sadece bir dakikalığına. Dün gece metroda onları göreceğimizi sanmıştım. Belki de diğer platforma gitmişlerdir."

"Tamam anne," diye cevapladı Nellie, Em'in Flo'yu okula hazırlaması gerektiğini biliyordu. Sonra Oscar'ın bıraktığı dağınıklığı hatırladı.

boya işi. "Zaten bu sabah gidecektim. Dün gece Morrison sığınağında kalmaya karar vermiş olabilirler. Dün Ruth'u gördüğümde göğsü pek iyi değildi." Nellie, onlara evde kalmalarını önerdiğini söylemek istemediğini fark etti. Onların güvende olduklarından emin olana kadar söylemeyecekti.

Kısa bir süre sonra, temiz kıyafetler giyip saçlarını taradıktan sonra, bir fincan çay ve margarinli bir dilim tostla Nellie, Royston Caddesi'ne koştu. Ruth ve John'un muşamba zeminini hızlıca silmesi gerekiyordu ve koltuktaki leke başka bir zamana kalacaktı. Sokağı yürürken, uzakta bir toz bulutu gördü ve avuçları terlemeye, kalbi hızla çarpmaya başladı. Acil servis ekipleri caddede idi ve insanlar etrafta dolaşıyordu. Endişeden midesi bulandı ve hızını artırdı.

"Oh hayır. Burada olmaz," diye yalvardı. Yaklaştıkça, bir bombanın isabet ettiğini dehşetle fark etti – evlerinin çok yakınına düşmüş olmalıydı. Yakınlarda, 10 numaradan Bayan O'Brien üzüntüyle başını sallıyordu ve yolun karşısındaki Hough ailesi ona sempatiyle bakıyordu, bu da tek bir anlama gelebilir. Ev numaralarını saydı. *Olamazdı, olamazdı...* Kayıp ev *onların* eviydi. Komşu evlerin pencereleri patlamış, bacaları çökmüş, kiremitleri düşmüştü, ama Ruth ve John'un evi... Eskiden durduğu yerde, yolun karşısına yayılmış bir moloz yığını vardı. Tanıdık oturma odası duvar kağıdı, bir yan duvarda hâlâ görülebiliyordu. Bir menteşeden sarkan bir kapı, hüznü bir şekilde ileri geri sallanırken gıcırıyordu. Parçalanmış ve bükülmüş bir yatak iskeleti, tuğla yığınlarının üzerinde garip bir şekilde duruyordu. Arkada bir yerde yangın çıkmıştı ve yangın hortumları yangına yönlendirilmişti.

"Ruth teyze! John amca!" İsimlerini haykırarak moloz yığınının üzerine doğru koştu. Bir itfaiyeci önüne çıkarak onu kollarından tuttu.

"Hayır, bayan, daha fazla yaklaşamazsınız. Güvenli değil. Onları tanıyor muydunuz?"

"Teyzem ve amcam," diye söylemeyi başardı, adamın elinden kurtulup evin kalıntıları arasına koşmak, onları bulmak, enkazdan çıkarmak istiyordu. "Onlar...?" Ama o kelimeyi söyleyemedi.

"Eğer evdeydilerse, korkarım ki umut yok, canım," dedi itfaiyeci, sesi şimdi sempatik bir tona bürünmüştü. "Doğrudan isabet aldı."

"Ama onlar M-Morrison sığınağında olurlardı, değil mi?" Bunu söylerken bile, bunun hiçbir fark yaratmayacağını biliyordu. Morrison sığınağı doğrudan bir darbeye dayanamazdı.

İtfaiyeci sadece üzgün bir şekilde başını salladı, koluna hafifçe vurdu ve görevine geri döndü. Nellie evin kalıntılarına bakarak, bunun gerçek olmaması için dua etti, bir şekilde hayatta kalmış olmalarını diledi.

"Ah Nellie, canım. Çok üzgünüm." Ruth teyzenin komşusu Bayan Perkins, Nellie'nin yanına gelip onu kollarının arasına aldı. "Bu sabah erken saatlerde iki ceset çıkardılar. Onlar öldü, canım."

Nellie'nin dizleri büküldü ve yere düşerek hıçkırarak ağlamaya başladı. Bayan Perkins, sokakta onun yanına çömeldi ve sırtını okşadı.

Nellie başını ellerinin arasına aldı ve ileri geri sallanarak, sanki bu şekilde olanların gerçekliğini engelleyebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Bir şekilde ailesine söylemek zorundaydı. Ama yapamadı, Ruth ve John'un evde kalmasının *kendi* suçu olduğunu onlara söyleyemedi. Keşke onlara Morrison sığınağını kullanmalarını söylemeseydi! Suçluluk duygusu çok ağırdı. Ve Flo. Onları çok severdi. Flo'yu düşündükçe kanı dondu. Nellie, onun yalvarışlarına boyun eğip Ruth ve John'un yanında kalmasına izin verseydi, küçük kız kardeşi de dün gece kolayca ölebilirdi.

Aniden Oscar'ı hatırladı. "Köpek, onların tazı mı? O da... o da öldü mü?"

Bayan Perkins başını salladı. "O benim mutfağımda. Zavallı şey, pis ve birkaç kesik var ama çok kötü değil."

"Onu ben alacağım," dedi Nellie kararlı bir şekilde.

Nellie, Bayan Perkins'i evine kadar takip etti. Oscar, battaniyenin üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Onu görünce başını kaldırdı ve zayıf bir şekilde kuyruğunu yere vurdu. Nellie, yeni bir hıçkırık dalgası

. O, teyzesi ve amcasından geriye kalan tek şeydi. Yanına diz çöküp başını nazikçe okşadı. Kürkünün ve kirin altında birkaç kesik görebiliyordu. Biri kafasında, diğeri sağ ön bacağındaydı. "Ah, zavallı çocuk. Ama benimle eve geleceksin ve seni iyileştireceğiz."

Caddenin karşısındaki yıkılmış eve baktı. Bir gün önce Ruth ve John ile birlikte ön odada oturmuştu, ama şimdi geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bayan Perkins ne derse desin, bunun tamamen kendi hatası olduğunu biliyordu. Şokun etkisiyle titriyordu, ayakları üzerinde durmakta zorlanıyordu.

"Gel, canım," dedi Bayan Perkins nazikçe. "Seni eve götüreyim. Bu halde yalnız kalamazsın."

Nellie titriyor ve dengesizdi. Kadının kolunu ciddiyetle kabul etti ve kendini eve götürmesine izin verdi. Morpeth Caddesi'ne doğru ilerlerken, eli Oscar'ın yakasında, sanki biri içini parçalamış gibi midesinin derinliklerinde bir ağrı hissetti. Kalbi hem kayıp hem de suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı. Tanrı aşkına, ailesine olanları nasıl anlatabileceğini hayal bile edemiyordu.

Bölüm 6

Nellie, Morpeth Caddesi'nin köşesinde Bayan Perkins'e teşekkür etti ve vedalaşmak için ona sarıldı. Eve giderken kendini toparlamayı başarmıştı, ama hala titriyordu, kaybının acısı vücudunu sarmıştı.

Sokakta yürürken, Charlie işe gitmek üzereydi. "Baba!" diye seslendi ve Charlie durdu, döndü ve onu köpekle birlikte gördü.

"Ne oluyor..." diye başladı, sonra kızının kızarmış, ıslak yüzünü, şişmiş gözlerini ve dağınık saçlarını fark etti. Ne olduğunu anladı, yüzünün rengi attı, kapı çerçevesine tutundu ve dizleri büküldü. "Olamaz. Ruthie olamaz. Zavallı Ruthie'm olamaz."

Em de bir şey duymuş olmalı ki o da dışarı çıkıp onlara katıldı.

"Çok üzgünüm, baba!" Nellie onlara ulaştığında fısıldadı. "Morrison sığınağındaydılar. Doğrudan isabet aldılar. Hiç şansları yoktu..." Konuşurken sesi giderek azaldı ve gözyaşlarını sildi.

Em hıçkırarak ağladı ve elini ağzına kapattı. Charlie inanamıyormuş gibi başını sallıyordu, Nellie'ye ve Oscar'a bakıp duruyordu, sanki Nellie her an "*Merak etme, bu doğru değil, hepsi şaka, onlar iyi*" diyecekmiş gibi. Köpeğin yanına diz çöktü ve Oscar'ın yüzünü tuttu, onay arıyormuş gibi gözlerine baktı ve acı içinde düşük bir inilti çıkardı.

"İçeri gidelim," dedi Em sessizce ve Charlie kendini eve götürmesine izin verdi. Nellie onu takip etti ve eski battaniyeyi

Mutfaktaki sobanın yanında duran Bayan Perkins'ten, Oscar hemen yere uzandı. Bayan Perkins, onun yanına bir kase su koydu.

Charlie mutfak sandalyesine çöktü, dirseklerini masaya dayadı, başını ellerinin arasına aldı. "Morrison'da ne yapıyorlarmış? Neden bizimle birlikte metroya binmediler? Metro daha güvenli olduğunu biliyorlar. Metroya binmiş olsalardı, zavallı köpek ölmüş olurdu." Konuşurken Nellie'ye baktı.

"Sanırım Ruthie çok hasta olduğu içindi," dedi Em. "Sadece kötü şans, hepsi bu..." Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Kötü şans mı? *Lanet olası kötü şans* mı? Onlar öldü. Tek kız kardeşim ve kocası! Sen buna kötü şans mı diyorsun?" Charlie masaya vurdu ve Oscar hafifçe inledi.

Nellie dudağını ısırды. Ona bunun kendi hatası olduğunu söylemeli miydi, böylece Charlie ona bağırdı, Em'e değil, ama bunun bir faydası olmazdı. Nedenini açıklamak zorunda kalırdı ve sonra hepsi metroya binmekten korkardı... Aniden savaş çok daha yakın gelmeye başladı. Nellie, bu tür bir kaybın üstesinden nasıl gelinebileceğini merak ederek, güven ve rehberlik için anne babasına baktı. Ama Em olanlara inanamıyormuş gibi görünüyordu, Charlie ise kız kardeşi ve kocasını çok erken alan acımasız dünyaya kızgındı. Nellie'nin yapabileceği tek şey ağlamaktı, ama hiçbir şey Ruth ve John'u geri getiremezdi.

"En azından Flo bizimle değildi," dedi Em. "Çok daha kötü olabilirdi."

Charlie bir kükreme attı. "Yeterince kötü zaten!" Oscar bir kez daha sızlandı ve Charlie, sanki orada olduğunu unutmuş gibi köpeğe dönüp baktı. "Üzgünüm, evlat. Sen de onları kaybettin, biliyorum. Yaraları ağır mı?" diye Nellie'ye sordu.

"Kafasında ve bacağında birkaç kesik var."

Charlie sandalyesinden kayarak köpeğin yanına diz çöktü ve onu muayene etti. "Hiçbiri çok kötü değil. Artık bizimle kalacaksın, evlat. Onu veterinerine götüreceğim."

Em, Nellie'ye baktı ve ona zayıf bir gülümseme attı. Nellie de gözyaşlarını silerek ona gülümsedi. Annesinin köpekleri pek sevmediğini biliyordu, ama köpeğe bakmak kız kardeşinin kaybını hafifletmeye yardımcı olabiliyorsa,

Charlie'ye hiçbir şey söylemeyecekti. "Bugün evde kalacak mısın Nellie? Olanları düşünürsek?" Em birkaç saniye sonra sordu.

Nellie başını salladı. "Hayır anne. Sanırım gitmeliyim, Bayan Bolton'ı hayal kırıklığına uğratamam."

"Ama..." Em, Nellie'nin koluna dokunarak söze başladı.

"Anne! Lütfen. Orada olmam gerek," diye bağırdı Nellie, annesinin elini iterek. Annesinin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu, ama şu anda düşünceleriyle yalnız kalamazdı. Meşgul olması gerekiyordu.

Charlie onu susturdu. "İstiyorsa bırak gitsin. Burada yapabileceği bir şey yok, iş onu oyalayacaktır. Cenaze işlerini halletmek için bugün izin alacağım."

Öğlen vakti gelmişti ki Nellie, geç kaldığı için nasıl karşılanacağını merak ederek, temkinli bir şekilde Bayan Bolton'un ofisine girdi. O sabah en az bir toplantıyı kaçırdığını biliyordu.

Ama Nellie içeri girer girmez Belediye Başkanı ayağa fırladı. "Nellie! Bir şey oldu, değil mi? Dün geceki baskın mı? Oturun." Daktilo odasındaki Gladys'e çay yapmasını söyledi, sonra ofisin kapısını kapattı ve Nellie'ye şefkatle baktı.

"Teyzem ve amcamın evi vuruldu."

"Olamaz. Peki onlar...?"

"İkisi de öldü," diye fısıldadı Nellie, gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. İş yerinde ağlayacağını hiç düşünmemişti ama kendini tutamadı.

Bayan Bolton yanına gelip kolunu omuzlarına doladı. "Çok üzüldüm. Bir şey olacağını biliyordum. Sen asla geç kalmazsın. Dün gece Bethnal Green'de birkaç kişi daha kaybettik. Roman Road'da bir aile sığınağa zamanında ulaşamadı. Ve bir itfaiyeci yanan bir evin üzerine çökmesi sonucu hayatını kaybetti. Bütün bu kayıplar. Ne zaman bitecek?" Teslimiyetle başını salladı. "Şu anda burada olmamalısın," diye ısrar etti ve Nellie'nin omzuna hafifçe vurdu.

"Haftanın geri kalanında izin al. Sensiz de idare ederiz. Lütfen Nellie, bir şeye ihtiyacın olursa bana geleceğine söz verir misin?"

Nellie başını salladı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Bir dakika sonra Gladys çay ile içeri girdi. "Çayını bitirdikten sonra eve gitmelisin," dedi Bayan Bolton Nellie'ye yumuşak bir sesle. "Dün gece korkunç bir kayıp yaşadı Gladys. Belki onu eve kadar götürebilirsin."

"Elbette, Bayan Bolton."

Nellie bir yudum aldı ve Gladys'e teşekkür etmek için zorla gülümsedi. Arkadaşının gözlerinde sempati vardı. Nellie'nin yanına oturdu ve sessizce sohbet etmeye başladı, Konsey ofislerinden dedikodular, kedisinin yeni doğan yavrularının son maceraları, savaş öncesinde Brighton'a yaptığı bir gezinin anıları. Nellie'nin kaybını unutması için her şeyi, onu daha fazla üzmemek için dikkatli davranarak, eve gitmeden önce çayını içip kendini toparlaması için zaman tanıyarak.

Sonunda Nellie işten sadece iki gün izin aldı. Ailesi cenaze hazırlıklarını halletmişti ve en azından belediye binasında evdeki bastırılmış üzüntüden ve sürekli başsağlığı dileklerini ileten ziyaretçilerden kaçabiliyordu.

Nellie'nin gerçekten görmek istediği tek kişi Babs'tı ve birkaç akşam arka bahçedeki bankta oturup sohbet ettiler.

"Sanırım, teyzenin çok hasta olması nedeniyle Morrison sığınağını kullanmanın daha kolay olacağını düşündüler," demişti Babs ve Nellie başını sallamıştı.

"Evet, bu yüzden evde kalmışlardı. O gün onları gördüm. Çamaşırlarını teslim ettim. Flo'yu eve getirdim." Gözyaşlarını sildi. "Onları son kez göreceğimi bilmiyordum. Zavallı Ruth teyze. Zavallı John amca."

Babs onu teselli etmek için omzuna elini koydu ve Nellie aniden arkadaşına içini dökmekten başka bir şey istemedi. "Benim suçumdu – evde kalmalarını ve metroya binmemelerini ben önerdim. İşleri kolaylaştırmak için. Eğer öyle demeseydim, onlar..."

"Yine de öleceklerdi," diye sözünü kesti Babs. "Çünkü sen ne dersen de, onlar yine de aynı kararı vereceklerdi." Nellie'ye dönerek baktı. "Kendini suçlama," diye ekledi sert bir sesle.

Nellie arkadaşına zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler. Annemle babama evde kalmaları gerektiğini söylediğimi söyleme, olur mu? Senin kadar anlayışlı olmayabilirler."

"Eminim anlayışlı olacaklardır, ama hayır, söylemem. Ve ağlayacak bir omuza ihtiyacın olduğunda gelip benimle konuş, tamam mı?"

"Tamam."

Sessizce oturdular, Nellie arkadaşının varlığından rahatlamıştı.

Cenazede, Ruth ve John'un tüm komşuları ve arkadaşları, Babs ve ailesi de saygılarını sunmak için geldiler. Savaşın başlamasından bu yana toplulukta çok sayıda cenaze töreni yapılmıştı, ama her biri önemliydi ve papaz her birini özel kılmayı başarmıştı.

O akşam, Charlie aileyi mutfak masasında topladı. "Pekala. Ailemden başka kimseyi kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden bir karar verdim," dedi ve sırayla hepsine baktı. "Çocukları tekrar göndermek zamanı geldi. Bombardımanlar yine sıklaşmaya başladı. Londra güvenli değil ve onlara bir şey olursa..." Sesi kesildi ve başını salladı. "Çocukların daha güvende olacaklarını bildiğim kırsalda olmalarını istiyorum."

Nellie, annesinin duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasını izledi. George ve Flo ilk kez tahliye edildiğinde bundan çok nefret etmişti. Diğer birçok Londralı gibi, aile de Hükümet Tahliye Programı'nı kullanarak iki küçük çocuğu güvenli bir yere götürme fırsatını değerlendirmişti. Blitz başladığında hemen gitmişler ve neredeyse bir yıl boyunca uzak kalmışlardı. Em, o zamanlar sadece dört yaşında olan Flo'nun onu unutacağından çok korkmuştu. Elinden geldiğince her kuruşunu biriktirmiş, böylece iki kez

Dorchester'a trenle gidip onları görebilmek için elinden gelen her kuruşu biriktirmişti. "Şey, ben... bilmiyorum. Yani, onlar için daha güvenli olur, ama bu kadar çok hava saldırısı devam edecek mi? Yoksa hepsi bitecek ve onları gönderdiğimiz için aptal durumuna düşecek miyiz?"

"Şu anda çocuklarını tekrar gönderen bir sürü insan var," dedi Charlie. "Geçen gün birlikte çalıştığım üç arkadaşım da bana bunu söyledi. Her gün otobüslerle çocuklar gönderiliyor. Bu baskınların duracağına dair hiçbir işaret yok ve orada daha fazla bombalama yapacağımızı söylüyorlar, bu yüzden misilleme yapacakları da mantıklı. En iyisi bu, Em. Ve eğer ya da ne zaman her şey bittiğinde, onları eskisi gibi tekrar eve getiririz."

"Ben gitmiyorum," dedi George, kollarını kavuşturarak. "Bakmam gereken tavuklarım var. Annem ve Nellie için adil olmaz. Onlara bakmak benim görevim."

"Sana söyleneni yapacaksın, evlat," diye homurdandı Charlie.

"Ben on üç yaşındayım. Neredeyse on dört. Nellie savaşın başında tahliye edilmedi. O zaman onun burada kalacak kadar büyük olduğunu söylemiştin."

Charlie cevap vermek için ağzını açtı ama Em koluna elini koyarak onu durdurdu. "Haklı. Kendi kararını verecek yaşta, Charlie. İstersen kalmasına izin ver. Siren çaldığı anda hemen metroya bineceğine söz verdiği sürece. Burada tavuklarıyla durmayacağına söz verdiği sürece."

"Söz veriyorum anne," dedi George ciddiyetle.

"O zaman sadece Flo," dedi Charlie.

Nellie, Charlie'nin bu kadar kolay pes etmesine şaşırdı. Belki de sonunda George'un büyüdüğünü kabul etmeye başlamıştı. Babası, okulu bırakıp limanda çalışmaya başladığında henüz on dört yaşında olduğunu sık sık anlatırdı. "Kendimi büyük bir adam sanıyordum!" derdi. Oysa George'dan sadece bir yaş büyüktü.

"Beni tek başıma gönderme!" diye ağladı Flo ve yanındaki Nellie'ye sarıldı.

"Şşş, Flo. Geçen sefer ne kadar hoşuna gittiğini düşün - inekler, domuzlar ve tüm o ağaçlar! Yine öyle güzel bir yerde olacaksın." Nellie onu sıkıca sarıp, küçük kız kardeşini kucağına çekti.

"Bayan Thompson'la kalacak mıyım? Hilltop Çiftliği'nde mi?"

"Muhtemelen aynı çiftlikte olmayacak ama eminim ki, Bayan Thompson kadar nazik birinin yanında, kırsalda benzer bir yerde olacaksın." Nellie öyle olmasını umuyor ve dua ediyordu.

"Ya çocuklara kötü davranan korkunç bir yer olursa?" diye mırıldandı Em. "Böyle şeyler duyuyorsun..."

Flo dehşete kapılmış görünüyordu. "Gitmek istemiyorum! George'la birlikteyken sorun yoktu. Ama tek başıma olmaz!"

Nellie onun saçını okşadı. "Annen saçmalıyor. Sana her hafta mektup göndereceğiz, sen de bize cevap yazıp çiftlik hayvanlarıyla nasıl arkadaş olduğunuzu anlatabilirsin."

"O gidiyor, bu kadar," dedi Charlie. Ayağa kalkıp mutfığı terk etti, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hayır!" diye ağıladı Flo. "Gitmek zorunda mıyım?"

"Babam öyle diyorsa..." Flo'ya veda etmek Nellie'nin kalbini kıracaktı. Önce Ruth ve John'u kaybetmişlerdi, şimdi de savaş onu kız kardeşinden bir kez daha ayıracaktı. Ama bu en iyisiydi. Kendini hazırladı; Flo'nun önünde ağlamak istemiyordu, Nellie'nin ne kadar üzgün olduğunu görmesi işleri daha da kötüleştirecekti.

Em yavaşça başını salladı. "Evet, Flo, canım. Gitmelisin. Daha güvenli olur, ayrıca baban ve ben bu baskınlar yüzünden fazladan endişelenmek istemiyoruz. Buraya gel, canım." Elini uzattı ve Flo Nellie'den indi, Em'in kucağına tırmandı. Em onun başını öptü. "Umarım uzun sürmez, canım. Bu savaşı kazanacağımızı söyleyenler var. Sadece bombalamalar devam ettiği sürece. Baban kız kardeşini kaybetti, değil mi? Bu onun için çok korkunçtu. Şimdi de küçük kızını kaybetme riskini göze almak istemez, değil mi?"

Arka kapı açıldı ve Charlie geri geldi. Artık daha sakindi ama Nellie onun kararını verdiğini görebiliyordu.

"Yarın Flo'nun adını yazacağım." Charlie mutfığı geçip, hala Em'in kucağında oturan en küçük kızına kolunu doladı. "Bu senin için en iyisi, canım. Senin için en iyisini yapıyoruz, hepsi bu."

Flo hala somurtuyordu, ama Nellie onun cesur davranmaya çalıştığını, ağlamamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordu. O kolay anlaşılan bir çocuktü.

Ailenin kalbi, diye sık sık düşünürdü Nellie. Hepsi en çok sevdikleri, kimseye kızmayan kişi. Flo'yu özleyecekti, ama babası haklıydı. Yapılacak en iyi şey buydu.

Charlie eğilip Flo'nun yanağına öpücük kondurdu ve parmağıyla gözyaşlarını sildi. "Neşelen, canım. Bize kolaylık yap, olur mu?"

Flo da onu öptü ve başını salladı, küçük yüzü hem üzgün hem de ciddi bir ifadeyle kararlıydı.

Sanki kararını onaylarcasına, tam o anda hava saldırısı sireni çok tanıdık bir şekilde çalmaya başladı. "Tanrı aşkına. Bu gece olmaz," dedi Charlie. "Bu hafta yeterince çekmedik mi?"

Şikâyet etmenin bir anlamı yoktu. Yorgun bir şekilde yatak takımlarını topladılar ve sığınağa doğru yürüdüler. Ruth ve John'a olanlardan sonra, Nellie artık tüp sığınağın güvenliğinden endişe duymuyordu. Umarım insanlar merdivenlerden inerken dikkatli olurlarsa, bir sorun olmazdı. Ve merdivenlerde düşme riskini göze almak, evlerinin içindeyken evlerinin doğrudan vurulmasından daha iyiydi.

Bölüm 7

Cenazeden sonraki gün işten eve geldiğinde Charlie, "Flo yarın gidiyor" dedi. "Cumartesi. Her şey ayarlandı. Bugün Kadın Gönüllü Hizmetleri ofisine gidip onun adını yazdırdım, yerleri olduğunu ve bir sonraki tahliye grubuyla gidebileceğini söylediler. Yarın. Bu bir işaret, değil mi Em? Bu kadar kısa sürede yerleri olması, bunun doğru olduğu ve onun gitmesi gerektiği anlamına geliyor olmalı. Tren istasyonundaki kemerlerin altında hepsini alacak ve Waterloo istasyonuna götürecek bir otobüs var, orada bir WVS çalışanı onları karşılayacak ve onlarla birlikte gidecek. Flo, valizini hazırlayıp saat tam on'da otobüste olacak. Gaz maskesini de unutma."

"Gaz maskemden nefret ediyorum," dedi Flo.

"Ne, sana Mickey Mouse maskesi almak için onca çabayı gösterdikten sonra mı?" dedi Em. Savaşın başında, Almanların kimyasal silahlarla saldıracağı korkusu nedeniyle herkese gaz maskesi dağıtılmıştı. Küçük çocuklara, daha az korkutucu görünmeleri için Mickey Mouse şeklindeki maskeler verilmişti. Nellie, bunların Mickey Mouse'a hiç benzemediğini düşünüyordu. Takması çok zordu, ama çocuklar bunları her yere götürmek zorundaydı. Yetişkinler de öyle, ancak Nellie'nin kendi maskesi aylardır işyerindeki masasının üzerinde duruyordu.

Nellie, Em'in gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabilirdi. Dün gece Flo uyuduktan sonra, ebeveynlerinin odalarında bu konuyu tartıştıklarını duymuştu. Flo'yu göndermek mi, burada tutmak mı daha iyi olur diye defalarca tartışmışlar ve sonunda isteksizce en iyisinin bu olduğuna karar vermişlerdi.

"Gaz maskesini takmak zorunda değilsin. Sadece yanına al," dedi Nellie. "Her şey yoluna girecek, Flo-bo. Dediğim gibi. Cesur ol ve artık büyük bir kız ol."

Flo ona ciddiyle baktı ve başını salladı.

"Hadi Flo. Şimdi gidip eşyalarını toplayalım." Nellie kız kardeşinin elinden tutup onu yukarı çıkardı. Daha önce tahliye edildiğinde kullandığı küçük bir karton valiz vardı ve üzerinde hala isim etiketi duruyordu. Nellie onu anne babasının yatağının altından çıkardı ve Flo ile paylaştıkları odaya götürdü. Valiz hazırlamayı bir oyun haline getirmek için çok uğraştı: Kim en hızlı şekilde bir yelek katlayabilir, bir çift çorap en küçük top haline nasıl getirilebilir? Ve tüm bu süre boyunca, Flo'nun bebeğinin valizini hazırladığını, Dollie'nin kıyafetlerini, tahliye edilen ama Flo'yu da yanında götüren Dollie'yi hayal etti.

İşe yaradı. Flo, neden paket yaptıklarını unutarak, tüm bu süre boyunca kıkırdadı. Nellie ise küçük kız kardeşi ile geçirdiği bu anların tadını çıkardı. Bir sonraki anların ne zaman geleceğini kim bilebilirdi? Belki sadece b i r veya iki ay sonra, belki de bir yıl veya daha sonra. Kızının henüz çok küçük olduğu bu günler çok değerliydi ve Nellie'nin bunların çoğunu bir kez daha kaçıracağı düşüncesi dayanılması zordu. Belki de bunu bir kez yaşamış olması nedeniyle daha da zordu. Onu çok özleyecekti. Ve Em ve Charlie için durumun daha da kötü olduğu kesindi.

Ertesi sabah yağmur yağıyordu. Ailenin ruh haline uyan gri, nemli, çiseli bir gündü.

Flo her tavuğa ismiyle veda etti ve Oscar'ı, kurtulmak için çabalarken ona sarıldı. Charlie ve George, Flo'ya evde veda ettiler, çünkü her çocuğu sadece iki aile üyesi uğurlayabilirdi ve Em ile Nellie'nin onu otobüs durağına kadar götürmesinin en iyisi olacağına karar vermişlerdi. Nellie küçük çantayı taşıdı, çünkü Flo'nun elleri Dollie ile doluydu. Nefret ettiği gaz maskesi çantasında omzuna asılıydı ve en güzel kırmızı ayakkabılarını giymişti. Bolca zaman ayırmışlardı, ama yine de otobüs çoktan bekliyordu ve diğer çocuklar ve ebeveynleri veda ederken otobüsün yanında bekliyorlardı.

Sanki otobüse en son binen kişiye bir ödöl verilecekmiş gibi vedalaşıyorlardı. Herkes ağlamamaya çalışsa da çoğu ağlıyordu. Nellie, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlere bakarken bunun bir faydası olmadığını düşündü. Flo da bunu fark etmişti ve alt dudağı titriyordu. En genç, en savunmasız olanların – ki onlar aynı zamanda en çok neşe getirenlerdi – gitmek zorunda kaldıkları bir dünyada yaşamak ne kadar adaletsizdi.

"Hadi ama. Sıraya girin," diye bağırdı otobüs şoförü. "Adınızı ve soyadınızı söylemeniz gerekiyor, sonra otobüse binebilirsiniz. On dakika sonra hareket edeceğim." Elinde bir liste vardı ve her çocuk otobüse binerken listede adını işaretliyordu.

Nellie, sessizce ağlayan Flo'ya sarıldı. "Her şey yoluna girecek, Flo. Unutma, kağıt ve boya kalemleri de yanımıza aldık. Döndüğünde bir sürü güzel resim görmek istiyorum. Belki bize de gönderebilirsin, eğer fazlası varsa."

Em, Flo'ya sarılırken yüzünden serbestçe akan gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Nellie, annesinin omzuna teselli edici bir el koyarak ona güç vermeye çalıştı. Flo'nun annesinin ne kadar üzgün olduğunu görmesi iyi değildi. Hala cesur olmaya çalışırken. Nellie de gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Hadi gel," dedi Nellie. "Seninle birlikte gidip sana bir koltuk bulup valizini yerleştireyim. Sen Dollie'yi getir."

Em isteksizce son bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra bıraktı ve Nellie, Flo'yu otobüsün kapısına götürdü. Şoför, Nellie otobüse binip onu sakinleştirmek istediğinde adını işaretledi ve başını salladı. Flo otobüsün arkasında bir koltuk seçti. Nellie valizi koltuğun altına koydu ve Dollie'nin pencereden dışarıyı görebildiğinden emin olmak için büyük bir telaşla uğraştı. Flo ona karşılık olarak küçük bir gülümseme gönderdi.

"Tamamdır! Son vedalarınızı edin, sonra tüm aile üyeleri otobüsten inmeli," diye seslendi şoför. "Kalkmak üzereyim."

Nellie, Flo'ya öpücük verdi. "İyi eğlenceler," dedi ve otobüsten inip Em'in yanına giderken zorla gülümsemeye çalıştı.

Otobüs şoförü motoru çalıştırdı ve otobüs egzozundan siyah bir duman çıkardı. Dişliler gıcırdayarak hareket etmeye başladı.

"Oh, şu küçük yüzüne bak!" diye bağırdı Em ve Nellie gözlerini kaldırıp Flo'nun burnunun otobüsün arkasındaki cama sıkıca bastırıldığını gördü. Ağlıyordu, açık ağzından anlaşıldığı kadarıyla feryat ediyordu. "Oh, dayanamıyorum!" Em otobüsün peşinden koşmaya başladı ve el salladı.

"Anne, dur! Bu en iyisi, hepimiz karar verdik. Babam dedi ki... Onun ne kadar üzüldüğünü görmesine izin verme!" Nellie, Em'i yakaladı ve onu sıkıca tuttu.

"Yapamam... Onu bırakamam! Oh, buna dayanamıyorum! O çok küçük ve tek başına... Ağabeyi yanındayken sorun yoktu ama şimdi yok..." Em, Nellie'ye döndü. "Bu ayakkabılarla koşamam. Otobüsü durdur, onu indir! Lütfen! Bir hata yaptık, onu bizimle kalacak, her gece metroyla gideceğiz... Onu benim için indirin! Charlie'ye söylerim..."

Nellie, duyduklarına inanamadan Em'e baktı, ama annesinin acısı gerçektir. Sanki kalbi o otobüs tarafından bedeninden sökülüp alınmış gibiydi, onu en küçük kızına bağlayan bağlar kopma noktasına gelmişti ve eğer koparsa, kırılan Em olacaktı. Ve sadece Em değil. Nellie de. Flo, ailelerinin kalbi idi ve Nellie, Flo'nun onları şimdi terk ederse, onu bir daha asla göremeyecekleri konusunda ani ve korkunç bir hisse kapıldı. Hızlı bir karar verdi, döndü ve otobüsün peşinden koşabildiğı kadar hızlı koştu, yolun ortasından, sürücünün yanına ulaşmaya çalışırken nefes nefese kalmış, paltosu açık bir şekilde.

Trafikte yavaşlayan otobüsün hemen yanında, ciğerleri efordan yanarken, karşıdan bir teslimat kamyonetinin geldiğini fark etti. Kamyonetin sürücüsü, yola değil, elindeki klips tahtasına daha fazla dikkat ediyordu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Otobüs ile kamyonet arasında sıkışıp kalacaktı. Panik içinde çığlık attı, her an kamyonetin çarpışının etkisini hissedeceğini düşünüyordu.

Sonra güçlü kollar onu sardı, sıkıca tuttu, kamyonet o kadar yakınından geçti ki, ceketini sürüklediğini hissetti, sürücü sonunda onu gördüğünde kornasını çaldı.

"Çılgın kadın!" diye bağırdı onu tutan adam, ama kızın görebildiğı tek şey, hızını artıran ve içinde

"O otobüsü durdurun!" diye bağırdı, adamın kollarından kurtulup bir kez daha kovalamaya başladı. Adam da ondan daha hızlı koşarak otobüsün yanına geldi ve Amerikan aksanıyla bağırarak şoföre çılgınca el salladı. Adamın ABD Hava Kuvvetleri üniforması giydiğini fark etti.

Sonunda şoför onu fark etti ve kenara çekti. Nellie otobüsün kapısına koştu ve kapıyı yumrukladı. Flo'nun koltuğundan kalkıp öne doğru ilerlediğini görebiliyordu.

Sürücü kapıyı açtı. "Bu telaş da ne? Bir şey mi unuttun?"

Flo onu itip otobüsten inip Nellie'nin kollarına atladığında Nellie konuşamadı. "Nelliiiee! Gitmek istemiyorum!"

"Annem de... gitmeni... istemiyor," dedi Nellie, yüzünü Flo'nun başının üstüne dayayarak nefes nefese. Kalbi çarpıyor ve nefes nefese kalmıştı.

"Bu ne demek oluyor? Bu çocuğu otobüsten mi indiriyorsun? Onu otobüse bindirmeden önce gitmesini istemediğine karar veremedin mi?" Otobüs şoförü sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı.

"Ne oluyor? Sokakta öyle koşarak ölebilirdin!" Amerikalı pilot, ellerini dizlerine dayayarak nefesini toplamaya çalışıyordu.

Nellie ona bir bakış attı. O, tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu, Flo'yu otobüste bıraksaydı onu yıllarca göremeyebileceğini bilmiyordu. Onların neler yaşadığını bilmiyordu. "Flo'nun valizini alayım," dedi şoföre, "sonra yoluna devam edebilirsin. Planı değiştirdiğim için özür dilerim."

"Bütün bunları bir çocuğu otobüsten indirmek için mi yaptın?" dedi Amerikalı. "Neden otobüsteydi?"

"Tahliye ediliyordu, ama artık değil," dedi Nellie sertçe. Onu iterek otobüse girdi ve Flo'nun valizini aldı.

"Adı ne? Onu listeden çıkarmam lazım," diye mırıldandı şoför, Nellie Flo'nun valiziyle geri dönerken. Otobüsteki diğer çocuklar ağzı açık bakıyorlardı, bazıları otobüsten indirilmedikleri için ağlıyorlardı.

"Adı Flora Morris," diye cevapladı Nellie.

"Kırsal bölgeye tahliye edilmek daha güvenli olur," dedi Amerikalı. "Onu gitmesine izin vermeliydin. Bu günlerde Londra'ya çok fazla bomba düşüyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Nellie sertçe karşılık verdi. "Kendi işine bakmalısın." Ne kadar da kibirli, ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışıyor! O konuda hiçbir şey bilmiyordu. "Onun için en iyisinin ne olduğuna kendimiz karar vereceğiz. Hadi Flo. Annemizin yanına dönelim." Em, otobüsün kenara çekildiğini görünce rahatlatarak onlara doğru koşuyordu.

"Teşekkür etmiyor musunuz? Orada hayatınızı kurtardım," diye bağırdı Amerikalı, Nellie Flo'nun elini tutup geldikleri yöne doğru yürümeye başladığında.

"Teşekkürler!" diye bağırdı Flo, adama el sallayarak.

"Onunla konuşma, o bir yabancı," dedi Nellie, istemeden daha sert bir ses tonuyla. Adamın yardım ettiğini kabul etmek zorundaydı, ama otobüse yakında yetişeceğini de biliyordu. Sokağın ilerisinde trafik ışıkları vardı. Otobüs orada durmuş olsaydı, ona "çılgın kadın" diyen adamın yardımı olmadan otobüse yetişebilirdi. Onun hayatını kurtardığını söylemesi biraz abartılı değil miydi?

"Beni indirdin, ben gitmek istemiyordum," diye Flo geri dönerken sürekli söylüyordu.

"Annen seni geri istedi," dedi Nellie, "ve ben de senin burada olmana sevindim. Hadi, ona sarıl." Küçük kız kardeşini nazıkçe itti ve çocuk Em'in kollarına koştu.

Nellie, Em ve Flo'nun birbirlerine sarılıp ağlamalarını izledi. Charlie, Flo'nun tahliye edilmesi konusunda çok kararlıydı. Ama şimdi, kız kardeşine bakarken, Flo'nun neşeli varlığı olmadan ailenin geçireceği ayların uzun ve karanlık olacağını biliyordu. Blitz'in korkunç ayları gibi olurdu. Bunu bir daha yaşayamazlardı.

Ray Fleming, otobüsü kovalayan çılgın kızın küçük kız kardeşi ile el ele uzaklaşmasını izledi. Kız gerçekten de enerjik ve oldukça

Çekici, ama Tanrım, ne kadar nankör ve kaba! Onun tüm çabalarına rağmen, ona tek bir teşekkür bile etmedi. Adam onun hayatını kurtarmıştı! O, memleketindeki kızlara ya da hava üssünde çalışan, ATS olarak adlandırılan Yardımcı Kara Kuvvetleri'nden gelen tutucu kızlara hiç benzemiyordu. Adam, Almanya üzerinde bombardıman uçakları uçurmak üzere Sekizinci Hava Kuvvetleri'nin bir parçası olarak ABD'den gönderilmiş ve ülkeye geleli sadece birkaç hafta olmuştu. Hava üssünün dışından kimseyle tanışmamıştı.

Küçük kız kardeşine olan bariz sevgisi, ruhu, alışılmadık tavırları, tehlikeyi umursamaması ile bu kız, kesinlikle farklıydı. Bir bilmece gibiydi. Onda, ne diyorlardı, İngiliz Bulldog ruhu vardı. Onu bu yüzden hayranlıkla izlemekten kendini alamıyordu. Farklı bir durumda, onu daha yakından tanımak isteyebilirdi.

Ray, çocuk annesinin kollarına koşarken bir an durup izledi, sonra arkasını döndü. O akşam bir barda arkadaşıyla buluşmadan önce, değerli bir günlüğüne izinliydi ve yapmak istediği çok şey vardı. Kızın aklından çıkardı ve onun gittiği yönün tersine doğru yola devam etti.

Bölüm 8

"Beni öldürecek," diye mırıldandı Em, Flo ile birlikte eve dönerken Nellie'ye.

"Ne oluyor lan...?" Charlie saçlarını elleriyle tararken dedi. "Otobüs gelmedi mi?"

"Geldi, ama..." diye başladı Em.

"Onu otobüse bindirdik, ama sonra..." Nellie ekledi.

"Sonra Nellie otobüsün peşinden koştu, bir adam da öyle yaptı ve otobüsü durdurup beni indirdiler," diye bitirdi Flo. Küçük çenesini havaya kaldırarak babasına ona kızmasını bekliyor gibiydi.

"Bu doğru mu?" diye sordu, Em'e ve Nellie'ye bakarak. Nellie, onun patlamamış bir bomba gibi olduğunu düşündü. Her an *patlayabilirdi* ve o zaman hepsi saklanmak için koşmak zorunda kalacaklardı.

"Erm, evet... Oh Charlie, küçük yüzü çok üzücüydü! Yalnız başına çok korkmuş görünüyordu ve ben yapamadım... Yapamadım... Belki George onunla olsaydı, ama biz onun tek başına gitmesine karar verdik ve o hala çok küçük..."

"Lanet olsun kadın. Bu ne cüret! Bunu konuşmuştuk! Defalarca! Sen ve ben, bunun en iyisi olduğuna karar vermiştik. Ve sonra sen... sen..." Elini belirsiz bir şekilde salladı ve ileri geri yürümeye başladı. Flo duvara yaslanarak, yuvarlak, korkmuş gözlerle onu izledi.

"Biliyorum, ama..." Em, yatıştırıcı bir hareketle ellerini uzattı.

"Çaydanlığı koyayım," dedi Nellie. "Hadi Flo, bana yardım et." Çay çoğu şeyi düzeltirdi, değil mi? Mutfığa gitti

ve Flo onu takip etti.

"Babam gerçekten kızgın mı?"

"Şu anda öfkeli ama birkaç dakika sonra sakinleşir," dedi Nellie. En azından öyle umuyordu. Ama Nellie yan odadan yükselen sesleri duyabiliyordu, anne babası yine aynı tartışmayı yapıyordu.

"Beni o otobüsten indirdiğin için teşekkür ederim. Tek başıma çok korkmuştum," diye fısıldadı Flo. Nellie onu kendine yakın tuttu ve Flo ağlamaya başladı, gözyaşları Nellie'nin omzunu ıslattı.

Bir dakika sonra Charlie mutfaktan geçip bahçeye çıktı, şüphesiz sakinleşmeye çalışmak için. İkisine de bir bakış attı ve Nellie bu bakışta bir kabul işareti gördüğünü sandı.

"Her şey yoluna girecek, Flo-bo," dedi ve kız kardeşinin başına bir öpücük kondurdu.

Nellie sabahın geri kalanını Em'e ev işlerinde yardım ederek geçirdi. Öğleden sonra yağmur yağmaya başlayınca içeride kalmaktan başka çareleri kalmadı ve Ruth'un onlara öğrettiği, eskiden hep onunla oynadıkları Beggar My Neighbour ve Snap oyunlarını Flo ile oynadılar. Nellie küçük kız kardeşi ile gülerken, Flo'nun kaçırılmaya bu kadar yaklaşmış olması imkansız geliyordu. Flo'nun varlığıyla mutluluktan vücudu parılıyordu.

"Bu akşam Angel and Crown'a geliyor musun?" Babs, yağmurun kısa bir ara verdiği sırada bahçede karşılaştıklarında ona sordu. "Billy bu akşam çalışmıyor ve baskın olasılığı yok diyor. O gidiyor, ben de gidiyorum. Eminim biraz eğlenmek sana iyi gelir, son zamanlarda zor günler geçirdin."

Nellie başını salladı. Babs haklıydı, zor bir dönem geçirmişti ve Ruth teyze ile John amca öldükten sonra işten başka bir yere neredeyse hiç gitmemişti. Artık dışarı çıkıp biraz eğlenmesinin zamanı gelmişti. Arkadaşına gülümsedi. "Evet, gelirim. Davet ettiğin için teşekkürler."

"Güzel. O zaman bana küçük Flo'nun neden hala Dorset'e varmadığını anlatabilirsin." Babs sıırttı. Flo'nun pencereden baktığını görmüştü. "Tanrım, yine yağmur yağıyor. Koş!"

İkisi de kendi evlerine koştular. Nellie'nin bacakları o sabah otobüse yetişmek için koştığı için ağrıyordu ve ayakları da acıyordu. O akşam için heyecanlanacak bir şey olması onu mutlu etmişti.

Nellie dışarı çıkmak için hazırlanırken acele etmedi. En sevdiği mavi elbisesini giydi, saçlarını modaya uygun zafer bukleleri şeklinde yaptı, yanları başının üstüne yüksekçe kıvrıp iki eşit bukle halinde kalması için iğneledi, arkası ise serbestçe sarkıyordu. Çorap giyiyormuş gibi görünmek için bacaklarının arkasına kömürle çizgi çekmeyi düşündü ama vazgeçti. Kimseyi kandıramazdı. Em'den boynuna takmak için bir jet boncuk kolye ödünç aldı ve dudaklarına bir parça ruj sürdü. Çok fazla sürmedi, çünkü tüpte fazla kalmamıştı ve bu günlerde mağazalarda bulmak çok zordu, ama dudaklarını kızartmaya yetecek kadar sürdü. Sadece pub'a gitmek için olsa bile, giyinmek heyecan vericiydi. Arkadaşlarıyla bir gece dışarı çıkmak tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Prenses gibi görünüyorsun," dedi Flo. Yatakta Dollie'ye sarılarak Nellie'nin hazırlanmasını izliyordu.

"Ben de öyle hissediyorum," diye cevapladı Nellie, eteği etrafında dönerek. "Şimdi uyu, geri geldiğimde seni uyandırmamak için fare kadar sessiz olacağıma söz veriyorum." Odanın diğer tarafına geçip kız kardeşinin başına bir öpücük kondurdu. "Geri dönmene sevindim, Flo-bo."

"Aslında hiç gitmemiştim ki," dedi Flo kıkırdarak.

Yağmur dinmişti, ancak hala kalın bulutlar vardı, umarım bu gece Alman bombardıman uçaklarını uzak tutar. Nellie, Angel and Crown'a giderken su birikintilerinin üzerinden atladı. Babs ve Billy'nin yatıracak küçük kız kardeşleri olmadığı için onlarla barda buluşmayı ayarlamıştı. Girişe yaklaşırken duyabildi

gürültülü kahkahalar, bazılarının gürültülü şarkıları, piyanonun tiz sesleri. Doğu Yakası'nda gece tam gaz devam ediyordu. Mutlu bir şekilde gülümsedi.

"İşte geldi!" Billy, Amelia içeri girerken yüzü aydınlandı. Billy, Babs ile piyanonun yanındaki bir köşede oturuyordu. Asker üniformalı genç bir delikanlı piyanoda ragtime melodisi çalmaya çalışıyordu ama sürekli notaları karıştırıp baştan başlamak zorunda kalıyordu. Billy ayağa fırladı. "Ne içersin?"

"Gin tonik, eğer sen ısmarlıyorsan, Billy. Bir sonraki tur benden. İyi akşamlar, Amelia! Nasıl gidiyor?" Amelia barın arkasında servis yapıyordu. Nellie, bu şekilde büyüyen karnını gizlemenin iyi bir yolu olduğunu düşündü, ancak yakında durumunun herkes tarafından bilinmeye başlayacağı kesindi.

"Her şey yolunda, teşekkürler Nellie. Bu gece yoğun olacak galiba." Amelia, Billy'nin siparişini alırken ona göz kırptı, bu da Billy'nin yüzünün kızarmasına neden oldu.

"Walter'dan son zamanlarda haber aldın mı?" diye sordu Nellie Amelia'ya.

"Evet, aldım," dedi diğer kız gülümseyerek. "Bu sabah bir mektup geldi. O iyi. Beni özlüyor. Büyük bir hamle yapılacaktı, ama ne olduğunu söyleyemiyor, çünkü eve gönderilen mektuplar sansürden geçmek zorunda. Benim zamanım geldiğinde izin almaya çalışıyor."

"İyi olduğunu duyduğuma sevindim. Kendine iyi bak," dedi Nellie ve Babs'ın masasına gitti.

"İyi misin?" diye sordu Babs.

"Dışarı çıktığım için daha iyiyim. Açıkçası, oldukça zor bir hafta oldu."

Babs, Nellie'nin omuzlarına kolunu doladı. "Biliyorum. Bu gece rahatla, tamam mı?"

"Öyle yapacağım." Nellie arkadaşının kolunu itti. Şu anda fazla nezaket onu çileden çıkarır ve ağlamasına neden olurdu – teyzesi ve amcasını kaybetmiş olması, Flo'yu neredeyse gönderecek olması ve sonra geri alması nedeniyle yaşadığı stres. Bu konuyu konuşmamak daha iyiydi. Gecenin tadını çıkarmak istiyordu. Babs'a, halka açık bir yerdeyken fazla sempati göstermemesi için bir uyarı niteliğinde olmasını umduğu parlak bir gülümseme attı.

"İşte buradasın, güzelim," dedi Billy, Nellie'nin önüne bir içki koyarken. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun. Şeref!"

"Şerefe!" Nellie kadehini kaldırdı ve arkadaşlarının kadehlerine çarptı.
"Annen Flo'nun kalmasından memnun mu?" diye sordu Billy.
"Evet. Onu kucaklamaktan kendini alamıyor. Doğru kararı verdik."
"Peki ne oldu, onu otobüse bindirdin ve sonra onu

"

"Öyle sayılır. Otobüsü kovalamak zorunda kaldım. Yolda bir Amerikalı üniformalı bir adam da kovalamacaya katıldı." "Ne dramatik!" dedi Babs gülümseyerek. "Evet, biraz öyle oldu!"

Asker piyano çalmayı bıraktığında bardan bir alkış yükseldi. "Şimdi düzgün bir melodi çalalım!" diye bağırdı biri. "Amelia! Sen çalabilirsin!"

İnsanlar Amelia'nın piyano çalması için tezahürat yaptılar ve sonunda, kızaran Amelia, barın arkasından çıkıp piyanonun başına oturmaya ikna edildi.

"Biraz kilo almışsın, değil mi canım?" dedi bar taburesinde oturan bir adam. Ona şehvetli bir göz kırptı.

"Seni ilgilendirmez," diye cevapladı Amelia.

"Kimin peki?" diye devam etti adam, elini uzatıp Amelia'nın karnını okşamaya çalıştı.

"Çekil üstümden!" Amelia adamın elini itti.

"Hey, bayanı rahat bırak," dedi Billy, ayağa fırlayarak. Adamın karşısına dikildi. Billy zayıftı, ama diğer adamdan daha uzundu ve gözlerindeki bakış, saçmalıklara tahammül etmeyeceğini söylüyordu. Nellie onu izlerken, garip bir şekilde onunla gurur duyuyordu. Astımı nedeniyle savaşta savaşamayabilirdi, ama bir kadını korumak için savaşmaktan çekinmemiştir.

"O kadın değil ki. Şuna bak! Evli değil ve hamile."

"Kibar olamıyorsan, buradan defol." Billy bir adım öne çıktı.

Babs nefesini tuttu. "Billy, kavga etme," diye uyardı.

"Kavga etmeyecek. Diğer adam geri çekiliyor, bak," dedi Nellie ve gerçekten de adam bir adım geri çekilmişti.

Ev sahibi, Amelia'nın patronu, olan biteni fark etmişti. Orada bulunan adama sessizce bir şeyler söyledi, adam da içkisini alıp köşedeki bir masaya oturdu.

içkisini köşedeki bir masaya götürdü. "Teşekkürler dostum," dedi Billy'ye. "Onun başının belaya girmesine gerek yok."

"Teşekkürler, Billy," dedi Amelia. Ona bir glmsemi attı, sonra piyanonun başına oturdu. "Pekala, ocuklar. Ne alayım?"

"Knees Up Mother Brown"dan "Ave Maria"ya kadar her türden istekler yağdı. Amelia birkaçını dinledikten sonra, herkesin eşlik ettiği geleneksel müzikhol şarkılarından oluşan bir potpuri çalmaya başladı.

Nellie, Billy ve Barbara da coşkuyla eşlik ettiler. Birkaç şarkıdan sonra Babs, Nellie'ye döndü. "Bize bir şarkı söylemelisin. O güzel sesinle herkesin dikkatini çekersin."

"Ah, saçmalık. Yapamam." Nellie iltifattan kızardı, ama heyecan dalgası hissetti. Evet, şarkı söylemeyi, birkaç dakika boyunca müziğin içinde kendini kaybetmeyi çok isterdi.

Billy Nellie'ye baktı. "Babs haklı. Harika bir sesin var. Bize bir şarkı söyle."

"Ne söyleyeyim?"

"Vera Lynn'den bir şarkı?" diye sordu Barbara. Amelia'nın koluna hafifçe vurdu. "Nellie şarkı söyleyecek, sen de alarsan olur mu? Sorun olur mu?"

"Elbette," diye cevapladı Amelia, çaldığı parçayı bitirip Nellie'ye döndü. "Ne söyleyeceksin Nellie?"

Nellie bir an düşündü. "The White Cliffs of Dover"ı biliyor musun?

Amelia gülümsedi. "Elbette. Tamam o zaman, başlıyoruz." Giriş kısmına başladı. Nellie ayağa kalktı ve kısa süre sonra ona eşlik etmeye başladı, sesi piyanonun üzerinde yükseliyordu. Her zaman şarkı söylediğinde olduğu gibi, kendini müziğin içinde kaybolmuş buldu. Müzik, şarkı etrafındaki alanı doldurdu, ta ki başka hiçbir şeyin farkında kalmayana kadar, sadece Amelia, piyano ve şarkı vardı, geri kalan her şey kayboldu.

O şarkı söylerken, konuşmalar kesildi, insanlar içkilerini bıraktılar ve herkes, büyüleyici sesli bu kızı dinleyerek izledi.

"Vera'dan daha iyi," diye mırıldanan bir ses hemen susturuldu. Birden fazla kişi kolundan veya cebinden mendil çıkarıp gözlerini sildi.

Billy, Nellie'den gözlerini ayıramıyordu. Kız kardeşinin onu yakından izlediğini hissedebiliyordu, ama umursamadı. Bırakın, etrafındaki herkes onun hayatı boyunca tanıdığı, ama şimdi uyanık olduğu her anını meşgul eden bu kıza ne kadar değer verdiğini görsün. O, onun dünyasıydı. Tüm dünyası. Ve belki, sadece belki, onun da ona değer verdiği kadar onun da ona değer verdiği bir zaman gelecekti ve o zaman dünyası tamamlanmış olacaktı. Böyle bir gelecek hayal etmekten kendini alamıyordu.

Kendine bir söz verdi. Bu gece, eve dönerken, Nellie'nin elini tutup onu Babs'tan uzaklaştıracaktı. Sonra ona çıkma teklif edecekti, gerçek bir çıkma, sadece ikisi. Eğer isterse sinemaya ya da Lyons Corner House'da çay ve kek yemeye. Ne isterse.

Eğer evet derse, bu bir başlangıç olurdu, hayallerinin gerçekleşmesine doğru atılmış küçük bir adım. Eğer hayır derse... Eh, o ihtimali düşünmek istemiyordu. Şimdi değil, o şarkı söylerken değil, onun sadece kendisi için şarkı söylediğini hayal edebiliyordu.

Bölüm 9

Amerikalı hava subayı Ray Fleming, arkadaşı Clayton ile oturuyordu. East End'deki bir pub'a ilk kez geliyordu ve burası, kırsal bir bölgede yaşayan ve bir bar bulmak için yirmi mil yol gitmesi gereken memleketinden çok farklıydı. Burada herkes, pub'a yürüyerek gelen ve odadaki herkesi tanıyor gibi görünen yerli halktı. İngiliz askerler bile, barmenle samimi göründüklerine göre, yakınlarda konaklıyor olmalıydılar.

O ve Clay, birkaç bardak ılık, gazsız bira içtiler. Burada buna "acı" diyorlardı. "Bunu seviyor musun?" diye sordu Clay, yüzünü buruşturarak. Ray omuz silkti. "Sanırım buna alışmamız gerekecek." İlk birkaç bardaktan sonra o kadar da kötü değildi.

Barmen piyano çalmaya ve şarkı söylemeye başladığında sohbeti kestiler. Onlar dışında herkes şarkının sözlerini biliyor gibiydi. Ama yine de eğleneliydi. "Bizim barda piyano yok," dedi Clay, koroya katılmaya çalışırken sırıtarak.

Sonra genç bir kadın şarkı söylemek için ayağa kalktı ve herkes dinlemek için durdu. Ray onu hemen tanıdı ve ona bakakaldı.

"Hey, bu o kız," diye Clayton'a fısıldadı. "Hangi kız?"

"Sana bahsettiğim kız. Otobüsü kovalayıp küçük kız kardeşini otobüsten indiren kız."

"O mu?"

"Evet, o."

Ray'in dikkatini anında çekti, tıpkı pub'daki diğer insanların dikkatini çektiği gibi, sesinin güzelliği ile, yükselip alçalan, daha iyi günlerin geleceğini, yarını, sadece bekle ve gör diye şarkı söylüyordu. Bu şarkıyı biliyordu. Kim bilmezdi ki? Radyoda çok sık çalıyordu.

"Yarın, dünya özgür olduğunda," diye fısıldadı Ray, kız o satırı söylerken. Artık onu gerçekten görebiliyordu ve doğal bir güzelliği olduğunu fark etti, ama kız bunun tamamen farkında değildi. Saçları koyu, gözleri iri, ağzı geniş, rujla vurgulanan dudakları vardı. İnce ama kıvrımlı bir vücudu vardı ve ona çok yakışan mavi bir elbise giymişti. Müzikle kendini kaptırmış, ama aynı zamanda dinleyicilerini de kendine çekmeyi başaran tavırlarında bir sıcaklık vardı.

Yine de o, otobüsü durdurmasına yardım ettikten sonra onu görmezden gelerek çok kaba ve ilgisiz davranmıştı. Küçük kız kardeşine, *"Onunla konuşma, o bir yabancı"* demişti. Peki ya kendini tanıttıysa, artık tamamen yabancı olmasaydı? Onu bir daha görmeyi beklemiyordu, ama işte karşısındaydı, gerçek bir İngiliz gülü, melek gibi şarkı söylüyordu. Ondan çok etkilenmişti. Onu büyüleyen, kızın sesiydi. Karşı koyamıyordu.

Şarkı bittiğinde Clayton gülerek, "Hâlâ bizimle misin?" dedi. "Başka bir gezegendeymişsin gibi görünüyordu. Bu çorba gibi şeyden bir pint daha ister misin?"

"Tabii, neden olmasın?" diye cevapladı Ray ve arkadaşı içkileri almak için bara gitti.

Şarkı söyleyen kız, piyano çalan barmenle konuşmak için eğildi ve bir dakika sonra müzik tekrar başladı. Bu sefer "We'll Meet Again" şarkısını söyledi. Ray, pub'ın diğer müşterileriyle birlikte bu şarkının sözlerini ezbere biliyordu ve kısa sürede herkes şarkıya eşlik etmeye başladı. Kız, yüzünde bir gülümsemeyle pub'ın müşterilerini şarkı söylemeye yönlendirdi ve bu durumdan büyük keyif aldığı belliydi. Artık sadece kendini kaybetmek yerine herkesi müzikle sarmak istiyordu.

Şarkı bittiğinde, arkadaşının yanına oturdu ve o anda onun dikkatini çekti. Onun nefesini kesip arkadaşına doğru eğilerek bir şey söylediğini gördü. Diğer kız, sarışın olan, ona bir bakış attı ve geri dönerek iki kız da güldüren bir şey söyledi.

Clayton içeceklerle geri d6nd6.

"Ben gidiyorum. Onun İngiliz çekingenliğini kırabilecek miyim bir bakayım.

Benimle gel, onun bir arkadaşı var," dedi Ray.

Clayton kaşlarını kaldırdı ama pintlerini taşıyarak onu takip etti ve kızların oturduğu yere gitti. Birkaç müşteri d6n6p onlara baktı. Hava 6ss6n6n yakınlarındaki barların aksine, bu barda pek fazla Amerikalı g6rmedikleri belliydi.

Kızlarla birlikte olan zayıf adam barda, servis yapılmasını bekliyordu. Ray, o adamın bar sahibinin dikkatini çekmesinin uzun zaman almasını umuyordu. Barmen başka bir şarkı çalmaya başlamıştı, tuşlarda yukarı aşığı çınlayan ve sohbetlerin yeniden başlaması için m6kemmek bir fon m6ziği olan bir şarkı.

"İyi akşamlar. Bug6n daha 6nce tanışmıştık, hatırlıyor musun?" Ray nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu. Kadın sokakta pek dostça davranmamıştı.

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Bana *deli kadın* dedin." Konuşurken ona meydan okurcasına baktı, sanki ona bir daha b6yle bir şey s6ylemeye cesaret edebilirmiş gibi.

Ray'ın y6z6 kızardı. "Evet, 6yle dedim. Ama şimdi bunun için 6zg6n6m. O anın heyecanıyla s6ylemiştim. Minib6s az kalsın bize çarpıyordu."

Diğer kız, sarışın olan, ona bakıyordu. Ona yalvarmaya çalıştı. "K66k kız kardeşini otob6sten indirmelerine yardım ettim. Ve tek bir teşekk6r bile etmediler."

Sarışın kız arkadaşına d6n6p şakacı bir şekilde parmağını salladı. "Nellie, bu adama gerçekten teşekk6r etmelisin. Ne kadar da kaba davranıyorsun!" Şakacı bir şekilde tısladıktan sonra, ona yaklaşıp bir şey fısıldadı. Ray, "yakışıklı" kelimesini duyduğunu sandı. Ne olursa olsun, kız, şarkıcı, saçlarının k6klerine kadar kızardı.

"O iyi mi? K66k kız kardeşin?" diye sordu Ray.

"Evet, iyi. Bak, ben de 6zg6n6m. Senin de dediğin gibi, o anın heyecanı. Normalde yabancılara karşı bu kadar kaba davranmam. Yani... teşekk6r ederim. Flo eve d6nd6ę6 için mutlu ve hepimiz gitmediği için çok rahatladık."

"Buna sevindim. Ray Fleming." Elini uzattı ve kız elini tuttu. Bu iyi bir işaretti, buzların erimesi.

"Nellie Morris."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nellie Morris."

Elini sıkarken kızardı. "Hayatımı kurtardığınız için ben de teşekkür ederim."

"Önemli değil." Adam sırıttı. "Aslında, önemli. Her gün bir bayanın hayatını kurtarmıyorum."

"Ne sıklıkla?" Sorarken gözlerinde küstahça, flörtöz bir bakış vardı.

"Ne kadar sık ne?"

"Kadınların hayatını kurtarıyor musun?"

"Ah, bir bakalım." Düşünüyormuş gibi yaptı, parmaklarıyla saydı. "Ahem. Sen ilkisin."

Bu cevaptan memnun olmuş gibi gülümsedi. O anda, zayıf adam masaya geri döndü ve kızlara iki içki getirdi. Otururken Nellie'ye sert bir bakış attı, Ray bu bakışı kaçırmadı. Bu Nellie'nin erkek arkadaşı mıydı? Yoksa kardeşi mi? Ray Nellie'ye sorgulayan bir bakış attı ve Nellie ipucunu anladı.

"Oh, bu Billy Waters. Komşum ve Barbara'nın kardeşi. Billy, bu Ray Fleming. Bu sabah Flo'yu otobüsten indirmeme yardım eden adam."

"Onu bırakmalıydın," dedi Billy kısaca. "Uzun vadede onun için daha iyi olurdu."

Ray cevap vermek üzereydi ama sonra vazgeçti. Bunun yerine Nellie'ye döndü.

"Ayrıca şunu da söylemek istedim, Nellie Morris, çok güzel bir sesin var. Hiç böyle bir ses duymamıştım. Bütün pub'ı mest ettin."

Nellie gülümsedi, yanaklarında gamzeler belirdi ve hafifçe güldü. "Yine abartıyorsunuz. Büyülemek biraz abartılı bir ifade, Bay Fleming. Ama beğenmenize sevindim."

"Lütfen bana Ray de." Tanrım, ne kadar da güzeldi. Ve o cesur tavrının altında, onun hoşuna giden tuhaf bir kırılganlık vardı. Çok hoşuna gidiyordu. "Tekrar şarkı söyler misin?"

Barmenanın piyano çaldığı yere baktı – şimdi bir ragtime melodisi çalıyordu, bu da daha önce denemiş olan askerin yetersizliğini ortaya koyuyordu. "Sanmıyorum. Bence o an geçti."

"Amelia istersen izin verir," dedi Barbara. "Ona sormamı ister misin?"

"Hayır, şu anda burada oturmaktan memnunum." Gülümsedi ve Ray, onu mutlu edenin kendi varlığı olduğunu umdu. "Hadi Ray, bana kendinden bahset. Nerelisin?"

"Michigan," diye cevapladı ve Barbara kaşlarını çatı. "Orasının nerede olduğunu bana söylemelisin."

"Ülkenin kuzeyinde, Michigan Gölü ile Huron Gölü arasında. Büyük Göller'i biliyorsun, değil mi?" Küçümseyici konuşmadığını umuyordu. İngiliz okullarında Amerikan coğrafyası ve tarihinin ne kadar öğretildiğini bilmiyordu.

Kız başını salladı. "Evet. Chicago Michigan Gölü'nün kıyısında, değil mi?"

"Evet, ama o Illinois'da, gölün güney ucunda. Ailemin evi, benim büyüdüğüm yer, oradan biraz ileride."

"Doğu mu batı mı?" Kız, zihninde haritayı canlandırır gibi boşluğa bakıyordu ve o, kızın profiline bakmaktan kendini alamıyordu.

"Doğu."

"Şehirde mi yaşıyorsun?"

Biraz güldü ve başını salladı. "Hayır. Ailemin bir çiftliği var ve arazileri göl kıyısına kadar uzanıyor. Hiçbir yerin ortasındayız. En yakın büyük şehir aslında Chicago ve oraya ulaşmak için iki eyalet sınırını geçmemiz gerekiyor. Indiana," diye ekledi, onun sorgulayan bakışına yanıt olarak. "Üç saatlik bir yolculuk."

"Bir şehirden o kadar uzakta olmayı hayal bile edemiyorum," dedi, ona bakarak. Ah, ama o kocaman kahverengi gözlerde kendini kaybedebilirdi!

"Hep Londra'da mı yaşadın?"

O başını salladı. "Evet. Ben burada, hala yaşadığım evde doğdum. Ama hep taşınmak, seyahat etmek, dünyayı görmek, heyecan verici yerleri ziyaret etmek istedim. Şimdiye kadar gittiğim en uzak yer Southend."

"O zaman benden bir adım öndesin, Nellie. Clayton da dahil olmak üzere diğer bazı arkadaşlar Southend'e gitmişler ama ben gitmedim. Almanların karaya çıkmasını engellemek için iskelenin kapatıldığını ve sahilin tanksavar cihazlarıyla dolu olduğunu söylüyorlar."

"Savaştan beri oraya gitmedim. Benim hatırladığım öyle değil. O zamanlar kumda eşek gezintisi yapar, gezinti yolunda dondurma yerdik," dedi ve Ray, sesindeki hüzünlü tona dikkat etti. Her gece düşman bombardıman uçaklarının hedef aldığı memleketini görmek, en sevdiği tatil yerinin kapalı olduğunu görmek, tüm bunların ne zaman biteceğini bilmemek zor olmalı, diye düşündü.

"Savaş bittiğinde her şeyi eski haline getirecekler," dedi nazikçe ve karşılığında göz kamaştırıcı bir gülümseme aldı.

"Umarım öyle olur. Bir gün Flo'yu oraya götürmek istiyorum." "Götüreceksin. Söz veriyorum."

"Onu daha egzotik yerlere de götürmek istiyorum," dedi gülümseyerek.

"Nereye mesela?"

"Afrika. Amerika. Avustralya." Tüm dünyayı kucaklayacakmış gibi elini genişçe salladı ve neredeyse elindeki içkiyi düşürüyordu. "Oops! Üzgünüm, Ray."

Ray güldü. "Yakaladım. Ben Amerika'nın her yerini gezdim – doğu, batı, kuzey ve güney. Ve Hawaii. Savaştan önce bir kez Meksika'ya gitmiştim." Ray, gittiği yerler ve gördüğü şeyler hakkında konuşurken Nellie'nin gözlerinin parladığını fark etti.

Daha geniş dünyadan bahsetmeye başladıklarında, Nellie'nin gözleri parladı ve Ray'in kalbi kıpır kıpır oldu. Ray, Clayton ve Barbara'nın da iyi anlaştıklarını fark etti, birbirlerinin şakalarına gülüyor, nazikçe flört ediyorlardı. Tek erkek olan Barbara'nın kardeşi, Ray'in utanç verici bir şekilde adını unuttuğu kişi, piyanonun yanına gidip barmen kızın çaldığını izlemeye başlamıştı.

Ray ise... O zaten ona sıırıslıkam aşık olmuştu. Nellie dünyayı görmek istiyordu ve birdenbire Ray, ona dünyayı gösteren kişinin kendisi olmak istediğini fark etti. Bu kızla daha fazla zaman geçirmeliydi. Buna mecburdu. Aklına bir fikir geldi. "Kızlar, gelecek hafta sonu hava üssümüzde bir dans var. İkiniz de gelmeye ne dersiniz? Buradan North Weald'a giden bir otobüs var ve son otobüs geç saatte kalkıyor, böylece dansta yeterince vakit geçirebilirsiniz. Ne dersiniz?"

Nellie Barbara'ya, sonra ona, sonra tekrar Barbara'ya baktığında nefesini tuttu. Barbara fikri beğenmiş gibi

sanki fikri beğenmiş gibi hafif bir gülümseme belirdi ve sonra, ne mutlu ki, Barbara kaşını kaldırdı ve hafifçe başını salladı. "Sen gidersen ben de giderim, Nellie," dedi ve Ray bunun için masanın üzerinden atlayıp onu öpebilirdi.

"Peki... tamam o zaman. Neden olmasın?" dedi Nellie ve içkisini kaldırıp bir yudum alırken geniş bir gülümsemeyle baktı. Ama gözleri onun gözlerinden ayrılmadı. Eğer onu doğru okuyorsa - ve umarım öyledir! - o da ondan hoşlanıyordu.

"Neler oluyor?" Barbara'nın kardeşi, ne konuştuklarını görmek için geri gelmişti.

"Clayton ve Ray'ın hava üssünde bir dans var," dedi Barbara. "Önümüzdeki cumartesi. Sen de gelir misin? Sorun olmaz, değil mi Clay?"

"Tabii ki olur! Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur," diye cevapladı Clayton, ama kardeşi – Billy! Adı buydu – başını salladı ve yüzünü buruşturdu.

"Gelemem. Önümüzdeki hafta sonu iki gece de görevim var. Babs, emin misin ki..."

"İkimiz de gidiyoruz. Nellie ve ben. Birbirimize göz kulak oluruz." Barbara kararlı bir şekilde konuştu ve kardeşler arasında kimin patron olduğu belliydi.

"Kızlara iyi bakacağız, Billy. Biz iyi insanlarız. Endişelenmene gerek yok." Ray, sözlerinin genç adamı rahatlatmasını umuyordu. Kız kardeşi ve onun arkadaşı için bu kadar sorumluluk hissetmesi hoştu, ama onlar kendi kararlarını verebilen yetişkin kadınlardı.

"Ben de orada olmayı tercih ederdim," dedi Billy, sesinde huysuz bir tonla. Ray'e sanki ondan bir şey çalmış gibi öfkeyle bakıyordu.

"Ah Billy," dedi Nellie. "O gün çalışmak zorunda olman çok yazık. Ama bir dahaki sefere, tamam mı? Bir dahaki sefere hep birlikte gideriz. Hava üssünde çok dans var mı? Hava kuvvetleri mensuplarının yanı sıra çok kız da gidiyor mu?" Nellie konuşurken Billy'nin kolunu okşadı ve Ray bu sıradan dokunuşa kıskançlık duydu. Aralarında açıkça bir yakınlık vardı. Sadece komşu oldukları için miydi, yoksa bundan daha fazlası mı vardı? Clayton içtenlikle öyle olmadığını umuyordu.

"Evet, birçok kız gider," diye cevapladı Clayton. "Buralı kızlar, Londralı kızlar, ayrıca üssünde çalışan birçok kız. Ve her ay danslar düzenlenir."

"Bir dahaki sefere seni de görmeyi umuyoruz, Billy." Ray, kadehini diğer adamın kadehine tokuşturmak için kaldırdı, ama bunun yerine sadece huysuz bir bakış aldı.

"Eve gitsem iyi olacak," dedi Billy aniden. "Yarın işim var. Görüşürüz, Babs, Nellie." Ayağa kalktı ve arkasına bakmadan pub'dan çıktı.

"Onu takma kafana," dedi Barbara kıkırdayarak. "Sadece kıskanıyor. Nellie ile başkalarının konuşmasından hoşlanmıyor."

"Aralarını bozup sorun yaratmıyorum, değil mi?" diye sordu Ray. Sormak zorundaydı, değil mi? Ya Nellie ile Billy arasında bir anlaşma varsa... Cevabı beklerken nefesini tuttu.

"Hiç de değil." Nellie, Tanrıya şükür, ona gülümseyerek cevap verdi. "O benim için de bir kardeş gibidir, hepsi bu. Sadece ikimizi de biraz korumacıdır."

"Arkanı kollayan birinin olması ne güzel," dedi Ray. Göstermeye çalışmasa da, partinin havasını bozan Billy'den kurtulduğu için çok memnundu. Artık gülüp şakalaşabilir, birbirlerini tanıyabilir ve gelecek hafta sonu yapılacak dansı iple çekebilirlerdi. Tabii o zamana kadar uçması gereken görevlerden sağ çıkarsa.

Bölüm 10

Nellie dansa gitmek için izin istediğinde Charlie, "Billy de giderse sorun olmaz," dedi. Pazar akşamıydı, Flo yataktaydı ve George odasındaydı. Nellie, ebeveynlerinin daha rahat bir ruh halindeyken, daha kolay kabul edeceklerini düşünerek izin istemişti. Ama Charlie kaşlarını çatmıştı. "Nellie'nin hiç tanımadığımız bu adamlarla gitmesinden hoşnut değilim."

"Baba, yalnız olmayacağım. Babs da benimle geliyor." Nellie kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. Charlie'nin isteklerine karşı gelmekten hoşlanmıyordu, ama o artık yetişkin bir kadındı. O ve Babs kendilerine bakabilecek kadar büyümüşlerdi. Üstelik, dansa gitmeyi gerçekten çok istiyordu. Eğlenmek, yeni insanlarla tanışmak ve... dürüst olmak gerekirse, Ray'i tekrar görmek istiyordu. Onu düşündüğünde midesi biraz kıpır kıpır oldu. Ray'de onu büyüleyen bir şey vardı: gülümsemesindeki nezaket, gözlerindeki dürüstlük. Tanıdığı East End'li gençlerden farklıydı. Egzotik, ilginç, çok seyahat etmiş. Onun sadece hayal edebileceği yerlere gitmişti: Kaliforniya! New York! Hawaii! Onu daha iyi tanımak istiyordu. Onun hakkında ilk izlenimini hatırladığında utanıyordu, onu kibirli sanmıştı. O sadece yardım etmeye çalışıyordu, ama o çok kaba davranmıştı.

"Bırak gitsin, Charlie," diye araya girdi Em. "Biraz eğlenmeyi hak ediyorlar. Bu berbat savaş gençliklerini mahvediyor. Nellie'nin dediği gibi, birbirlerine göz kulak olacak iki kişi var."

"Bilmiyorum, canım. Gitmenin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sadece güvenliğini düşünüyorum. Bu Amerikalılar hakkında pek çok şey duyuyorsun."

"Ne gibi şeyler, baba?"

"Aşırı maaşlı, aşırı seks düşkünü ve aşırı burada. Onların yanında adımlarına dikkat etmelisin, beni duyuyor musun?"

Nellie nefesini tuttu, ama kararından vazgeçmedi. "Dikkatli olursam, gidebilir miyim? gidebilir miyim?"

"Hmm." Charlie bir an boş şömineye baktı.

Düşündü. "Bu lanet savaş. O olmasaydı ve yarın hepimizin zavallı Ruthie gibi öldürülebileceğimiz düşüncesi olmasaydı, hayır derdim. Ama annen haklı. Uslu duracağına ve gece yarısından önce döneceğine söz verirsen. Aksi takdirde," parmağını ona sertçe salladı, "bu sonuncu olacak."

Nellie gülümsedi ve kollarıyla ona sarıldı, yanağına öpücük kondurdu. "Teşekkürler baba!"

"Çekil üstümden kızım! Buna gerek yok," dedi Charlie, kızının sevgi gösterisine karşı hem mutlu hem de utanmış bir ifadeyle.

Sonraki günler Nellie için çok uzun sürdü. Bayan Bolton, metro istasyonundaki sığınağın güvenliğini artırmak için Londra Sivil Savunma'dan fon talebine henüz cevap alamadığı için tüm hafta boyunca huysuzdu. Nellie, patronunun stresini daha da artırmamak için ona karşı çok dikkatli davranmak zorundaydı. Ancak Ray ile hafta sonu dansa gidecekleri vaadi onu ayakta tutuyordu – aslında tek düşünebildiği şey buydu – ve Flo'nun eve gelmesi akşamları neşelendiriyordu. Neyse ki başka hava saldırısı olmamıştı, bu da Flo'yu otobüsten indirmekle doğru bir karar verip vermediğini sorgulamasına gerek kalmadığı anlamına geliyordu.

Nihayet Cumartesi geldi. Em'e evdeki birkaç işinde yardım ettikten sonra Nellie dansa hazırlanmaya başlayabilirdi.

Babs, giysiler, bukle maşaları, makyaj malzemeleri ve aksesuarlarla dolu bir çanta ile geldi. "Özel bir şey yok," dedi, "ama neyim varsa paylaşacağım." Flo, arkadaşlarıyla sokakta atlama ipi oynadığı için kızlar Nellie'nin yatak odasını kendilerine ayırdılar.

"Ben de paylaşacağım," dedi Nellie gülümseyerek. "Kendimizi çok güzel göstereceğiz, bekleyin ve görün. Hangi elbiseyi giyeyim? Bu kırmızı ve yeşil olan mı, yoksa mavi olan mı?" İki seçeneği havaya kaldırdı. Onları dolaptan çıkarmış ve yatağının üzerine koymuştu.

"Maviyi çok seviyorum, ama onu geçen hafta giydin. Seni onunla gördü bile! Belki diğerini giymelisin."

"Her zaman beni Noel ağacı gibi gösterdiğini düşünüyorum." Nellie yeni bir şey alabilmeyi diledi, ama kullanabileceği giyim kuponu yoktu. Zaten mağazalarda yeni bir şey de yoktu. Elindekiyle idare etmek zorundaydı, ama Ray için en iyi şekilde görünmek istiyordu! Ray'in ona sıırıslıkam aşık olduğunu hayal etti ve bu düşünceyle gülümsedi.

"Saçmalık, bu kıyafetle harika görünüyorsun! Neye gülümsüyorsun ki?" diye cevapladı Babs.

"Oh, sadece... dansı iple çekiyorum." Nellie denedi, ama gülümsemeyi bırakamadı. Heyecandan başı dönüyordu.

"Ben de! Hey, pencereyi aç. Burası çok sıcak. Elbisemin her yerine terlemek istemiyorum." Babs eliyle yüzünü yelpazeliyordu.

"Ahem, sadece atlar terler. Beyler terler, hanımlar ise sadece parlar." Nellie üst sınıf aksanıyla konuştu ve konuşurken kaşını kaldırdı, bu da Babs'ı kahkahalara boğdu. Pencere kanadını biraz yukarı iterek odaya daha serin hava girmesini sağladı.

"Böyle daha iyi," dedi Barbara.

"Babs," dedi Nellie, "Ray'in yakışıklı olduğunu düşünüyor musun?"

"Tabii ki. O muhteşem!" Babs kelimeyi uzatarak dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve Nellie'yi güldürdü.

"Neye bu kadar gülüyorsunuz kızlar?" Billy'nin sesi dışarıdan geldi. Nellie pencereyi daha fazla açtı ve başını dışarı çıkardı. Komşusu Billy de penceresinden dışarı eğilmiş, sigara içiyordu.

"Billy! Bugün işte olacağını sanıyordum?"

"Bu akşam vardiyam var."

"Zavallı sen." Nellie dudaklarını bükerek, "Biz dans ederken sen çalışmak zorunda kalıyorsun." diye tekrar kıkırdadı. "Yine de, birinin ülkeyi güvende tutması lazım, değil mi Hava Saldırısı Koruyucusu Waters?"

"Evet, tabii. İyi akşamlar." Billy odasına geri çekildi ve kanatlı pencereyi kapattı.

"Bunu söylediğim için beni öldürecek ama o kıskanıyor," dedi Babs sessizce. "Senin yakışıklı bir Amerikalıyla akşam geçireceğin için."

"Ya da belki birden fazla!" diye bağırdı Nellie. "Bütün hava üssü Amerikalılarla dolu. Senin Clayton da orada olacak!"

"*Benim* Clayton'ım değil." Barbara başını salladı. "O yeterince iyi ve beni güldürüyor ama bana göre değil." Nellie'ye merakla baktı. "Ray'i seviyorsun, değil mi? Onun adını söylediğinde yüzün ıslı ıslı oluyor."

Nellie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Yeterince iyi anlaşıyorduk. Evet, ondan çok hoşlanıyordum. Ama Babs, ikimiz için de henüz erken, değil mi? Bu gece başka kimlerle tanışacağımızı kim bilir!" Ama Nellie, Ray Fleming'in yerini kimsenin dolduramayacağından emindi. Onu hiç tanıımıyordu, ama kafasında pub'da geçirdikleri zamanı tekrar tekrar canlandırdığında hissettiği heyecanı görmezden gelemiyordu.

"Son otobüse binip eve döneceğine söz verir misin? Babanın gece yarısına kadar evde olmanı söylediğini unutma," dedi Em, Nellie'ye paltosunu giydirirken.

"Söz veriyoruz." Em ona bunu yaklaşık beşinci kez soruyordu, ama Nellie saymıyordu. Annesinin endişelendiğini biliyordu. Savaş başladığından beri Nellie ilk kez Londra dışına bir gece gezisine çıkıyordu. Aslında, hayatında ilk kez. Savaş başladığında henüz on beş yaşındaydı.

"Ve *mantıklı* davranacak mısınız?"

İki kız da başlarını salladı. Nellie, gözünün ucuyla Babs'ın kıkırdamayı bastırdığını görebiliyordu.

"Oluruz anne. Birbirimizi kollayacağız."

"Peki, eğlenin, duydunuz mu? İyi, temiz, mantıklı eğlenceler. Tanrı biliyor ki, yeterince az şansınız var. Bu lanet savaş devam ettikçe gençliğiniz kayboluyor." Sırayla ikisini de kucakladı ve

yanaklarından öptü. Nellie, annesinin gözünde bir damla yaş gördüğünde çok şaşırdı.

"Teşekkürler anne." O da annesini kucakladı. "Hadi Babs, gidelim." Kızlar mutlu bir şekilde kol kola girerek evden çıktılar ve otobüs durağına doğru yola koyuldular. Nellie içinde bir heyecan dalgası hissetti. Kısa bir süre sonra *onu* tekrar görecekti.

Birkaç dakika sonra, Londra'nın hemen kuzeyindeki North Weald köyüne giden otobüse bindiler. Otobüsün ortasındaki çift kişilik koltuğu kapmışlardı ve otobüse binerken otobüsten inen bir grup İngiliz asker tarafından ısıklarla selamlandılar. "Nereye gidiyorsunuz kızlar? Nereye giderseniz gidin, bizimle daha çok eğleneceksiniz, değil mi çocuklar?"

Birbirlerine gülümsediler ama askerleri görmezden geldiler. Otobüs hareket ettiğinde Babs Nellie'ye döndü. "Bir akşam dışarı çıkmak için şehirden ayrıldığımıza inanamıyorum. Hava saldırısı riskinden ve metroya binmek zorunda kalmaktan uzaklaşıyoruz."

"Henüz tamamen güvende değiliz," dedi Nellie, arkadaşının heyecanını bozmak istemese de. "Yani, yoldayız, ama şu anda siren çalsa..."

Babs yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Otobüs en yakın sığınağa gider ve tüm yolcuları orada indirir. Ve şu anda en yakın sığınak Bethnal Green metro istasyonu. Tanrım, öyle bir şey olursa ve biz de oraya düşersek, süslenip püslenip oraya gidersek ne olur düşünsene!"

"Hadi, otobüs şoförü, daha hızlı sür! Bizi Londra'dan çıkar," diye mırıldandı Nellie. Hava saldırısı yüzünden gece dışarı çıkma planlarının suya düşebileceğini düşünmeye dayanamıyordu, özellikle de otobüste, giyinip süslenmiş haldeyken. Daha da kötüsü, Ray ve Clayton'a neden gelmediklerini açıklayamayacaklardı. Muhtemelen onları bir daha asla göremeyeceklerdi.

Parmaklarını çaprazlayarak sessizce dua etti, tüm kalbiyle her şeyin yolunda gitmesini diledi. Yanında Babs sessizce, pencereden dışarıya bakıyordu. Bombaların isabet ettiği yerlerde boşluklar olan binaların önünden geçiyorlardı.

Nellie, onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti. Şehirden çıkıp, randevularıyla dansın tadını çıkarana kadar rahatlayamayacaklardı.

Bölüm 11

Yaklaşık bir saat sonra, dans salonunun hemen köşesindeki North Weald'daki bir otobüs durağına vardılar. Salon bayraklarla süslenmişti ve dışarıda üniformalı ve üniformasız kalabalık bir grup insan dolaşıyordu. Nellie çantasını ve paltosunu aldı ve Babs'ın ardından otobüsten indi. Sürpriz ve sevincine, Ray ve Clayton da otobüs durağında onları karşılamak için oradaydı, duvara oturmuş sigara içiyorlardı. Kızların otobüsten indiğini görür görmez ikisi de otobüsten atladılar, sigaralarını söndürdüler ve yanlarına geldiler.

"Nellie! Barbara! Başardınız!" diye bağırdı Ray.

Nellie gülümsedi, onu görünce midesi kelebekler uçu. Hatırladığından daha da yakışıklıydı ve onları gördüğüne gerçekten çok sevinmiş gibiydi. "Elbette başardık! Hadi, öncülük et. Dans edilecek!"

Ray onun kolunu tuttu, Clayton da Babs'la birleşti ve dördü köşeyi dönerek dans salonuna geri döndüler. "Kaldırıma dikkat et," dedi Ray, Nellie'yi nazikçe biraz geri çekerek. "Burası biraz düzensiz."

"Teşekkür ederim." Nellie, bu kadar nazik birinin kendisine ilgi göstermesinden hoşlanarak, Ray'in koluna daha sıkı sarıldı. Ceketinin altındaki kolunun sıcaklığını ve gücünü de hoşuna gidiyordu.

Salona vardıklarında, paltolarını vestiyere bırakıp içeri girdiler. İçeride bir orkestra Glenn Miller'ın son şarkılarını çalıyordu. "İçkileri ben alırım," dedi Ray. "G & T, değil mi Nellie?"

O başını salladı ve Ray, Clayton onlara bir masa bulurken bara gitti. Salon, her türden askerlerle hızla doluyordu.

Tanım: Kadın Hava Kuvvetleri Yardımcı Birlikleri üniformalı kızlar ve sivil giysili bir avuç insan.

"WAAF'a katılmayı hiç düşündün mü?" diye sordu Nellie, Babs'a.

"Hayır. Mavi sana daha çok yakışır," diye cevapladı Babs ve ikisini de güldüren bir göz kırptı.

"Siz ikiniz çok güzelsiniz," dedi Ray, içecekleri getirirken. Nellie, Ray'in gözlerinin üzerinde olduğunu fark edince kızardı.

"Haftan iyi geçti mi?" diye sordu, Ray yanına otururken.

"İyi. Görevlerimi yerine getirdim. Hayatta kaldım, tüm arkadaşlarım da öyle. ekibi. Tek istediğim bu. Ona doğru eğildi.

"Merak ediyorum, geçen hafta sonu seni Bethnal Green'e ne getirdi? Burası pek heyecan verici bir yer değil. Boş günlerinde West End'e gitmeni beklerdim." Bu, bütün hafta boyunca düşündüğü bir şeydi.

"Ah, büyükbabalarımın biri aslen Bethnal Green'liydi," diye cevapladı. "Elli yıl önce Amerika'ya gitti. Onun yaşadığı yeri kendi gözlerimle görmek istedim. Aileme mektup yazıp Londra'nın doğusunda görevlendirildiğimi söylediğimde, Bethnal Green'i ziyaret etmemi önerdiler."

Demek ki dörtte biri Bethnal Green'liydi. Bu düşünce Nellie'yi ona daha da yakınlaştırdı. "Beğendin mi?"

"Güzel bir yer. Çok güzel. Benim alıştığım geniş gökyüzü ve açık alanlardan çok farklı. Sana Michigan Gölü kıyısındaki ailemin çiftliğinden bahsetmiştim. Yazın gölde yelken açarız. Kışın bazen göl donar ve üzerinde kayarız."

"Kulağa çok hoş geliyor!"

"Öyle. Belki bir gün görürsün?" Bunu söylerken ona gülümsedi, sanki bir davet gibi geldi.

Nellie birdenbire onunla birlikte gitmek, yazın yelken açmak ve kışın kaymak istedi. Bethnal Green'de buna en yakın yer, Flo'nun ördekleri beslediği küçük göletti. "Amerika'ya gitmek mi? Çok isterim." Nellie iç geçirdi. "Gemiyle mi? Yoksa uçakla mı? Uçakla daha iyi olur. Hiç uçmadım."

"Paris'in üzerinden uçtum. Eyfel Kulesi'ni, Seine Nehri'ni, Notre Dame'ı gördüm. Ama sadece havadan. Bombaların verdiği hasar da çok,

Yeniden inşa edilmesi gerekiyor." Ray'in sesi alaycıydı.

"Londra da öyle." Bethnal Green'deki sokakları, bir zamanlar evlerin bulunduğu yerde açılmış devasa çukurları hayal etti. Bir zamanlar çocukken kendini sevgiyle kucaklayan, ona değer veren bir sığınak olan Ruth ve John'un evi, artık bir enkaz yığınının ibaretti. Titredi.

Düşünceleri yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü adam ona sempatiyle baktı, sonra uzanıp elini tuttu ve içini bir sıcaklık dalgası kapladı. "Bir gün yeniden inşa edilecek. Bu savaşı kazandığımızda. Güven bana, Nellie." Savaş bittiğinde ve barış geldiğinde geleceği görebilecekmiş gibi, adamın gözlerinin derinliklerine baktı.

Sonra orkestra "Chattanooga Choo Choo"yu çalmaya başladı ve o ayağa fırlayıp onu da ayağa kaldırdı. "Dans etme zamanı, Bayan Morris! Ayağa kalkın, hadi gidelim!" Farkına bile varmadan, onun kollarında dans pistinde dönüyor, nefes nefese kalıyor ve gülüyordu.

Ray mükemmel bir dansçıydı. Onu hafifçe tutmasına rağmen, hareketleriyle, bazen bastırarak bazen çekerek onu yönlendirebiliyordu. Tek yapması gereken rahatlamak ve tüm adımları bilmesek de onun Lindy hop dansını yönlendirmesine izin vermektir. Onun hızına ayak uydurmak için biraz nefes nefese kalmıştı, ama her saniyesinden çok keyif alıyordu.

"Böyle dans etmeyi nerede öğrendin?" diye nefes nefese sordu.

"Lake Shore Lisesi. İki ayağı da sol olan bir kızla eş oldum. Balo gecesinde ayağımı taktı ve burnumu kırmak üzereydim." Gülümsedi. "Sen her açıdan ondan çok daha iyisin, Nellie Morris."

Melodi bittiğinde, onu kollarına aldı ve bir anlığına onu kucaklayıp gözlerine bakarken, sanki etraflarındaki her şey eriyip gitmiş gibiydi. Onun kollarında olmayı seviyordu – çok iyi, çok doğru geliyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Filmlerdeki sahneler gibiydi, başrol oyuncusu ilk görüşte başrol oyuncusuna aşık olurdu. Aslında, kendisi ve Ray için ikinci görüşte. Onu ilk gördüğünde ona nasıl davrandığını düşününce şimdi utanıyordu. Ama hepsi geçmişte kalmıştı. Şu anda, Ray'in kollarında, yüzü onunkine birkaç santim uzaklıkta, gözlerine bakarken, şimdi olması gereken yerde olduğunu hissediyordu. Ait olduğu yerde.

Büyük bir isteksizlikle ayrıldılar. Bir an için kalabalık bir dans salonunda olduklarını unutmuştu. Ray elini tuttu ve onu masalarına geri götürmesine izin verdi.

"Demek okulda dans etmeyi öğrendin?" diye sordu, tekrar oturduklarında.

"Evet, hepimiz ders almak zorundaydık. Peki sen şarkı söylemeyi nerede öğrendin?"

O, şarkı söylediğini hatırladığı için memnuniyetle gülümsedi. "Aynı şekilde, okulda. Müzik öğretmeni ve okul korosunun şefi olan Bayan Lacey adında bir öğretmenimiz vardı. Haftanın en sevdiğim dersi oydu."

"Ben en çok matematiği severdim. En çok neyi sevmediğimi biliyor musun? Coğrafyayı." Ona doğru eğildi ve gizli bir ses tonuyla konuştu. "Bir keresinde, öğretmen beni sınıfın önüne çıkardı çünkü kompozisyon yazmak yerine ders kitabından kopya çekmiştim." Acı bir gülümsemeyle ekledi. "Kelimesi kelimesine kopyalamıştım, ["on sekizinci bölüme"](#) bakın yazan kısmı bile. Sanırım bu beni ele verdi."

Kız güldü. "Ha! Evet, bu biraz ele verici olurdu. Ben coğrafyayı severdim."

Kafasını salladı. "Hayır. Dünyanın dört bir yanındaki tüm o yerlere gitmek istedim, tozlu ders kitaplarında okumak değil. Onları kendi gözlerimle görmek istedim."

"Oh, ben de!" Onun da kendisi gibi dünyayı gezmek istediğini duyunca çok sevindi. Bir gün, kendine söz verdi, bunu yapacaktı. Ve bunu düşünürken, seyahatlerinde onunla birlikte olduğunu, tüm yol boyunca yanında olduğunu hayal ettiğini fark etti. Bu sadece ikinci karşılaşmalarıydı, ama şimdiden... merak ediyordu... aralarında bir şans olabilir miydi? Belki de Ray, onu Bethnal Green'den çıkaracak ve ona her zaman özlemini duyduğu dünyayı gösterecek kişi olacaktı.

Bölüm 12

"Nellie! Gidelim, yoksa son otobüsü kaçıracamız ve başımız belaya girecek!" Babs çılgınca konuşuyordu.

"Oh! Saat kaç?" Nellie etrafta saat aradı ama duvarda saat yoktu. Akşamın sonsuza kadar sürmesini istemişti, ama çok çabuk geçmişti.

"Beş dakikadan az vaktimiz kaldı. Hadi!"

Nellie'nin başka seçeneği yoktu – otobüsü kaçıırırlarsa Charlie onu öldürecek ve bir daha asla böyle dışarı çıkmasına izin verilmeyecekti. Ray'e üzgün ve özür diler bir bakış attı ve Babs'ın peşinden koştu. Ama Ray ve Clayton zaten peşlerindeydi.

Bir dakika sonra, paltolarını kollarına asarak, otobüsün durağından ayrıldığını görmek için tam zamanında köşeyi döndüler.

"Olamaz! Çok geç kaldık!" diye bağırdı Babs, ama Nellie otobüsün peşinden koşmaya başladı. Denemeye değerdı – belki şoför onu görür ve dururdu.

"Her zaman otobüslerin peşinden koşuyorsun, seni çılgın kız!" diye bağırdı Ray, onu yakalayıp kollarında durdururken. "Bu sefer yetişmenin imkanı yok."

"Ama, ama... onu kaçıramayız!" Bir an kendini kurtarmak için çabaladı, ama sonra onun haklı olduğunu fark etti, otobüsü durdurmanın imkanı yoktu ve otobüs çoktan gözden kaybolmuştu.

Babs, Clayton'ın hemen arkasında koşarak onlara yetişti. "Ne yapacağız? Sıkışıp kaldık!"

"Bu bizim hatamız," dedi Ray. "Saate dikkat etmeliydik." "Hayır, biz etmeliydik," dedi Babs. "Otobüse yetişmesi gereken bizdik."

Nellie başını salladı. "Ne yapacağız biz şimdi?" Dördü bir dakika boyunca birbirlerine bakakaldılar. Nellie'nin zihni çalgınca olasılıkları gözden geçiriyordu. Eve yürüyerek gidemezlerdi, kilometrelerce uzaktaydı! Yakınlarda kalacak bir yer bulup sabah ilk otobüse binerek eve dönmeyi deneyebilirler miydi? Bu, babası uyanıp onun eve gelmediğini fark etmeden önce eve dönmelerini sağlar mıydı? Elini ağzına kapatan Babs'a baktı. O da Nellie kadar başı belada olacaktı. Clayton ellerini ceplerine sokmuş, yere bakarak duruyordu.

"Bakın, bir fikrim var," dedi Ray, Clayton'a bakarak.

"Ne?" Clayton bir an şaşkın göründü, sonra yüzü aydınlandı. "Ah, ne düşündüğünü biliyorum. Biraz tehlikeli mi?"

"Tehlikeli mi?" dedi Nellie. Ray ne düşünüyordur acaba? Tek düşünebildiği, eve döndüğünde Charlie'nin öfkesiyle karşılaşacağıydı, özellikle de yarın sabaha kadar dönemezse.

"Hiç de değil. Bugün Cumartesi gecesini. Cumartesi geceleri kız arkadaşını görmeye gider. Buralarda olmayacak." Yarım ayın ışığı, Nellie'nin Ray'in gözlerindeki heyecanı görmesine yetiyordu. Onunla Clayton'a bakıp durdu, ne hakkında konuşuyor olabileceklerini merak ederek.

"Kimse görmediği sürece sorun yok," dedi Clayton gülümseyerek.

"Geçen sefer bizi görmediler," diye cevapladı Ray, göz kırparak.

Babs ellerini beline koydu. "Bize ne planladığınızı kimse söylemeyecek mi?"

İki havacı güldü. "Sorun yok, endişelenmeyin kızlar. Ray ikinizi eve götürmek için bir plan yaptı. Muhtemelen otobüs gelmeden önce. Hadi." Clayton önden gitti, Ray Nellie'nin elini tuttu ve dördü dans salonunu geçip köyden geçerek hava üssüne giden yolu takip ederek aceleyle geri döndüler. Birkaç kişi daha geri dönüyordu, ama dans hala tüm hızıyla devam ediyordu, bu yüzden çoğu kişi salondan ayrılmamıştı.

"Acele etmeliyiz," dedi Clayton. "Dans bitmeden ve herkes buraya dönmeden."

"Tamam," dedi Ray. Onları binanın arkasına götürdü. "Kızlarla burada bekleyin." Köşeyi dönüp hızla uzaklaştı.

"Onun büyük planı nedir?" diye sordu Babs.

"Çok yakında öğreneceksin," dedi Clayton gülümseyerek, orada park edilmiş şık görünümlü bir arabanın kaputuna rahatça yaslanarak.

"Oh!" Nellie, planın ne olduğunu tahmin edince elini ağzına kapattı. Clayton'ın gülümsemesi genişledi ve ona başını salladı.

"Ne? Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" dedi Babs, ayağını hafifçe yere vurarak.

"Sanırım," dedi Nellie, Clayton'a bir bakış atarak, "bununla eve götürüleceğiz." Arabayı işaret etti.

Babs nefesini tuttu. "Kimin bu?"

"Hava üssümüzün grup komutanına ait. Ama şu anda ona ihtiyacı yok, ama sizin ihtiyacınız var. Görev başarılı mıydı?"

Ray binanın köşesinden tekrar ortaya çıktı. Başını salladı ve bir anahtar demeti kaldırdı. "İçeri girin bayanlar. Aracınız sizi bekliyor."

Nellie'nin Bethnal Green'de tanıdığı hiç kimse, Bay ve Bayan Bolton hariç, arabası yoktu. Doğu Yakası'nda insanlar araba sahibi değildi. Arabayı karşılayamıyorlardı ve ihtiyaçları da yoktu. Her yere otobüs, metro veya yürüyerek gidilirdi. Nellie hiç arabaya binmemişti ve bildiği kadarıyla Babs da binmemişti. En yakın deneyimleri, pazar okulunun Southend'e yaptığı gezilerde kullandıkları otobüsler ve charabanc'lardı. Ama bunu kesinlikle itiraf etmeyecekti. Ray arabayı açıp arka kapıları açarken bekledi.

"Clay ve Babs arkada otursun, Nellie benim yanımda oturabilir.

Tamam mı?" "Harika," dedi Nellie, ama arkada oturmanın arkada oturup Clayton'ın Ray'in yanında oturmasına izin vermenin daha iyi olup olmayacağını bilmiyordu. Yolcu tarafına geçti ve Ray ona kapıyı açtı.

Otobüse binmek gibi değildi. Bir ayağını içeri sokarken aynı anda başını eğmen gerekiyordu. Arabaya binmenin daha hanımefendiye yakışır bir yolu olmalıydı, diye düşündü Nellie, ama ne olduğunu bilmiyordu. Ray'in şerefine, o sabırla Nellie'nin yerleşmesini bekledi, sonra o içeri girince kapıyı kapattı.

Nellie'nin omzuna arkadan bir dokunuş geldi ve arka koltukta Babs'ın kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak baktığını gördü. Bakışları her şeyi anlatıyordu: *Bu çok heyecan verici, ama daha önce hiç arabaya binmediğimizi belli etmeyin*

Nellie kıkırdamayı bastırdı ve Ray'ın *arabayı* dolaşıp sürücü koltuğuna oturmasını bekledi. Bu ne macera ama! Ray ile geçirdiğimiz her an heyecan vericiydi.

"Her şey yolunda mı bayanlar?" dedi Ray. "Bu bir Austin 10 Cambridge. 1938 yılında üretilmiş ve patronumuza ait, o yüzden ona dikkat etsek iyi olur. Ama onu aldığımızı bilmeyecek ve yakında geri getireceğiz. Depoda bolca benzin var. Bethnal Green'e giden yolu biliyorum, hadi sizi sağ salim evinize götürelim."

Nellie'nin aklına bir düşünce geldi. "Bu şeyi sürmeyi biliyorsun, değil mi?"

Ray başını geriye attı ve güldü. "Tabii ki biliyorum. On beş yaşından beri araba kullanıyorum. Hayır, daha da öncesinden. On iki yaşındayken ailemin çiftliğinde traktör kullanırdım. Amerika'da, özellikle de bizim yaşadığımız kırsal bölgelerde, buradakinden çok daha fazla insan araba sahibi. Araba kullanmak zorundasın. Başka türlü bir yere gitmenin yolu yok." Ona göz kırptı. "Bu arabayı daha önce kullandım, ama bunu Grup Kaptanımıza söyleme! Neyse, kimse fark etmeden yola çıkalım."

Marş düğmesine bastı ve motor gürültüyle çalışmaya başladı. Kısa sürede kırsal yollarda hızla ilerliyorlardı. Otobüsten çok daha hızlı gidiyor gibiydiler, ama bu sadece onun oturduğu yerin alçak olmasından dolayı öyle hissediyor olabilirdi. Ray kendine güvenen bir sürücü gibi görünüyordu, dar yollarda rahatlıkla ilerliyordu ve Londra'nın dış mahallelerine vardıklarında diğer araçlarla hiçbir sorun yaşamadı. Arabanın farları, karartma yönetmeliklerine uygun olarak, ışınlarını aşağıya yönlendirmek için kısmen kapatılmıştı. Karanlık binalar her iki tarafta hızla geçip gidiyordu; ara sıra, ellerinde kısmen kapalı meşalelerle yürüyen insanları geçtiler. Nellie, onların pub'dan veya arkadaşlarının evlerinden eve döndüklerini hayal etti.

Otobüsün durup kalkması olmadan yolculuk, gidiş yoluna göre çok daha hızlı geçti ve Nellie kısa sürede sokakları tanımaya başladı. Evden çok uzak olmayan bir yerde, arka arkaya iki el silah sesi gibi ani bir gürültü duyuldu ve Nellie çığlık atarak koltuğuna çöktü. "O neydi?"

Clayton güldü ve Ray elini Nellie'nin omzuna koydu. "Sorun yok, Nellie. Araba geri tepmiş, hepsi bu."

"Bize ateş açıldığını sandım!" diye bağırdı Nellie, rahatlamış ama hala sesin etkisiyle biraz sarsılmış bir halde.

"Almanlar çıkarma yapmış olsaydı, iki elden fazla ateş edilirdi," dedi Clayton. "Daha çok rat-a-tat-a-tat gibi olurdu!" Makinalı tüfek ateşini taklit ederek hepsini güldürdü.

"Buradan sola, sonra sağa," dedi Nellie, Cambridge Heath Road'da olduklarını ve Roman Road'a yaklaşmakta olduklarını fark ederek. Birkaç kişi gece için metro istasyonuna doğru ilerliyordu.

"Metro bu saatte çalışıyor mu?" diye sordu Ray.

"Oh, bizim istasyon henüz trenlere açık değil. Hava saldırısı sığınağı olarak kullanılıyor. Bazı insanlar her gece, her ihtimale karşı oraya iniyorlar," diye cevapladı Nellie. Londra dışında yaşayanlar için hayat çok farklı olmalı, diye düşündü. Gerçi havaalanı da başlı başına bir hedef olurdu.

"Ah evet, bazı metro istasyonlarının sığınak olarak kullanıldığını duymuştum. Sizin istasyonunuzun da öyle olduğunu bilmiyordum. Siz ve aileniz oraya gidiyor musunuz?" Soruyu sorarken ona bir göz attı.

"Sadece hava saldırısı olduğunda. Ama Blitz sırasında her gece oraya inerdi."

"Bunu hayal etmek zor," dedi Clayton, başını sallayarak.

"Burası bizim yaşadığımız yer," dedi Babs. Şu anda Morpeth Caddesi'ndelerdi ve Nellie ile Barbara'nın evlerine yaklaşıyorlardı.

"Sizi eve güvenle ulaştırdığımıza sevindim," dedi Ray. Arabayı durdurdu, dışarı çıktı ve Nellie'nin kapısını açtı. Clayton da Babs için aynısını yaptı ve onu kapısına kadar geçirdi.

Nellie arabadan, bindiği zamankinden biraz daha zarif bir şekilde indi ve onun önünde durdu. Ray öne eğildi ve iki elini de kendi ellerine aldı.

"Nellie, harika bir akşam geçirdim. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bizi davet ettiğiniz ve eve bıraktığınız için teşekkür ederiz! O otobüsü kaçırdığımızda her şeyin bittiğini sandım. Bu gece eve varamasaydık, gerçekten başımız belaya girecekti." Eve doğru baktı. Anne babasının odası arka tarafta olduğu için onu göremezlerdi. Flo uyuyor olacaktı, bu yüzden arabayı duymuş ve pencereden dışarı bakmış olabilecek tek kişi George olacaktı. Ray'e baktı. Onu öpecek miydi? Daha önce hiç öpülmemişti,

, sadece bir kez Billy ile ökse otunun altında öpüşmüştü. Ama şimdi Ray'in onu öpmesini istiyordu.

Gözünün ucuyla Babs'ın içeri girdiğini ve Clayton'ın belli bir mesafede durup gece gökyüzüne hayranlıkla baktığını gördü. Gözleri Ray'in dudaklarına kaydı.

"Oh, Nellie," diye fısıldadı Ray, sonra kollarıyla onu sardı ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Öpücük, hayal ettiği gibi sıcak, uzun ve derindi. Kollarını kaldırıp boynuna doladı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Sanki tüm ruhu onun ruhuna eriyip gidiyordu, sanki zaman durmuştu, dünya artık dönmüyordu, savaş uzak bir anıydı. Eğer sonsuza kadar sürmesini istediği bir an seçmesi gerekseydi, bu anı seçerdi.

Bölüm 13

"Adımlarında bahar var, Nellie Morris!" Gladys, kantinde sabah kahvesi için sıra beklerken ona böyle dedi. "Seni mutlu görmek güzel." Pazartesi günü işe döndüğünde, Nellie belediye binasında dolaşırken sanki havada dans ediyormuş gibi hissediyordu.

"Teşekkürler," dedi Nellie. "Evet, öyleyim."

Gladys onu dikkatle süzdü ve ellerini beline koydu. "Bir şey oldu, değil mi? Anlıyorum..."

Nellie gülümsedi. "Biriyle tanıştım." "Bir erkek mi?"

Nellie başını salladı ve utangaç bir şekilde ona baktı. "Hoş biri mi?"

"Evet, bence öyle!"

"O zaman önemli olan tek şey bu." Gladys'in sesi yumuşaktı. "Çok sevindim Nellie. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Ama seni belediye binasından kaçırmasına izin verme, tamam mı? Sana burada ihtiyacımız var. Bayan Bolton, sensiz yapamayacağını sürekli söylüyor."

Nellie bunu duyunca gururla parladı. "Saçmalama. Tabii ki gitmeyeceğim. Zaten onunla daha yeni tanıştım."

"Ama ona aşık oldun. Bunu görebiliyorum." Gladys nazikçe güldü. Nellie ona gülümsedi, baş döndürücü mutluluğuyla zıplamaya çalışmamak için kendini zor tuttu.

Kahvesiyle belediye başkanının odasına döndüğünde, Bayan Bolton'un yeni açtığı mektubu sallayarak ileri geri yürüdüğünü gördü. "İnanamıyorum. Bizi reddettiler."

Nellie kahve fincanını masasına koydu. "Ne oldu, Bayan Bolton?"

"Metro istasyonundaki sığınağı daha güvenli hale getirmek için talep ettiğimiz fon. Reddettiler." Belediye başkanı koltuğuna çöktü ve mektubu masasına fırlattı. "Çok *pahalı* olduğunu söylüyorlar. Peki insanların güvenliği ne kadar eder? Ne kadar eder, Nellie?"

Nellie patronuna baktı. Ne cevap vermesi bekleniyordu? İnsanların güvenliğine paha biçilemezdi. Londra Sivil Savunma Servisi, Bethnal Green Belediyesi iyileştirmeler için çok fazla para talep etmemiş olsa da, daha iyi şeyler için para harcamaya karar vermiş olmalıydı, Nellie gönderilen mektubu doğru hatırlıyorsa.

"Bunu nasıl yapabilirler, hanımefendi? İsteddiğiniz para o kadar da fazla değildi. Ne bekliyorlar, bu konuyu bırakacağımızı mı? Onlarla mücadele edeceğiz, değil mi?"

"Evet, mücadele edeceğiz. Bu konuyu bırakmayacağım, Nellie. Tekrar mektup yazıp davamızı daha da güçlü bir şekilde savunacağım." Bayan Bolton masasına elini vurdu.

Nellie, belediye başkanının güçlü duygularına şaşırdı, sonra not defterini ve kalemmini alıp dikteye hazırlandı.

Bayan Bolton ona baktı ve başını salladı. "Oh, şimdi olmaz, canım. Bu konuda çok kızgınım. Mektubu göndermeden önce düşüncelerimi toparlamam lazım. Tanıştığımız mühendis var ya?"

"Bay Smith, hanımefendi."

"Smith, evet. *Olası bir felaket yaşanabileceğini* söyledi. Nellie, aynen böyle dedi." Bayan Bolton parmağıyla havayı işaret etti. "Mektubumda onun sözlerini aktardım, ama yine de bizi reddettiler." Bayan Bolton başını salladı ve tekrar odada dolaşmaya başladı. "Ne bekliyorlar ki? O merdivenlerde birinin *ölmesini* mi? Belki de öyle. Ama o zaman ellerimiz kanla lekelenecek."

"Bayan Bolton, yine de devam edemez miyiz? Konseyin kontrolündeki fonları kullanamaz mıyız? Güvenlik için olduğu için..." Nellie, sınırını aşmaktan ya da belediye başkanının kendisi hakkındaki görüşünü bozacak aptalca bir şey söylemekten korktuğu için dikkatli bir şekilde konuştu.

"Ben de öyle yapmak istiyorum," diye cevapladı Bayan Bolton. "Ama korkarım ki, onay almadan vergi mükelleflerinin parasını kullanamayız. Yasal olarak, ilgili devlet dairesinden para harcamak için izin almamız gerekiyor ve bu durumda bu daire İçişleri Bakanlığı – Sivil

Savunma Bakanlığı İçişleri Bakanlığı'na bağlıdır. Onaylasalardı, Hazine Bakanlığı bize geri ödeme yapacaktı. Ama hayır dediler. Oh, bu konuda çok kızgınım.

Bunun üzerine Belediye Başkanı ofisten çıktı, topukları karo zeminde tıklar tıklar sesler çıkarıyordu.

Nellie kahvesini yudumladıktan sonra, duyduklarını düşünerek yazmaya devam etti. Metro istasyonunun girişini hayal etti – düzensiz kenarları olan karanlık merdivenleri, üst kısmındaki yetersiz çitleri. Hava saldırısı sireni çalarken sık sık aşağıya akın eden kalabalık insanları. Bilet gişesi katına indiğinizde her şey daha güvenli hissettiriyordu – zaten yeraltındaydınız ve en kötü bombalamalardan korunuyordunuz, ayrıca Billy ve diğer hava saldırısı görevlileri herkesin platform katına güvenli bir şekilde inmesini sağlamak için oradaydılar. Sorun, sokaktan aşağı inerken oluşan o darboğazdı. Sivil Savunma neden önerilen iyileştirmeleri kabul etmemişti ki? Bu çok kolay, çok küçük bir şeydi ve büyük bir fark yaratabilirdi.

Ailesine söylemek isteyip istemediğini düşündü, ancak söylerse, evde kalmanın daha güvenli olacağını düşüneceklerinden ya da zamanında ulaşamayacakları daha uzak bir sığınma evini kullanacaklarından endişelendi. Ancak hiçbir şey söylemezse ve sığınma evine giderken birisi yaralanırsa, kendini affedemeyecekti. Ailesine bir şeyler söylemesi gerektiğine karar verdi.

O akşam, çaylarını içip günlerini anlatarak sohbet ettikten sonra, Nellie boğazını temizledi. "İş yerinde bir şey oldu ve aklımdan çıkmıyor. Size anlatmamın doğru olup olmadığından emin değilim ama yine de anlatacağım." Em ve Charlie merakla ona baktılar, George ve Flo ise koltuklarında oturup sabırla beklediler. Nellie nefes aldı ve devam etti. "Bir mühendis metro istasyonu sığınağının girişini inceledi. O merdivenler... Hava saldırısı sırasında aceleyle inerken tökezlemek istemeyeceğinizi hep söyledik."

"Bir keresinde tökezledim," dedi Em. "Ayak bileğim burkuldu."

"Biliyorum. Neyse, mühendis iyileştirmeler önerdi ve Bayan Bolton bunun için fon başvurusunda bulundu, ama Sivil Savunma bizi reddetti."

"Ne tür iyileştirmeler?" Charlie her zaman ayrıntıları bilmek isterdi.

"Tıkanıklık bariyeri, daha iyi aydınlatma, bu tür şeyler."

"Reddetmeleri çok kötü," dedi Em.

"Biliyorum, Belediye Başkanı bu konuda çok kızgın. Karara itiraz ediyor. Ama bu arada, oraya inmek zorunda kaldığımızda herkes özellikle dikkatli olmalı, değil mi? Flo, sen her zaman birinin elini tutmalısın."

Flo, geniş ve korkmuş gözlerle ona baktı. Nellie kolunu onun omuzlarına doladı. "Oh, Flo, korkma şimdi. Tek söylediğim, oraya indiğimizde çok dikkatli olman gerektiği. Ne olur ne olmaz, tamam mı?"

Küçük kız ciddiyetle başını salladı. Nellie gülümsedi. "İşte. Söyleyeceklerimi söyledim."

"Teşekkürler canım," dedi Charlie ve Nellie doğru şeyi yaptığını biliyordu. Ailesine dikkatli olmaları konusunda uyarıda bulunmuş, ama onları korkutup sığınağa gitmek istemeyecek hale getirmemişti. "O girişe bir şey yapmaya karar verirlerse bize haber verin. Sorun şu ki, üzerinde çalışırken girişi kapatamazlar. Tek giriş yolu olduğu için açık tutmak zorundalar. Acaba Sivil Savunma bu yüzden herhangi bir değişiklik yapmak istemiyor mu?"

Nellie, belki de haklıydı diye düşündü. Ama gece hava saldırısı durumunda girişi kullanılır durumda tutarak, değişikliklerin gündüz güvenli bir şekilde yapılmasının bir yolu olmalıydı. Bay Smith de öyle dememiş miydi?

Kafasını salladı. Nellie, yaşadığı sürece Ruth ve John'a olanlar için kendini asla affetmeyeceğini biliyordu. En azından yakın ailesine aynı şeyin olmamasını sağlayacaktı. Onları güvende tutmak için yapabileceği her şeyi yapacaktı.

Bölüm 14

Sonbahar ilerledikçe hava gittikçe soğuyordu. Günler kısalıyordu ve gazeteler, Müttefiklerin Rommel'in kuvvetlerine karşı geri püskürtme harekâtı sırasında Kuzey Afrika'daki savaşıyla ilgili haberlerle doluydu. Bir gece radyodan haber bültenini dinleyen Charlie, "Montgomery bir kahraman" dedi. Ama Nellie'yi en çok cesaretlendiren, Churchill'in "Bu son değil. Bu, sonun başlangıcı bile değil. Ama belki de başlangıcın sonu." Başbakanın sözleri onu biraz rahatlatmıştı. Müttefikler galip geliyordu. "Sonunda kazanacağız, değil mi baba?" dedi ve Charlie başını sallayınca gülümsedi. İlerleme kaydedildiğini bilmek ona güç veriyordu.

Ray, kasvetli zamanları heyecanlı hale getiriyordu ve Nellie Hayatına getirdiği her şeyin yeniliğinden heyecan duyuyordu. Uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu hissediyordu. Dans gecesinden beri izinli olduğu her gün Bethnal Green'e gelmişti. Birlikte birkaç kez sinemaya gittiler, parkları keşfettiler, kanal kenarındaki yollarda yürüdüler ve pazar tezgahlarını gezdiler. Nellie, Ray'e evini, mahallesini göstermeyi çok sevmişti, daha da önemlisi, onun ABD'deki hayatıyla ilgili hikayelerini dinlemeyi çok sevmişti. Ailesinin çiftliği etkileyici bir işletme gibi görünüyordu ve Nellie, Ray'in yıllar boyunca çiftlik işlerinde yardım ederek ne kadar çok şey öğrendiğini anlayabilirdi – Ray, traktörler ve biçerdöverler konusunda uzman gibi görünüyordu. Bu, şehirli bir kız olarak alıştığı dünyadan çok farklıydı. Ray, Flo'ya çok benzeyen küçük kız kardeşi Nora'dan, çiftliğin işletilmesine yardım eden ağabeyinden, küçük bir köpek yavrusu olarak bulduğu, eve getirip elle büyüttüğü ve ABD Hava Kuvvetleri'ne katılmak için evden ayrılana kadar ayrılmaz arkadaşı olan Paddy adındaki melez köpeğinden bahsetti.

küçük bir yavruyken terk edilmiş halde bulduğu, eve getirip elle büyüttüğü ve ABD Hava Kuvvetleri'ne katılmak için evden ayrılana kadar ondan hiç ayrılmadığı köpeği anlattı. "Zavallı Paddy. Annem, ben gittiğimde ne yapacağını bilemediğini söyledi. Ama şimdi küçük Nora'ya yapıştı. Onun yatağında uyuyor ve annemin tiksindiği halde elinden yemek yiyor."

"Paddy, Oscar bizim ailemizin bir parçası olduğu kadar senin ailenin de bir parçası gibi görünüyor," demişti Nellie.

"Evet, ama Paddy senin Oscar'ın kadar yakışıklı bir köpek değil. O kadar hızlı koşamıyorum da.

Ray henüz resmi olarak ailesiyle tanışmamış olsa da, ailesi onunla çıktığını biliyordu. Charlie, Ray'in "uygun" olduğundan emin olmak istediğini mırıldanmaya başlamıştı. Ve böylece bir Pazar öğleden sonra Ray çay içmeye davet edildi.

Ray gelmeden kısa bir süre önce Em, "Onunla tanışacağım için neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum," dedi. "Aptalca, değil mi? Belki de daha önce hiç Amerikalıyla tanışmadığım içindir. Okyanusun öbür tarafında doğduğunu ve şimdi Bethnal Green'de olduğunu düşünmek!"

"Hmph," diye homurdandı Charlie. "O da diğerleri gibi sıradan bir adam. Ama kızımız ona aşık olmuş gibi görüldüğüne göre, özel biri olsa iyi olur."

"Yakında kendin göreceksin," dedi Nellie, karnında kelebekler uçuyormuş gibi hissederek. "Yarım saat sonra burada olacak."

"Yarım saat!" Em ellerini yüzüne kapattı. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Saçımı taramalı ve onun için pişirdiğim pastayı bitirmeliyim!" Mutfığa koştu.

"Lanet olası Amerikalı, benim evimde benden daha fazla ilgi görüyor," diye mırıldandı Charlie, ama Nellie, onun da Ray ile tanışmaktan gizlice heyecanlandığını anlayabilirdi. Anne babasının gerginliği de yardımcı olmuyordu. Nellie, aynaya gidip saçının düzgün olup olmadığını kontrol etmek için durmadan oradan oraya koşuşturuyordu ve kırmızı etek ve lacivert süveter giymeye karar vermeden önce en az üç farklı kıyafet denemiş olmalıydı. Her şeyin kötü gideceğinden endişelendiği için değil, Ray'e çok aşık olduğu için her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Kapı çalındı. "O gelmiş olmalı," dedi Nellie, ayağa fırlayarak. Kapıyı açtığında, Ray'ı üniformasıyla, şapkasını elinde dururken gördü. Çok şık ve yakışıklı görünüyordu. Onu bulduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

"Nellie, bugün harika görünüyorsunuz!" dedi Ray, onu yanağından öperek selamladı.

"Sen de öyle! Hadi gel. Herkes seninle tanışmak için can atıyor." Onu ön odaya götürdü ve Charlie, Em, George ve Oscar ile tanıştırdı. "Flo ile zaten tanışmıştın."

"Ah, sana teşekkür etmeliyim, Bayan Flo. Güzel kız kardeşinle tanışmamın sebebi sensin. Teşekkür ederim." Ona derin bir reverans yaptı, bu da onu kıkırdatmaya neden oldu.

"Sakızın var mı dostum?" Flo, daha büyük çocukların karşılaştıkları Amerikan askerlerine sorduklarını duyduğu bir şeyi taklit ederek sordu. Tekrar kıkırdadı.

"Daha da iyisi var," dedi Ray. Cebine uzandı ve küçük bir kağıt torba çıkardı. "Şeker sever misin?"

"Şeker mi?"

"Şekerlemeler, Flo." Nellie onun için tercüme etti.

Flo, küçük çantayı alıp açtığında gözleri parladı. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı, gözleri tabak kadar büyümüştü.

Ray, Nellie ve Em'e naylon çorap, Charlie'ye ise kalın bir puro hediye etti. İngiltere'de bulması zor olduğu için Amerika'dan bu tür hediyeler getirmesi tavsiye edildiğini açıkladı. George'a ise kendi topladığı sigara kartlarından bir deste verdi. Nellie ve ailesi, Ray'in cömertliğinden çok etkilendiler ve ona gülümseyerek teşekkür ettiler.

"Peki, ben gidip çay yapayım," dedi Em ve mutfağa koştu.

Ray gülümsedi. "Siz İngilizler ve çayınız," dedi.

"Biz güzel bir fincan çayı severiz," dedi Charlie. "Siz Amerikalılar çay içmez misiniz?"

"Sizin kadar içmiyoruz," dedi Ray gülümseyerek. "Ama siz iyi çay yapmayı iyi biliyorsunuz! Bizim memleketimizde, süt yerine limon koyarız. Alışmak biraz zaman aldı ama şimdi sizin tarzınızı daha çok seviyorum."

"Limon mu!" Nellie güldü. "En son ne zaman taze limon gördüğümü hatırlamıyorum. Savaş başladıktan beri görmedim."

"Çünkü manavda meyve ve sebze geldiğinde sıraya giren asla sen değilsin," dedi Em, çay malzemeleri ve kendi yaptığı pandispanya ile dolu bir tepsiyle ön odaya geri dönerek. "Al. Ailenin bir haftalık şeker kotası burada, umarım çayına şeker koymuyorsundur!"

"Hayır, hanımefendi, ben sadece sütle severim. Kekin kokusu harika. Onur duydum."

Em gururla gülümsedi ve bir dilim kesti, Nellie ise rahatlamaya başladı. Ray, tahmin ettiği gibi hepsini kendine hayran bırakıyordu. Gözleri Ray'in gözlerine takıldı ve Ray ona özel, gizli bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu da Nellie'nin içini ısıttı. İlk kez bir erkek arkadaşını eve getirmişti. Hatta ilk kez bir erkek arkadaşı olmuştu! Ailesinin de onu kendisi kadar sevmesini çok istiyordu, ama Ray'in ilk izlenimini çok iyi olması onu rahatlatmıştı.

Öğleden sonra yemek yiyip sohbet ederek çabucak geçti. Charlie ve Ray savaş hakkında tartışmaya başladılar. "Sizin de savaşa katıldığınız için memnunum," dedi Charlie. "En azından savaşı kısaltacaktır."

"Öyle olacak, efendim," diye cevapladı Ray. "Bir bakıma Japonlar Pearl Harbor'ı bombalayarak Avrupa'ya bir iyilik yaptı. Aksi takdirde ABD'nin izolasyonist politikaları daha uzun süre devam edebilirdi."

"Sizi savaşa sokmak için böyle korkunç bir şeyin olması ne yazık."

Ray başını salladı ve adamlar bir an sessiz kaldılar, kayıpları düşündüler.

Pasta yenildikten sonra George, Ray'i tavuklarını görmek için arka bahçeye çıkardı ve Nellie, yumurtalarını çıkaramayan tavuklarla nasıl başa çıkılacağı konusunda tartıştıklarını gördü. "Ailem tavuk besliyor," dedi ona. "Onlar bahçemizde koşuştururken büyüdüm. Buradaki kardeşin bu küçük sürüyle çok iyi iş çıkarıyor." Şimdi gururla gülümseme sırası George'daydı. "Gerçi, Londra'nın ortasında tavuk göreceğimi hiç beklemiyordum! Onları yetiştirdikleri çiftlikte, koşup oynayacakları kadar geniş arazileri varken, burada durum çok farklı." Herkes buna güldü.

Ray saatine baktı. "Gitmem gerek," dedi Nellie'ye. "Bugün o arabayı ödünç almayı umuyordum ama şansım yaver gitmedi. Otobüse yetişmem lazım, bir saat içinde üsse dönmem gerekiyor."

"Tamam. Otobüs durağına kadar seninle geleceğim." Nellie onu içeriye götürüp paltolarını aldı ve ailesine veda etti. El ele otobüs durağına doğru yola çıktılar. Köşeyi döner dönmez Nellie Ray'e döndü ve derin bir nefes aldı. "Uff. Her şey yolunda gitti, ama bittiğine sevindim!" Ray'in ailesiyle bu kadar iyi anlaşmasına çok sevindi. Ray herkesi kendine hayran bırakmıştı ve Nellie, herkesin Ray'i sevip onunla iyi anlaşmasına çok mutluydu.

"Ailen harika," dedi Ray. "Onlarla tanışmaktan çok keyif aldım. Seninkilerle tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum," dedi Nellie sessizce.

"Savaş devam ederken olmaz. Ama savaş sonsuza kadar sürmeyecek, Nellie." Ray yürümeyi bıraktı ve onu kollarına aldı. "Buna inanmalısın. Ve umarım sen ve ben bu mesafeyi aşabiliriz dediğimde bana inan."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Nellie ve Ray onu o kadar uzun süre öptü ki, zaman durmuş gibi geldi.

Sonunda ayrıldı ve otobüs durağına hızlıca yürüdüler, zamanında yetişmek için acele ediyorlardı. "Sen, ben ve otobüsler - biz pek uyuşmuyoruz, değil mi?" Ray gülerek otobüse atlarken dedi.

Ona veda ederek el salladı, dudaklarında onun dudaklarının izini hala hissediyor ve zihninde onun sözlerini tekrarlıyordu. Bu ilişkinin uzun süre devam etmesini umuyordu! Onun Michigan'daki ailesiyle tanışmasını istiyordu! Bu düşünce, onu heyecanla sarsmıştı.

Onu tekrar göreceği güne kadar iş günleri sonsuz gibi uzadı. İlişkilerinin en küçük ayrıntısını bile öğrenmek isteyen Gladys ile öğle araları, bu monotonluktan kurtulmasını sağlayan tek şeydi. "Bu savaş bittiğinde, seni nereye götürecekler? Montana mı? Missouri mi?"

"Michigan," diye cevapladı Nellie. Belediye binasındaki kantinde oturmuş, öğle yemeğinin son lokmalarını yiyorlardı.

"Ne egzotik yer isimleri, değil mi? Çok şanslısın Nellie. Ben de bir Amerikan pilotunun kalbimi çalmasını ve beni buradan götürmesini çok isterdim."

Nellie güldü. "Ama henüz hiçbir yere gitmiyorum, değil mi? Önce bu savaşı kazanmalıyız. Ray yardım etmek için burada." Bir endişe dalgası hissetti. Ray ile bu konuyu hiç konuşmamışlardı, ama her zaman, bir sonraki görevinde ya da ondan sonraki görevinde hayatta kalamayacağına dair bir endişe vardı. Herhangi biri sonunu getirebilirdi.

"O iyi bir adam. Hepsi öyle. Hitler'i yenmemize yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar," dedi Gladys.

"Hitler'i yenmekten bahsetmişken," Nellie'nin fark etmediği bir anda arkalarında beliren Bayan Bolton, "masana dönmen zamanı geldi. Sivil Savunma'ya bir mektup daha yazacağım ve mektubu daktilo etmeni istiyorum."

"Üzgünüm, Bayan Bolton," dedi Nellie, ayağa fırlayarak. Öğle molası sadece bir dakika geçmişti ama belediye başkanının zaman konusunda çok titiz olduğunu biliyordu.

Ertesi Cumartesi, kasım ayının gri bir günüydü. Nellie ve Ray, Roman Road'daki pazarda dolaşıyorlardı. Kötü havaya rağmen etrafta çok sayıda insan vardı. Nellie, Bayan Perkins'e el sallayarak selam verdi. Koltuk değneği olan, pantolon paçası dizinden yukarıya kadar kıvrılmış bir askerle karşılaştılar ve annesine hediye etmek üzere kokulu bir sabun seçmesine yardım ettiler. Ray, Nellie'ye de bir tane aldı ve ayrıca Nellie'nin Flo'ya götürmesi için bir torba kırık şekerleme parçası satın aldı. Sokakta dostça yürüyüş yapıp satılan ürünlere bakarken bu anları çok seviyordu. Pazar eskisi kadar kalabalık ve hareketli değildi, ama yine de gitmek için eğlenceli bir yerdi ve Ray de bundan hoşlanıyor gibiydi.

"Buradaki her şeyi satın alıyor musun?" dedi Ray, örgü malzemeleri satan bir tezgahın önünden geçerken.

"Neredeyse," diye cevapladı, "ama savaş öncesine göre tezgah sayısı ve satın alınabilecek ürünler azalmış." Eldiven, atkı ve şapka örme desenleri görmüş ve bunları yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Kış için örülmüş bir takım, ona harika bir Noel hediyesi olurdu. Ray etrafta yokken, mümkün olduğunca çabuk geri gelip modeli ve biraz iplik alıp ona sürpriz yapmaya karar verdi.

"Bizim memleketimizde böyle pazarlar yok. Sadece normal mağazalar var, daha büyük ve daha az kalabalık. Ve daha yeni. Dışarıda alışveriş yapmayı seviyorum."

"Yağmur yağmadığı sürece güzel," dedi Nellie ve sanki yağmur tanrıları onu duymuş gibi, o anda gökyüzü açıldı.

Ray, Nellie'nin elini tuttu. "Koş!"

Nellie onun dediğini yaptı, mallarını brandalarla örtmeye çalışan tezgâhtarların arasından kaçarken gülerek, cadde boyunca koştu ve terk edilmiş bir dükkânın kapısına sığındı. "Yağmur dinene kadar burada bekleyebiliriz," dedi Ray, Nellie'yi kendine çekerek.

Çok az yer vardı, kaldırım ile kapı arasında sadece bir metre karelik bir alan vardı ve küçük bir sundurma ile örtülüydü. Nellie'nin hatırladığı kadarıyla eskiden kuyumcu olan dükkân, savaşın başlamasından beri kapalıydı. Savaşın başlamasından beri kimse lüks mücevherlere ihtiyaç duymuyordu ve parası da yoktu.

Nellie ona sıkıca sarıldı, elleri göğsünde, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Ceketinin içinden onun vücudunun sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu. "Yağmur dinene kadar ne yapacağız?" diye sordu, flörtöz bir şekilde.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok." Ve başını eğip onu öptü. Kız, ellerini onun boynuna doladı ve kimse onları görüp görmediğini, gören varsa bunu ailesine söylemeyeceğini merak etti, ama sonra umursamadığına karar verdi. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve her zamanki gibi onu öptüğünde zaman durmuş gibiydi, dünya eriyip gitmişti ve sadece onlar vardı, sadece o an vardı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Kahretsin. Yağmur duruyor," dedi Ray, nefes almak için başlarını kaldırdıklarında. "Buradan gidelim, yoksa..."

Cümlesini tamamlamadı ve Nellie, onun ne söylemek üzere olduğunu sormaması gerektiğini düşündü. Onun elini tutarken içinden bir sıcaklık geçti

ve sokağa geri çıktılar. "Hadi, kahve ve keklerle serinleyelim," dedi ve o da başını salladı.

Yakındaki Lyons Corner House'a gittiler, ani yağmurdan korunmak için içeri koşan insanlarla doluydu. "Kahve hindiba olacak, biliyorsun," diye uyardı onu.

"Evet. Ama ben seviyorum. Fındık aromasına ve odunsu tadına alıştım. Ya da bak, limonata da var."

"Mm, ben onu alacağım. Ve bir çörek." Ray'e baktı ve gülümsedi. Ne harika bir gün geçiriyorlardı. Sıradan bir günün, pazarda dolaşmanın, yağmura yakalanmanın ve sonra limonata içmenin bu kadar büyümlü olabileceğini kim düşünürdü? Ray, günlük hayatı çok eğlenceli ve özel hissettiriyordu.

Ray sipariş verdi ve ısrarla ödemeyi üstlendi. Garson masadan ayrıldığında, masanın üzerinden uzanıp Nellie'nin elini tuttu. "Beni çok mutlu ediyorsun Nellie. Seninle birlikte olmak harika."

"Ben de öyle hissediyorum," dedi ve bir an için sadece oturup el ele tutuşarak birbirlerine baktılar, garson siparişlerini getirdiğinde ancak ayrıldılar.

"Noel yaklaşıyor," dedi Nellie.

"West End'e bir yerlere gitmeliyiz. Bir günlüğüne dışarı çıkalım. Sonra bir kulübe gidelim. Noel'i kutlamak için şık bir yere. Ne dersin?"

"Batıya!" Nellie, West End'e en son ne zaman gittiğini hatırlamaya çalıştı. Hiç gece dışarı çıkmak için oraya gitmiş miydi? Muhtemelen hayır, ama savaştan önce alışverişe ve müzelere gitmişti. "Evet, çok isterim!"

"O zaman çocuklara önerilerini sorayım. Prenses gibi muamele görmeyi hak ediyorsun, Nellie."

Buna gülümsedi. Ray'le birlikteyken kesinlikle prenses gibi hissediyordu. Ve bu hissi ne kadar da seviyordu!

Bölüm 15

West End'de geçirdikleri gün hava şanslarına yaver gitti. Hava soğuktu ama güneşli ve açıktı, gökyüzü maviydi ve güneş zayıf bir şekilde parlıyordu. Ray, hakkında çok şey duyduğu ama hiç görmediği tüm önemli binaları ve turistik yerleri görmek istiyordu. Nellie, Charlie'den Londra'nın merkezindeki bir sokak haritası ödünç aldı ve onun için bir rota planladı. Otobüsle Oxford Street'e gittiler ve günü Selfridges mağazasında başladılar. Mağaza, savaşın başlarında bir bombalı saldırıya uğramış ve pencereleri tuğla ile örülmüştü, ama içerisi Noel alışverişini bitiren insanlarla doluydu.

"Sana özel bir şey almak istiyorum," dedi Ray, ama Nellie izin vermedi.

"Bütün gün onu taşımak zorunda kalırız ve tüm turistik yerleri görmek için kilometrelerce yürümemiz gerekecek."

Sadece vitrinlere bakmakla yetindiler ve sonra Oxford Circus'a gidip Regent Street'e doğru yürüdüler. Hamleys oyuncak mağazasının önünden geçerken, bu kez Nellie Flo'ya özel bir şey almak istedi, ama ona Noel hediyesini çoktan almıştı.

Trafalgar Meydanı'na yürüdüler ve Ray, sütununun tepesindeki Amiral Nelson heykeline baktı. "Tarihimi doğru hatırlıyorsam, Britanya'nın Napolyon'a karşı savaşı kazanmasına yardım etti."

"Öyle yaptı. Günümüzde bizim Nelson kim?" "Churchill, sanırım. Ya da General Montgomery."

Oradan nehir kıyısına yürüdüler ve parmaklıklara yaslanarak nehirde malları taşıyan mavnaları izlediler. Sağlarında Westminster Köprüsü nehrin üzerinde kemer gibi uzanıyordu. Nellie, soğuk bir rüzgâr estiğinde biraz titredi

Ray kolunu onun omzuna doladı. Nellie başını Ray'in omzuna yasladı.

"Savaş bittiğinde buraya geri geleceğiz ve nehir boyunca bir tekne gezintisi yapacağız," dedi Ray.

O da başını salladı. "Bunu gece yapacağız, karartma olmadığı zaman, tüm binaların ışıkları yanacak ve yansımaları suda parıldayacak."

"Kulağa çok güzel geliyor," dedi Ray, onu kendine doğru çekerek.

"Ancak karartmanın iyi yanlarından biri de," dedi Nellie, "normalde sokak lambaları çok fazla olduğu için yıldızları göremeyiz."

"Michigan'daki ailemin evinden binlerce yıldız görülebilir," dedi Ray. "Michigan Gölü'nün üzerinde büyürken baktığım yıldızların Londra'nın üzerinde parlayan yıldızlarla aynı olması hoşuna gitmiyor mu?"

Ona yan gözle baktı. "Şimdi, ayrıldığımızda gece gökyüzüne bakıp aynı takımyıldızları gördüğümüzü anlayabileceğimizi söyleyeceksin." Kıkırdadı. "En azından filmlerde böyle derler."

Adam güldü. "Öyle, ve haklılar. Siz İngilizlerin dediği gibi, tam isabet." derler."

Kız, Ray'in koluna sıkıca tutundu. "Senden asla ayrılmak istemiyorum

, Ray," diye fısıldadı. "Ben de senden."

Ona yaslandı ve başını geriye eğdi, o da ona doğru eğildi ve öpüştüler. Şu anda hayat mükemmeldi, diye düşündü, dudakları dudaklarında ve önlerinde harika bir akşam varken.

Embankment boyunca yürümeye devam ettiler, kararmış Parlamento Binası'nın ihtişamına doğru. Big Ben, yanından geçerken saati çaldı. "Saat üç ve her şey yolunda," dedi Nellie, eski gece bekçilerinin çağrısını taklit ederek.

"Sırada ne var?" diye sordu Ray.

"Kralın taç giyme töreninin yapıldığı Westminster Abbey'ye bir göz atacağız, sonra St James Park'tan geçerek onu ziyaret edeceğiz."

"Kralı ziyaret etmek mi?"

Kadın güldü. "Evet, onu şahsen tanıyorum. Onu birçok kez gördüm."

"Gerçekten mi?" İnanamayan bir ifadeyle baktı ve kadın tekrar güldü.

"Madeni paralar ve pullar üzerinde, evet. Yani, Buckingham Sarayı'na yürüyeceğiz. Kırmızı üniformalı Kral Muhafızlarını nöbet kulübelerinin önünde görebilirsiniz."

"Amerika'da böyle bir şey yok," dedi Ray. "Burada çok fazla gelenek var."

"Evet. Bu yüzden Hitler'den korumak için savaşıyoruz."

El ele tutuşarak kilometrelerce yürüdüler, her zaman konuşacak bir konu, bakacak yeni bir şey buldular. West End göz alıcı ve ihtişamlıydı. Bethnal Green'de bulunan, bombalanmış boşlukları olan Viktorya dönemi terasları artık yoktu, onların yerini daha büyük binalar, dükkanlar ve işyerleri almıştı. Arada sırada bombalamanın izleri görünüyordu, ama East End'deki kadar çok değildi ve kendi topluluğunun Hitler'in saldırılarının en ağır yükünü taşıdığını fark etmek onu üzdü. Buradaki kalabalık sokaklar, hepsi savaş öncesi modası olsa da, muhteşem kıyafetler giymiş güzel insanlarla doluydu. Hava kararmaya başladığında Ray bir restoranın önünde durdu. "Bir şeyler yiyelim, sonra da çocuklardan birinin bana tavsiye ettiği caz kulübüne gidelim."

"Kulağa eğlenceli geliyor!" dedi Nellie mutlu bir şekilde. Ne harika bir gün olmuştu!

Seçtiği bar, Soho'nun bir yerindeki arka sokakta gizli kalmış bir yerdi ve Nellie içeri girerken bir anlık gerginlik hissetti. Daha önce hiç caz kulübüne gitmemişti. Babs'ın ona ödünç verdiği güzel pembe elbiseye baktı ve kıyafetinin çok yetersiz olduğunu düşündü. Ray, ona kapıyı açarken hayranlık dolu gülümsemesiyle Nellie'nin özgüvenini artırdı.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldadı Ray, elini sıkarak.

İkisine de cin tonik aldı ve sahneden çok uzak olmayan, bir caz şarkıcısının sahne aldığı küçük bir masa buldular. Kadın, hareket ettikçe ışığı yakalayan ve parıldayan gümüş rengi bir elbise giyiyordu. Nellie hiç bu kadar göz alıcı bir şey görmemişti. Kadının sesi, sanki günde bir düzine sigara içiyormuş gibi boğuktu ve şarkılar Nellie'nin bildiği şarkılardan değildi.

"Sigara içmeyi seviyor gibi görünüyor," dedi Ray tuhaf bir gülümsemeyle. "Sesi seninkinin yanına bile yaklaşamaz."

"Ah, git buradan, yine abartıyorsun." Nellie ona şakacı bir şekilde itti, ama bu iltifattan içten içe çok memnun oldu, özellikle de Ray elini tutup sevgiyle sıkışığında. Kadın şarkıyı bitirdiğinde yüksek sesle alkışladı ve Ray ikisine birer içki daha getirdi. O barda iken, bir sonraki grup sahneye çıktı: çok gürültülü, beş kişilik canlı bir grup.

Ray geri döndüğünde, eğilip bir şey söyledi, ama müzik sesinden dolayı sözlerini duyamadı.

"Pardon, ne dedin?" dedi ve Ray ona daha da yaklaştı ve sözlerini tekrarladı.

"Dedim ki, caz hayranı mısınız?"

"Emin değilim. Bana hala akort yapıyorlar gibi geliyor." Kız kıkırdadı, adam başını salladı ve bir şey söyledi. Ama grup o kadar gürültülü çalıyordu ki kız onun sözlerini duyamadı.

Müzisyenler nihayet ara verdiğinde Ray yüzünü buruşturdu. "Bu grubu pek sevmedin, değil mi?"

Nellie, onun sorusunu düşünüyormuş gibi başını bir yana eğdi. Onu buraya getirmiş, giriş ücretini ödemiş, iki tur pahalı içki ısmarlamıştı ve o da ona bundan nefret ettiğini söylemeye çekiniyordu, ama diğer yandan yalan söylemek de istemiyordu.

"Ben... şey..." diye başladı, ama Ray güldü. "Sorun değil. Yüzün her şeyi anlatıyor."

Adam kolunu Nellie'nin omzuna attı. "Henüz erken olduğunu biliyorum ama... Zararımızı kesip gidelim mi?" Nellie'ye sorgulayan bir bakış attı

ve içkisini bir dikişte içti.

O da gülümsedi ve aynısını yaptı, sonra adam elini tuttu ve onu peşinden kulüpten dışarı, serin gece havasına ve o berbat müzikten uzaklaştırdı. Dışarıda kız gülerek adamın kollarına düştü. "Oh, çok üzgünüm Ray, ama o müzik... Hayır, sanırım onu asla sevmeyeceğim. Maceralara atılmayı ve yeni şeyler denemeyi çok severim ama sanırım hepsini sevmeyeceğim."

"Ben de sevedim. Burayı öneren arkadaş, bir grubun Glenn Miller şarkıları çaldığını duymuş. Harika olduğunu ve bu gece duymayı umduğum şeyin bu olduğunu söylemişti. Gece daha yeni başlıyor ve dinlemeyi çok daha fazla istediğim başka bir şarkıcı var..."

Kaşlarını çatarak ona baktı. Başka bir kulübe gitmeyi mi öneriyordu?

"Angel and Crown'a gidelim mi?" dedi. "Belki de herkes için şarkı söylersin? Senin şarkılarını tekrar dinlemek için her şeyi yaparım."

"Çok isterim," dedi, gururlanmış bir şekilde.

"Hadi otobüs bulalım," dedi ve dar sokaklarda dolaşarak, akşamın ilk ışıklarının sönmeye başladığı saatlerde nehir kenarında yürüyüşe çıktılar. Ray, Nellie'yi durdurup kendine doğru çekti ve ona uzun, tutkulu bir öpücük verdi.

"Sana gerçekten aşık oldum, Nellie Morris," dedi Ray iç çekerek.

"Ben de." Nellie kıkırdadı, yanakları kızardı. Ray'i tekrar öperken, ne kadar harika bir gün olduğunu ve bunun günü sonlandırmak için mükemmel bir yol olduğunu düşündü.

Bölüm 16

Billy bir sigara yaktı ve ciğerlerini dumanla doldurdu, sonra yatak odasının penceresini açtı.

Karanlık ama açık bir geceydi. Tanrıya şükür bombardıman ayı yoktu, bu yüzden hava saldırılarından bir süreliğine kurtulmuştu. Bir süre pencere pervazına yaslanarak yıldızları seyretti, sonra sokakta kol kola, birbirine yakın yürüyen iki kişi gördü. Neredeyse penceresinin altında durdular ve onların Nellie ve Amerikalı adam olduğunu fark etti. Konuşuyorlardı, ama sesi duyamayacak kadar alçak sesle, sonra da sanki onlar da yıldızları seyrediyormuş gibi yukarı baktılar. Onlar onu görmeden içeriye çekildi, ama perdenin arkasından izlemeye devam etti.

Biraz daha konuştular, Amerikalı yukarıyı işaret etti ve Billy, Nellie'nin uzattığı parmağını takip ettiğini izledi. Nellie bir şey söyledi ve ikisi de güldü. Sonra birbirlerine baktılar ve adam başını eğip onu öptü. Nellie kendini ona bastırıyordu, kolları adamın boynuna dolanmıştı ve adamın kolları da Nellie'nin beline dolanmıştı.

Onu kollarında tutan, öpen, seven kişi Billy olmalıydı. Bir keresinde dudaklarından öpmüştü. Geçen Noel, ökse otunun altında, kısa bir öpücüktü ama o zamanlar bir şansı olduğunu düşünmüştü. Ama ilişkiyi ilerletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Onu kaybetmesi tamamen kendi hatasıydı. Amerikalıyla tanıştığı gece, ona çıkma teklif etmek üzereydi. Keşke daha hızlı davranıyorsa.

Uzun zaman önce konuşmalı, ona hislerini anlatmalı, bir gün birlikte olabileceklerine dair umutlarını ve hayallerini anlatmalıydı. Eğer ona söyleyecek kadar cesur olsaydı, en kötü ne olabilirdi ki? En kötüsü, Nellie'nin aynı şekilde hissetmediğini söylemesiydi. Ve bu, belki de Nellie'nin mutlu ve görünüşe göre başka birine aşık olduğunu görmekten daha kolay katlanılabilirdi. Bu işkence gibiydi, özellikle de Nellie, Billy'nin onu isteseydi onun olabileceğini bilmediği için.

Artık onlar için umut yoktu, bunu biliyordu. Fırsatı kaçırmıştı. Nellie, onun sunabileceğinden daha heyecanlı bir hayat istiyordu. O ise, tıpkı ebeveynleri ve dedesi gibi, tüm hayatı boyunca Bethnal Green'de kalmak istiyordu. Morpeth Caddesi'nde veya yakınlarında, Nellie'nin yanında küçük bir evde yaşamak istiyordu.

Kapı çalındı ve pub'da geçirdiği geceden dönen Babs ona seslendi. "Billy? Sellotape'ini ödünç alabilir miyim? Amelia'ya hediye paketliyorum."

"Tabii ki alabilirsin. İçeri gel," diye cevap verdi. Belki kız kardeşi ile sohbet etmek onu biraz neşelendirir, altında açılan umutsuzluk çukuruna düşmesini engellerdi.

"Teşekkürler," dedi kız kardeşi, içeri girip bir kol dolusu eşyayı yatağının üzerine bırakarak. "Bak, ona bir kutu talk pudrası ve küçük bir bebek şapkası aldım. Biri ona, biri bebeğe. Sence bu kağıt kullanmak için uygun mu?" Elinde, onun tanıdığı bir ambalaj kağıdı vardı; Babs'ın geçen doğum gününde ona hediye paketlemek için kullandığı kağıttı.

"Bence mükemmel. Ona hediye alman çok hoş."

"Yakında Londra'dan ayrılıp bebeğini doğuracak, bu yüzden ona şimdi bir şey vermem gerektiğini düşündüm. Vay canına, burası çok soğuk! Pencereyi açmışsın." Babs odayı geçip pencere kanadını kapattı.

Billy, Nellie ve erkek arkadaşının hâlâ dışarıda olduklarını fark etti, çünkü Babs ona döndü ve kaşlarını çatarak sordu. "Onu mı gözetliyordun?"

"Hayır. Sadece pencereden sigara içiyordum, sonra o yolun yukarısından geldi. Onunla birlikte." Sesini nötr tutmaya çalıştı ama kız kardeşi

onu çok iyi tanıyordu.

Babs yanına geldi ve kolunu omuzlarına doladı. "Ah Billy. Çok kötü durumdasın, değil mi?"

Yatağa çöktü ve kız kardeşi hala ona sarılmış halde yanına oturdu. "Ona söylemeliydim. Ona bir şey söylemeliydim. Onunla tanışmadan önce. Artık yapamam. Fırsatımı kaçırdım. O Amerikalı onun kalbini çaldı."

"Biliyorum. O onu gerçekten seviyor, Billy. Çok üzgünüm."

O başını salladı. "Biliyorum. Onu onunla gördüğünde bu çok açık. Eğer ona zarar verecek bir şey yaparsa, yani herhangi bir şekilde, bunun hesabını benden sorar. Onu öldürürüm."

"O iyi bir adam, Billy. Onu incitmez. Bundan eminim. Onu çok seviyor." Babs'ın sesi nazik ama kararlıydı. Onu sakinleştirmeye çalıştığını fark etti.

Billy kız kardeşine döndü. "Tek istediğim onun mutlu olması, anlıyor musun? Başka bir şey değil. Sadece onun mutluluğu. Bana biraz şans verseydi, onu mutlu edebilirdim. Bunun için çok çalışırdım, onun için her şeyi yapardım. Ama ben olamayacaksam, o zaman onu mutlu etmek *onun* görevi."

"Bence o mutlu, Billy sevgili kardeşim. Gerçekten öyle düşünüyorum." Onu sıkıca kucakladı. "Neyse, ben bu paketi sarmaya devam etsem iyi olacak."

Billy çekmecedен selobant makarasını çıkardı ve Babs'a uzattı. Babs, Amerikalının Nellie'ye layık olduğunu söyleyerek onu biraz olsun rahatlatmayı başarmıştı. Nellie'nin onunla birlikte olmasına alışması gerekecekti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve Babs'a söylediği şey doğruydu. Nellie'nin mutluluğunu istiyordu, bu mutluluk onunla olsun ya da olmasın.

"Bir gün birine en iyi koca olacaksın, sevgili kardeşim." Yanağına bir öpücük kondurdu ve yeni paketlediği hediyeyle odadan çıktı.

Billy pencereyi tekrar açtı. Dışarı baktı ve Nellie'yi gördü. Nellie mutlu bir şekilde ön kapısına doğru zıplıyordu ve Amerikalı adam caddeden geri dönerken ona el sallıyordu. Kalbi sızladı. Nellie Morris'e layık bir kadınla tanışabilecek miydi? Bundan şüpheliydi. Yüzü olmayan başka bir kadınla

bir gelecek hayal etmeye çalışırken,

o şarkı şarkı söylediğini duydu. Nellie şarkı şarkı bunu açık açık olmalı. Onun

yatak odası, onun odasının duvarının hemen diğer tarafındaydı – kaç kez yatakta uzanıp, onun duvarın diğer tarafında uzandığını hayal etmişti? Bunu düşününce yüzü kızardı.

O, *Oz Büyücüsü'nden* bir şarkı söylüyordu. Savaşın başında, film vizyona girdiğinde birlikte izlemeye gitmişlerdi. Nellie, Babs ve kendisi. Şimdi, kol kola eve dönerken "Büyücüyü görmeye gidiyoruz" diye şarkı söylediklerini hatırlıyordu.

Ama şimdi söylediği şarkı "Over the Rainbow"du. Belki Flo'yu uyandırmıştı ve onu tekrar uyutmak için şarkı söylüyordu. Şarkı sözlerini dikkatle dinledi, rüyaların gerçekleştiği bir yerin olduğunu, gökkuşağının ötesinde bir yerin olduğunu, sadece oraya ulaşabilseydin, fikrini dinledi. Şarkıya eşlik etti. Sanki o şarkıyı onun için seçmiş, onun duygularını bu kadar kesin bir şekilde müziğe dökmek için seçmiş gibiydi. Sanki onun kafasının içindeymiş, tüm düşüncelerini ve arzularını biliyormuş gibiydi.

Neredeyse mükemmel bir andı. O, çok yakınında, farkında olmasa da ona şarkı söylüyordu. O ise, odasında tek başına, hayalleri ve sigarasıyla, kafası sadece onunla dolu.

Asla gerçekleşmeyeceğini bildiği hayalleri, ama sadece bir bir an şimdi, o olacak kendini kendini inan bir bir şekilde, bir yerlerde, bunu başarabileceklerine ve onun ona ait olacağına inandı.

Bölüm 17

Aralık ayında, Pearl Harbor saldırısından bir yıl sonra, gazeteler o gün ABD'nin kayıplarının tam boyutunu, Amerikan Donanması tarafından yeni açıklanan rakamları yayınladı. "Neredeyse iki buçuk bin ölü!" Charlie, ailesine okurken böyle dedi. "Düşünmek bile istemiyorum."

Bunun yanı sıra, o ay gazeteler U-bot saldırılarıyla ilgili haberlerle doluydu. Nellie, bu savaşın gerçekten de karada olduğu kadar okyanusun altında da sürdürülen bir dünya savaşı olduğunu düşündü. Hiçbir yer güvenli değildi ve herkesin söylediklerine rağmen, savaşın yakın zamanda sona ereceğine dair hiçbir işaret yoktu. Yine de Noel yaklaşıyordu ve Nellie öğle aralarını ailesi ve arkadaşları için hediye bulmak için dükkanları dolaşarak geçiriyordu. Ve tabii ki Ray için de. Pazarda gördüğü örgü desenini satın almış ve eski bir süveterden söküp aldığı yünle ona bir atkı ve eldiven örmüştü. Atkı ve eldivenler koyu maviydi ve atkı nervürlüydü. Sonuçtan çok memnun kalmıştı. Annesi için küçük bir kolonya şişesi almıştı. Muhtemelen karaborsadan, çünkü onu Angel and Crown'da birinden almıştı, ama önemli değildi, Em bu hediye çok sevecekti. George ve Charlie için kitaplar almıştı – ikinci eldi ama onların seveceğini bildiği kitaplardı. Flo'nun hediyesi ona en çok zorluk çıkarmıştı. Ona sulu boya almaya karar vermişti ve renkleri bulmak için haftalarca aramıştı.

Nellie, Noel'den birkaç gün önce Ray'e hediyesini verdi. Ray, bayram tatili boyunca görevdeydi ve Bethnal Green'e gidemeyecekti. Nellie de Noel arifesine kadar çalışmak zorundaydı. Bu yüzden, bir önceki Pazar günü buluşup, soğuk ve serin bir öğleden sonra parkta yürüyüşe çıkıp, bir bankta oturarak hediyelerini değiştirdiler.

soğuk ve berrak bir öğleden sonra parkta yürüyüşe çıktılar ve bir bankta oturarak hediyelerini değiştirdiler.

Nellie, Ray'in onun için hazırladığı sepetten eşyaları çıkarırken heyecanla çığlık attı. Çikolata, naylon çoraplar, pembe ruj, romantik bir roman, ipek bir başörtüsü, bir kağıt torba dolusu armut şekerlemesi. "Aslında bunlar Flo için," dedi Ray, "ama sepetine koyayım dedim." "Bu çok düşünceli bir hediye. Seçtiğin her şeyi çok beğendim Flo da şekerleri çok sevecek. Teşekkür ederim." Nellie eğilip onu öptü. "Bu da senin için."

Ona verdiği hediye, geçen Noel'den kalan yeşil kağıda sarılmıştı. Aslında, savaştan önce de her yıl ailenin birileri tarafından kullanılmıştı. Buruşuk ve yırtık pırtık olsa da işini görüyordu ve onu verirken çok gergindi. İlk kez birine hediye alacaktı ve Ray'in hediyesini beğeneceğini umuyordu.

Ray hediyei açıp eldivenleri ve atkıyı çıkarırken gülümsedi. "Bunlar mükemmel."

"İplik yeniden kullanılmış, ama kendim ördüm."

Ray gülümsedi ve atkıyı boynuna doladı. "Çok beğendim. Çünkü içindeki her bir ipliğin senin parmaklarından geçtiğini biliyorum. Teşekkür ederim. Yapmak çok zamanını almış olmalı!"

"Yaklaşık bir hafta," diye cevapladı kız, kızararak. Örgü örmede çok iyi değildi ama atkı güzel olmuştu ve eldivenler de tam olmuştu. Akşamları kömür ateşinin yandığı ve radyonun açık olduğu ortamda oturup örgü örmek rahatlatıcı olmuştu. Tabii metroya binmek zorunda olmadıkları zamanlarda.

"Haftaya iki gün izinim var. Onu seninle geçirmek isterim Nellie, yeni yılı birlikte karşılamak için."

"Oh Ray, çok isterim!" diye haykırdı ve bir kez daha öpüştüler.

"Brrr!" ayrıldıklarında titredi. "Hava soğudu." "Al, sana çok güzel bir fular verebilirim," dedi Ray, fuların bir ucunu boynuna doladı ve onu kendine çekerek bir kez daha öptü. "Isınmak için sinemaya gidelim."

"Harika fikir!" Empire'da henüz izlemedikleri yeni bir film gösterimdeydi, bu yüzden oraya gittiler. Ray ile tanıştılarından beri hayatı çok değişmişti. Artık onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Bu, savaş zamanındaki dördüncü Noel'di, ama Ray ile geçireceği ilk Noel'di. Özel biriyle paylaşmak, farklı ve kendine özgü bir heyecan vericiydi.

Noel arifesinde, belediye binasındaki işler tatil için sona erdiğinde, Bayan Bolton Nellie'ye küçük bir karton sepet dolusu malzeme verdi. Nellie kutudaki reçel kavanozlarını, şekerlenmiş meyveleri, konserve jambonu ve hatta birkaç portakalı incelerken, Bayan Bolton "Fazla bir şey değil, ama umarım bu, sizin ve aileniz için Noel'i özel kılar" dedi.

"Bu harika, teşekkür ederim!" Patronuna verdiği tek şey, bir köşesine baş harfleri işlenmiş bir mendildi. Şimdi bu hediye yetersiz kalmıştı.

"Bunu hak ediyorsun, Nellie. İyi Noeller, pazartesi günü burada görüşürüz." Bayan Bolton, ceketini giyip ofisten çıkmaya hazırlanırken gülümsedi.

"Evet, Bayan Bolton. Tekrar teşekkür ederim. Umarım siz ve Bay Bolton da güzel bir Noel geçirirsiniz."

"Ah, o görevde. Sanırım barınakta olacaktır. Ben de molalarında ona eşlik etmek için oraya gideceğim." Belediye başkanı omuzlarını hafifçe silkti. "İdeal bir Noel değil ama savaş çabaları için yapmamız gerekeni yapmalıyız, değil mi?"

Nellie, o gece metroya binmek zorunda kalmamaları için sessizce dua etti. En azından Flo'nun hatırı için, Noel sabahı kendi evlerinde, kendi yataklarında uyanabilmelerini umuyordu.

Ama öyle olmadı. Yemeğini yeni yemişlerdi ama bulaşıkları yıkayamamışlardı ki, çok tanıdık siren sesi çaldı. Flo gözyaşlarına boğuldu. "Noel Baba beni orada bulamayacak," diye ağladı. "Hediye olmayacak!"

"Sessiz ol, canım. Evet, bulacak. Orada birçok çocuk olacağını biliyor," dedi Nellie, Flo'yu paltosuna sokup, diğerleriyle birlikte daha güvenli hale getirilmemiş istasyon girişine, yeraltına doğru yol alırken. Percy Bolton

bilet gişesinde görevliydi, Billy değil, ve Nellie onu görmediği için hayal kırıklığına uğradı.

Barınakta her zamankinden daha gürültülüydü, insanlar Noel şarkıları söylüyor ve yanlarında getirdikleri bira şişelerini içiyorlardı. Savaş olsun ya da olmasın, hava saldırısı olsun ya da olmasın, insanlar Noel'i kutlamaya kararlı görünüyordu.

Babs, onlardan hemen sonra ailesiyle birlikte geldi ve Billy'nin sığınağın başka bir yerinde görevde olduğunu söyledi. "Nellie, az önce Amelia'yı gördüm. Platformun diğer ucunda. Üzgün görünüyor."

"Gidip onu görelim mi? Ona, aslında bebeğe bir hediyem var. Ama evde kaldı."

"Evet, hadi gidelim," dedi Babs. "Onu neşelendirebilir miyiz bakalım. Walter'ı özlüyor olmalı."

"İşte orada," dedi Nellie, duvara yaslanmış alt ranzayı işaret ederek. Amelia yan yatmış, şişmiş karnı dar yatağın kenarından sarkıyordu. Gözleri kızarmış, yanakları lekelenmişti, sanki uzun süre ağlamış gibi.

"Amelia, canım, ne oldu?" Nellie fısıldayarak yanına oturdu ve onu teselli etmek için elini kalçasına koydu.

Amelia hıçkırığını bastırdı, oturdu ve cebinden buruşuk bir telgraf çıkardı.

"Olamaz," diye fısıldadı Nellie, dehşete kapılmış bir şekilde. Ne yazdığını okumasına gerek kalmadan ne olduğunu anladı. "Walter mı?"

"Savaşta öldü." Hıçkırıklar arasında yutkundu, parmağındaki nişan yüzüğünü çevirdi. "D-düğün yapamadık. Ve o, bebeğimizi hiç göremedi." Koruyucu bir şekilde kollarını karnının üzerine kavuşturdu.

"Tanrım, çok üzüldüm," dedi Babs.

"Oh, Amelia, bu... bu çok..." Nellie başladı. Böyle zamanlarda kelimeler yetersiz kalırdı. Ne diyebilirdin ki? Ne söyleyebilirdin ki?

Arkadaşını kendine doğru çekti ve kollarını ona doladı, Babs da diğer tarafta aynısını yaptı.

Belki de kelimelere gerek yoktu. Belki de sadece orada olmak, ona sarılmak, Amelia için yapabilecekleri en iyi şeydi.

"Hatırlıyorum," dedi Amelia hıçkırıklar arasında, "annem öldüğünde Walter bana ne kadar iyi davrandığını. Bana pub'da iş buldu ve onunla birlikte gelen daireyi. Bana baktı, beni ayarladı."

Nellie, Amelia'nın saçlarını okşadı ve onun ağlamasına izin verdi, tüm bu üzücü durum karşısında kendi yüzünden de gözyaşları akıyordu. Etraflarında, diğer insanlar üzüntüyle başlarını salladılar ama onlara yer açtılar. Bir kadın yastığını uzattı ve Nellie ile Babs, Amelia'nın uzanabilmesi için yastığı nazikçe yerleştirdiler.

"Al bakalım, tatlım," dedi başka bir kadın, bir battaniye uzatarak. Nellie battaniyeyi aldı ve arkadaşının üzerine örttü.

"Çay," dedi bir adam, getirdiği termosundan çay doldurarak. Amelia bir yudum aldı ve zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Nellie, bunun çok da fazla bir şey olmadığını düşündü – çay, bir yastık, bir battaniye ve sempati. Hiçbir şey Walter'ı geri getirmeyecek, hiçbir şey Amelia'nın acısını dindirmeyecek, en azından şimdilik. Ama kendileri de çok az şeye sahip olan insanların bu küçük nezaketleri onu etkiledi. *Hepimiz aynı durumdayız*, diyorlardı sanki, *ve ne olursa olsun, birbirimize yardım edeceğiz*.

"Şimdi uyumaya çalış," diye fısıldadı Nellie, Amelia'ya, o da gözleri kapalı bir şekilde başını salladı.

Babs ve Nellie onun yanağına öpücük kondurdu, sonra ayağa kalkıp bir dakika boyunca ona baktılar ve battaniyesini veren kadın konuştu. "Ona ben göz kulak olurum. O benim komşum. Olanlar çok üzücü, değil mi?"

"Evet, öyle. Teşekkürler."

"Siz kızlar şimdi ailelerinize dönün."

Konuşmadan birbirlerinin ellerini tuttular ve geri döndüler. Nellie gözyaşlarını sildi ve Babs'ın da onunla aynı üzüntüyü paylaştığını biliyordu. Amelia'nın başına gelen bu acımasız kader dönüşü çok yıkıcıydı. Hayatları daha önlerinde uzanıyordu, ama Amelia'nın hayatı trajedi ve hayal edilemez bir kayıpla lekelenmişti.

"Bizim için şarkı söyle, Nellie!" Ailelerinin ranzalarına yaklaşırken bu ses yükseldi.

"Şarkı söyleyecek misin?" diye fısıldadı Babs.

Amelia'nın haberini duyduktan sonra şarkı söylemek istemiyordu, ama Noel arifesi idi ve insanlar neşelenmeyi hak ediyordu. "Sanırım öyle," dedi, son gözyaşlarını silerek. Öne çıktı, herkesin bekleyen yüzlerine gülümsedi ve "Hark! The Herald Angels Sing" şarkısını neşeyle söylemeye başladı, kısa sürede herkes ona eşlik etmeye başladı.

Ama kalbi bu şarkıda değildi. Noel arifesinde yeraltında mahsur kalmışlardı, sabah geri dönecekleri bir evleri olup olmayacağını bilmiyorlardı ve zavallı Amelia nişanlısını kaybetmenin acısıyla başa çıkmak zorundaydı. Nellie bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Eğer böyle bir şey Ray'e olsaydı... Eğer bir gün Ray'in öldüğünü söyleyen bir telgraf gelseydi... O zaman o... Bilmiyordu. Söyleyemiyordu, nasıl bir his olacağını düşünemiyordu. Her şeyin sonu olurdu. Tüm umutlarının ve hayallerinin, onunla birlikteyken hissettiği mutluluğun...

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Amelia'nın başına en kötüsü gelmişken, nasıl kendi hissettiklerini düşünebilirdi ki? Amelia hamileydi, nişanlısını kaybetmişti. Üstelik *Noel'di*. Savaş çok acımasız olabiliyordu.

İkinci Bölüm

Kış-İlkbahar 1943

Bölüm 18

Şubat ortasında, soğuk ama günü aydınlatan parlak bir güneşin olduğu, gökyüzünün mavi ve pırıl pırıl olduğu bir hafta sonu, Nellie Ray'in onu aramasını bekliyordu. Ray bütün gün izinliydi ve Bethnal Green'e gelip onu gün boyu dışarı çıkaracağına söz vermişti. Stalingrad Savaşı'nın sona ermesinden sonra Sovyetler tarafından yenilgiye uğratılan Alman Altıncı Ordusu'nun teslim olduğu haberini okuduktan sonra heyecanlanmıştı ve zaten keyfi yerindeydi. Gazeteler, bunun bir dönüm noktası olduğunu yazıyor ve Almanya'nın artık savunma savaşı verdiğini sevinçle bildiriyorlardı.

Bir süveter ve en sevdiği tüvit etek giymiş, paltosu ve şapkası hazırda ki, kapı çalındı ve orada, kapının önünde sırtarak duruyordu. Arkasında, bir lamba direğine yaslanmış, siyah bir bisiklet vardı.

"Buraya bisikletle mi geldin?" diye sordu, bisikleti işaret ederek.

"Tabii ki. Ve bisikletin çapraz çubuğu çok sağlam... Acaba binmek ister misin? Bununla East End'in her yerini gezebiliriz. Bulabildiğimiz her parkı gezebiliriz! Arabalarınız hazır, Bayan Morris."

Nellie güldü. "Deneyeceğim!"

Ray bacağını bisikletin üzerinden atıp bisikleti sabit tutarken, Nellie dikkatlice çapraz çubuğa oturdu. Ray, Nellie'nin arkasına uzanıp gidonu tuttu ve Nellie, Ray'in kollarında kendini güvende ve korunmuş hissetti.

"Hazır mısın?" diye sordu ve Nellie dönüp ona bir öpücük verdi.

"Evet!" Ray bisikleti ittiğinde Nellie çığlık attı, ama birkaç sarsıntının ardından yola çıkmayı başardılar. Nellie gidonu sıkıca tuttu ve

ağırlığını bisikletin ortasında tutmaya çalıştı ve kısa sürede sokaklarda sürmeye başladılar.

Belediye binasının önünden geçtiler. "Ben orada çalışıyorum!" dedi Nellie. "Ne görkemli bir yer!" diye bağırdı Ray.

Nellie, hava saldırısı görevlisi üniforması giymiş, tanıdık bir figürün yol boyunca yürüdüğünü gördü. Sevinçten kendini tutamadı ve el sallayıp seslendi.

"Billy!"

Billy, yanlarından geçerken onlara baktı ve elini kaldırıp el salladı, ama gülümsemedi. Nellie bir suçluluk duygusu hissetti. Babs'a onun kalbini kırmayacağına söz vermişti, ama ne yapabiliirdi? Billy'nin incinmemesi için Ray'i görmeyi bırakamazdı. Bazen kendi mutluluğunu düşünmek zorundaydın.

Billy için başka biri olacaktı. Onun içindeki tüm iyiliği görecekti, ona hayran olacak ve hak ettiği eş olacak başka bir kız. Ray'in ona hissettirdiği gibi hissettirecek biri.

Sonra, kıyılarına mavnaların demirlediği Regent's Canal'ı geçip Victoria Park'a girdiler, girişini koruyan Flo'nun arkadaşları taş köpeklerin yanından geçtiler.

Ray şarkı söylemeye başladı ve Nellie de ona eşlik etti.

"Daisy, Daisy, bana cevabını ver, lütfen.

Senin aşkın için yarı deli oldum.

Şık bir düğün olmayacak, araba alacak param yok,

Ama sen, iki kişilik bisikletin selesinde çok tatlı görüneceksin."

Ray bisikleti park yollarında sürerken, onlar da seslerinin çıktığı kadar şarkı söylediler ve güldüler. Nellie'nin yanları çok gülmekten ağrımaya başlayınca, Ray pedal çevirmeyi bıraktı ve onu bisikletin çapraz çubuğundan indirdi. Nellie ikiye katlanarak nefes nefese kaldı, sonra Ray arkasına gelip kollarını paltosunun altından beline dolayarak onu acımasızca gıdıklayınca çığlık attı.

"Seni canavar!" O, onun elinden kurtulup, bir ağacın arkasına saklanarak kaçan adamın peşinden koştu. Onu yakalamak için hangi yoldan dolaşmaya çalışsa, adam tam tersi yöne giderek onu yine kontrolsüz bir kahkaha krizine soktu.

Sonunda nefes nefese kalarak kovalamacayı bıraktılar ve birbirlerinin kollarına düştüler. Uzun ve sıcak bir öpücük verdikten sonra Ray onu nazikçe itti. "Yüzün biraz kızarmış," dedi.

"Nasıl oldu acaba? Seninki de öyle." Elini uzattı ve onun yanağını okşadı. Her zaman böyle olmalarını, birlikte eğlenmelerini, aptalca davranmalarını umuyordu, ama her şeyden çok bu adamla birlikte yaşlanmak istiyordu. Ülke savaş halindeyken hayat çok belirsiz geliyordu, ama emin olduğu tek şey Ray ile bir gelecek istediğiydi.

Ray onu nazikçe park bankına oturttu ve yan yana otururken kolunu omzuna doladı. Yüzünü kendine doğru çevirip onu tekrar öptü ve sıkıca sarıldı. "Keşke bugün sonsuza kadar sürse, Nellie. Sadece biz, burada parkta, güzel bir günde. Savaş yok, kavga yok, endişe yok."

"Ben de öyle diliyorum," diye fısıldayarak cevap verdi.

Ray onu bir süre daha kucakladı, sonra elini tuttu. "Savaştan sonra bir köpek alalım mı, Nellie? Sen ve ben?"

Birlikte olacaklarını, bir yerlerde, nerede olursa olsun, birlikte yaşayacaklarını varsayıyordu. Nellie, ona cevap verecek bir yol bulmaya çalışırken ağzını açtı, ama o tekrar konuşmaya başladı.

"Özür dilerim, Nellie. Bazen ne söylediğimi düşünmeden, aklımdan geçenleri söylüyorum." Elini tuttu. "Demek istediğim, Nellie Morris, seni seviyorum. Son nefesimi verene kadar seninle birlikte olmak istiyorum. Tüm hayatımızı birlikte geçirmek istiyorum. Savaş bittiğinde İngiltere'de mi, Amerika'da mı yoksa başka bir yerde mi yaşayacağımız umurumda değil."

Derin bir nefes aldı ve Nellie ona baktı. Onu seviyordu! Onunla birlikte olmak istiyordu! Ona *evlenme teklif mi ediyordu?*

"Yani..." Başını salladı. "Yine yaptım. Demek istediğim, Nellie Morris, benimle evlenerek bana bu onuru bahşeder misin?" Elini kaldırdı. "Henüz cevap verme. Yani savaş bittiğinde demek istedim. Şu anda bu riski alamam, her an bir saldırıda ölebilirim. Seni savaş dul bırakma riskini göze alamam. Bana bir şey olursa, başka birini bulup mutlu bir hayat sürmeni isterim. Ama şunu bilmeni isterim ki, tüm kalbimle bunu istiyorum ve umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur."

"Oh! Ben de öyle hissediyorum Ray. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Buna inanamıyordu. Saf bir sevinç dalgası içini kaplarken midesi hafifçe kıpırdadı. Onun sözlerinin etkisinin kalbinde kök salmasına izin verdi.

Onu seyrederken gözleri parlıyordu. "Çok mutluyum, Nellie. Kendime, bunun çok erken olduğunu, ilişkimizin henüz başlarında olduğunu ve seninle konuşmak için beklemem gerektiğini söylemiştim. Ama bu savaş... Herkesin dediği gibi, elimizden geldiğince şansımızı denemeliyiz. Bu yüzden... ben de öyle yaptım, şimdi seninle bu konuyu konuşuyorum. Aramızda bir anlayış olması benim için mükemmel. Seni çok seviyorum, Nellie."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Nellie. Nellie sanki uçuyormuş gibi hissediyordu. Onu seven, onunla evlenmek isteyen bir adama aşık olmuştu. Ve savaş biter bitmez evleneceklerdi. O anda, savaşın bitmesini hiç bu kadar çok istememişti.

Ray'in gülümsemesi saf sevinçle doluydu. Onu kollarına aldı ve derin bir öpücük verdi. Birbirine sarılmış bedenleri arasında aşklarının titreşimini hissedebiliyordu. Böyle hissedebileceğini hiç bilmiyordu – tüm vücudu tutku ve mutlulukla titriyordu.

"Oh Nellie. Çok mutluyum! Ama bunu resmiyete dökene kadar aramızda sır olarak saklayalım."

"Evet, savaş bittiğinde bunu herkese duyuracağız." Dünyanın bunu bilmesini istiyordu. O anda hissettiği yoğun sevinci dünyanın da hissetmesini istiyordu. Bu o kadar muhteşemdi ki, tüm sorunların çaresi olabilirdi. İnsanlar onun gibi aşık olsaydı, savaş, cinayet ya da bombalama olmazdı. Sadece aşk olurdu.

Ona özlemle baktı ve ellerini öptü. "Hadi, buradan gidelim," dedi. "Hava soğuyor."

Nellie tekrar bisikletin çapraz çubuğuna atladı ve Ray onu evine doğru sürmeye başladı. Metro istasyonunun girişine yaklaşırken Ray başını salladı. "Hala bütün geceleri orada, ranzalarda geçirdiğine inanamıyorum. Ama hava saldırısı olduğunda orada olduğun için mutluyum. Kesinlikle en güvenli yer orası."

"Öyle. Sadece oraya inen merdivenler... ıslakken kaygan olabilirler ve aşağısı çok karanlık."

"O zaman inerken dikkat et." Onu kendine çekti, sonra bisikleti durdurdu. Ray, caddenin karşısındaki kilisenin üzerindeki saat kulesini işaret etti. "Bu kilise çok güzel. Zamanı geldiğinde burada evlenebiliriz."

Ona gülümsedi. "Çok isterim. Buradaki herkes St John's'ta evlenir. Mükemmel olur."

"Hadi, gidelim." Bisikletini bir parmaklığa dayadı ve Nellie onu takip ederek kilisenin girişindeki ferforje kapıdan geçip binanın yan tarafına doğru yürüdü. "Karar verdik, şimdi yapmam gereken bir şey var." Cebinden bir çakı çıkardı, kilisenin duvarında temiz bir taş blok seçti ve oraya ikisinin baş harflerini ve tarihi oydu. Nellie, kilise görevlisinin geçip kiliseyi tahrip ettikleri için onları azarlayacağından korkarak nöbet tuttu, ama o da aşklarının taşta ölümsüzleşmesini istiyordu.

"İşte," dedi sonunda. "NM ve RF, Şubat 1943. Artık taşta kazındı. Evlendiğimizde düğün tarihimizi de ekleyeceğim."

Mektuplara yakından baktı. Çok ince bir işçilikti ve sadece onları arıyorsanız ya da çok yakın duruyorsanız fark edebilirdiniz, ama o bloğun yumuşak kumtaşına derin izler kazımişti. "Sonsuza kadar sürecek mi?"

"Sonsuza kadar dayanacak. Dayanmak zorunda, aşkımız kadar uzun süre dayanmak zorunda," dedi ve bir kez daha onu kendine çekip öptü.

Nellie hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bu adam, bu nazik, komik, kibar ama güçlü adam, onun her zaman istediği her şeydi ve o, onundu. İçindeki sevinç taşı ve küçük bir kahkaha attı.

"Mutlu musun?" dedi Ray, Nellie'nin evine doğru bisiklet sürerken.

"Çok." Yakında savaş bitecek ve o Bayan Fleming olacaktı, birlikte dünyayı gezecek ve maceralara atılacaklardı. Dans etmek, şarkı söylemek ve herkese haberini vermek istiyordu. Bunu kendine saklamak neredeyse imkansızdı, o kadar heyecanlıydı ki, tüm dünyanın birbirlerine olan duygularını bilmesini istiyordu. Bisikletin sallanmaması için biraz ona sarıldı. O da karşılık olarak onun başının arkasına öpücük kondurdu ve o kendini son derece sevildiğini hissetti.

Ray günün bitmesini istemiyordu. Bu mükemmel gün, yaşadıkları eğlence, ilişkilerinde attıkları yeni ve önemli adım. Tek istediği, bu günde, bisikletin üzerinde, Nellie'yi kollarında tutarak kalmaktı. Göğsüne yaslanan sıcaklığı, rüzgarda yüzüne esen saçları. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onu çok seviyordu, birini sevebileceğini hiç bilmediği kadar çok seviyordu. O, onun için her şeydi.

Ve savaşın gidişatı yavaş yavaş Müttefiklerin lehine dönüyordu, savaş bitecek ve onlar evlenip hayatlarının geri kalanını birlikte geçirebileceklerdi.

Tek yapması gereken, o zamana kadar uçması gereken görevlerden sağ çıkmaktı. Tek yapması gereken hayatta kalmaktı.

Bölüm 19

Mart ayı gelmişti; 1943 hızla geçiyordu. Haberler, RAF'ın Almanya'da, özellikle de Berlin'de yeniden başlattığı bombalama kampanyasıyla doluydu. Noel'den beri hava saldırıları neredeyse hiç olmamış, ortalık sakinleşmişti, ama RAF Berlin'i bombalarsa, Bethnal Green'de yaşayanlar için bunun tek bir anlamı olacaktı, diye düşündü Nellie üzüntüyle. Luftwaffe misilleme saldırıları başlatınca Londra'da daha fazla hava saldırısı olacaktı. Daha fazla geceyi metroda geçireceklerdi. Nellie buna razı olmuştu ve geçen her günün savaşın sona ermesine bir adım daha yaklaştığı umuduna sarılıyordu. Bu lanet savaşın nihayet sona ermesini beklerken kendilerini güvende tutmaktan başka ne yapabilirlerdi ki? O zaman o ve Ray özgürce evlenebileceklerdi. Bu düşünce, Bayan Fleming olacağı için içini heyecanla doldurdu.

"Başlıyoruz," dedi Em, bir akşam sirenler çalmaya başladığında. Saat Saat sekizi geçmişti ve Flo çoktan yatırılmıştı. "Radyo çalmaya başlar başlamaz bir hava saldırısı olacağını anladım. Bu her zaman bir işarettir. Bu gece babanın pantolonunun paçasını düzeltecektim. Artık beklemek zorunda. George, Oscar'ı mutfağa kapat. Nellie, Flo'yu getirir misin?"

Nellie, Flo'nun odasına koşarak çıktı. Dışarıdaki siren sesine rağmen Flo hala derin uykundaydı. Küçük kız kardeşini uyandırmak için salladı. "Hadi. Metroya binmeliyiz. Çabuk ayakkabılarını ve paltonu giy. Ben yatak takımlarımızı alacağım."

Flo, yarı kapalı gözlerle ona baktı, belli ki uykunun sisinden talimatları anlamaya çalışıyordu. Sonra yüzünü ovuşturdu ve başını salladı, bacaklarını yataktan sallandırdı.

"Aferin kızım. O zaman birazdan aşağıda görüşürüz." Nellie aşağı koştu ve ön odadan kendisinin ve Flo'nun yatak takımlarını aldı.

George çoktan kapının yanında bekliyordu. "Bu sefer tüm tavukları çabucak kümeslerine soktum," dedi gülümseyerek. "Bugün sonuncu olmayacağım."

"Lanet tavuklar hepimizin sonumuz olacak," diye mırıldandı Charlie.

"Bu haksızlık, baba. Bu sefer onları çabucak hallettim," dedi George. "Hiç kazanamıyorum, değil mi?"

"Spotty'yi bulamıyorum!" diye bir çığlık duyuldu üst kattan. Flo merdivenlerin başında belirdi, hâlâ pijamalarıyla ama en azından kırmızı ayakkabılarını giymişti.

"Tanrı aşkına, çocuk," diye yalvardı Charlie. "George, bu akşam bu kadar kendini beğenmişken, ona o lanet şeyi bulmasında yardım et."

"Kendin bul," dedi George, onlara sırtını dönüp sokağa çıkarken.

"O çocuğun iyi bir dayağa ihtiyacı var. Nellie, onunla git. Em ve ben Flo'yu hallederiz." Charlie merdivenleri koşarak çıktı ve küçük kızı kucağına aldı.

"Nellieeee!" diye bağırdı Flo ve Nellie ona doğru dönmek istedi, ama Em onu kapıya doğru itti.

"Hayır, canım, sen George'la git. Baban ve ben Flo'yla hemen arkadan geleceğiz. Acele et."

"Metroda görüşürüz," diye Flo'ya seslendi Nellie. "Ray'den sana şekerler getirdim, yataklarımıza girer girmez vereceğim."

Nellie, George'a yetişmek için koştu. "Babamın bana bağırmaya hakkı yoktu," dedi George, Nellie yanına geldiğinde. "Tavukları hallettim ama yine de bana bağıyor."

"O sadece hepimiz için endişeleniyor," dedi Nellie, onu sakinleştirmeye çalışarak. Yukarıda, arama ışıkları düşman bombardıman uçaklarını bulmak için gökyüzünü çaprazlamasına tarıyordu.

"Bu gece büyük bir hava saldırısı olacak," dedi George. "Bunu iliklerimde hissediyorum."

Köşeyi döndüler ve metro istasyonu girişine vardılar. Merdivenlere doğru koşarken birkaç otobüs

ve onlarca yolcu otobüslerden inip metro istasyonuna doğru akın etmeye başladı.

Merdivenlerden aşağı inerken Nellie her zamanki gibi basamakları saydı. On dokuz, sağa dön ve yedi tane daha. Bu, karanlıkta son basamakta tökezlememesini sağladı.

Bilet salonunda Nellie her zamanki gibi Billy'yi aradı. Görevde birkaç hava saldırısı görevlisi vardı, ama sonra onu gördü, her zamanki yeri olan yürüyen merdivenlerin üstünde. "Sen git George," dedi kardeşine. "Ben de hemen geliyorum, sadece Billy ile konuşmam lazım."

Ona doğru yürüdü, ama Billy onu görmezden gelerek insanları platform katına yönlendirmeye devam etti. "İyi akşamlar hanımefendi. Dikkatli olun efendim. Bir fincan çay isterseniz kantin açık."

"Billy? Seni uzun zamandır görmemiştin. Nasılsın?"

"Merhaba Nellie. Sanırım Amerikalı arkadaşınla çok meşguldün. Babs çoktan aşağı indi."

"Oh, iyi." Billy her zamanki gülümsemesiyle onu karşılamamıştı ve iş yerinde olmasına rağmen, genellikle onunla sohbet ederdi. Noel'den beri onu çok az gördüğü doğrudu. Son iki ay bulanık bir şekilde geçmişti, ama onun kendisine karşı bu kadar soğuk davranmasını beklemiyordu. İşle meşguldü ve boş zamanlarında Ray'i görmeye çalışıyordu, ama Babs'ı sık sık görüyordu – arka bahçede sohbet etmek için, hava saldırısı olduğunda metroda ve bir iki kez Angel and Crown'da. Ama Billy'nin izinli olduğu geceler, onların pub'a gittikleri gecelerle çakışmıyordu ve onu sokakta rastlamamış, hatta sığınakta bile görmemişti. Düşündüğünde, Ray ile bisiklete çıktığı günden beri onu neredeyse hiç görmemişti.

Hala insanların içeri girmeye devam ettiği girişe doğru bir göz attı. Ailesinin geri kalanından henüz bir iz yoktu.

"Annem, babam ve Flo yoldalar," dedi. "Flo bir şeyini kaybettiği için geciktir. Geçen yıl ona verdiğim küçük köpek süsü – onun uğurlu tılsımı ve onsuz buraya gelmez. Onları bekler misin? Onlara George ve benim her zamanki ranzaları alacağımızı söyle."

Sonunda Billy ona dönüp baktı. Gözlerinde acı vardı ve Nellie, Billy'nin bunu asla itiraf etmese de, onun Ray ile olan ilişkisini kabullenmekte zorlandığını fark etti. Billy, onların birbirlerine söz verdiklerini bile bilmiyordu. Bu konuyu onunla özel olarak konuşması gerekecekti. Billy'nin onun hakkında düşündüklerini düşünürsek, bu adil bir davranış olurdu. Nellie, herkesten önce Billy'ye söylemeye ve aralarındaki ilişkiyi düzeltmeye karar verdi.

"Evet, söyleyeceğim Nellie." Billy ona başını salladı ve birinin sorusuna cevap vermek için arkasını döndü.

"Görüşürüz Billy," dedi Nellie, yürüyen merdivene doğru ilerlerken. Bir kez arkasına bakarak onun gözlerine bakmasını umdu, ama Billy dümdüz önüne bakıyordu.

Bölüm 20

Tanrım, ama o her zamanki gibi güzeldi, diye düşündü Billy, Nellie platformlara doğru yürürken. Son zamanlarda ondan kaçınıyordu. Onu görmezse, onu unutabilir ve uyanık olduğu her dakikayı onu düşünerek geçirmeyi bırakabilir diye düşünmüştü. O, ona naylon çoraplar ve çikolatalar veren, tüm ailesini büyüleyen ve kalbini çalan yakışıklı Amerikalıyla evlenecekti. Bunu biliyordu ve kalbi kırılmıştı. Babs ona başka biriyle tanışacağını, herkesin bir eşi olduğunu söyleyip duruyordu, ama onun tek düşünebildiği şey, evet, herkesin bir eşi *vardı* ve onun eşi Nellie'ydi. Her zaman Nellie olmuştu. Çocukken sokakta birlikte Knock Down Ginger oynadıkları zamandan beri. O Noel'de mistletoe altında onu öptüğünden beri. Bir gece sığınakta küçük kız kardeşini sakinleştirmek için "All Through the Night" şarkısını söylediğini dinlediğinden beri. Her zaman o olmuştu.

Ona bakmamaya çalıştı, ama kibar olmak zorundaydı, değil mi? Normal davranmak zorundaydı. O, onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Kalbi kırık, demek istedi, ama bu adil olmazdı. O, ona asla umut vermemişti, Nellie'nin onu sevmemesi ona acı verse de, o bu konuda hissettiklerini engelleyemiyordu.

Yukarıdan, havai fişek ya da araba egzozu gibi yüksek bir patlama sesi ve bir çığlık duyuldu.

Nellie'nin istediği gibi, Em, Charlie ve Flo'yu aramak için merdivenlerin ortasına çıktı.

Merdiven boşluğu çok karanlıktı, sadece başının üzerinde asılı duran gölgeli bir ampul vardı. Onlarca insan

aşağı iniyordu ve o, onların yolundan çekilmek için kendini duvara yasladı ve Nellie'nin ailesini bulmak için yüzleri taradı.

Bir kadın acı içinde çığlık attı ve Charlie, kadının merdivenlerin dibine düştüğünü fark etti. Ona yardım etmek için öne çıktı, ama ona ulaşamadan başka biri kadının üzerine düştü, sonra bir başkası, bir başkası ve bir başkası...

Her şey çok hızlı oldu. Karanlık alanda domino taşları gibi devrildiler, başları aşağıya doğru birkaç basamak aşağıya düştüler ve düşerken çığlık attılar. Ve insanlar hala akın akın aşağı iniyorlardı ve inerken onlar da düştüler ve cesetleri daha da yükseğe yığıldı. Etrafta çığlıklar ve nefes nefese kalma sesleri vardı. En yakınındaki kişinin, bir kadının kolunu çekti, ama kadın üstüne düşenlerin ağırlığıyla sıkışıp kalmıştı. "Çıkarın beni!" diye bağırdı kadın ve etrafta sıkışıp kalan diğerlerinin çığlıkları vardı.

Ama ortalık o kadar karanlıktı ki, neler olduğunu görmek çok zordu! El fenerini bulmaya çalıştı ve onu açtı.

"Tanrım!" Karşısında gördüğü manzarayı kabullenemedi, hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu... bu cehennem görüntülerine benziyordu, günahkarların çukurlara atıldığı ... ceset yığınları, hayır, ceset değil, bunlar *insandı*. Erkekler, kadınlar, çocuklar...

"Yardım edin!" Bir kadının sesi yukarıdan çığlık attı ve daha yakın bir yerden, birisi nefes nefese, boğulur gibi sesler çıkardı.

"Sadece el fenerini tutma dostum! Bize yardım et! Tanrı aşkına! Sıkıştık," diye bir ses bağırdı ve Billy el fenerini o yöne tuttu. Bir adam sıkışmıştı, göğsü ve kolları serbestti ama bacakları ceset yığnında sıkışmıştı. Billy'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Adama doğru adım attı ve onu çekmeye başladı, kollarını tuttu, kendi kollarını diğer adamın kollarının altına soktu ve çekmeye başladı. Elbette bir kişi kurtarılabilirse, diğerleri de birbiri ardına düşecek ve hepsi ayağa kalkıp üzerlerindeki tozu silkeler, bir iki dakika boyunca ne kadar sıkışık kaldıklarına gülerek, sadece birkaç küçük kesik ve çürükle kurtulacaklardı.

Ama adam sıkışmış durumdaydı ve ne kadar çekerse çeksın onu kurtaramıyordu. Daha yukarıda başka bir adam nefes nefese, "Sırtım! Ah, sırtım!

sırtım!" Billy el fenerini yukarı doğru tuttu ve merdivenlere bakan bir adam gördü, adam sokağa çıkmak için dönmüş olmalıydı. Üstündeki kalabalık o kadar büyüktü ki, adam geriye doğru itiliyordu.

"Tanrım, ikiye bölünecek," diye mırıldandı Billy. Kurtarmaya çalıştığı adamı bıraktı. Orada yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Yardım çağırayım," dedi, kimseye özel olarak değil, ve bilet gişesine geri koştu. Bu gece görevli olan Bay Bolton'dı ve barınakta en az iki görevli daha vardı.

Bay Bolton, ofis olarak kullandıkları küçük bir odadaydı. "Efendim! Merdivenlerde bir engel var!" Billy, göğsü sıkışmaya başlarken hırıltılı bir sesle konuştu. Sanki bu yardımcı olacakmış gibi göğsüne vurdu, şu anda en son istediği şey astım krizi geçirmektir.

"Engel mi? Öyleyse kaldır onu, evlat!" dedi Bay Bolton. "Yardım etmesi için birkaç adam çağır..." Sözüünü kesip, başını sallayan Billy'ye baktı.

"Bir bakayım," diye mırıldandı, sandalyesinden kalkıp Billy'yi takip ederek merdivenlere doğru koştu.

Billy, birkaç saniye uzaklaştığı süre içinde daha da kötüleşen, çabalayan kalabalığa tekrar el fenerini tuttu. Daha fazla insan vardı, ama belki de daha az çığlık atıyorlardı. Merdivenin tüm genişliği artık tıkanmıştı ve tıkanıklığın merdivenlerin ne kadar yukarısına kadar uzandığı Tanrı bilir. El fenerinin ışığı, kırmızı, nefes nefese yüzleri, çırpınan kolları, panik içindeki ifadeleri ortaya çıkardı. Bay Bolton bir an için ağzı açık kalmış bir şekilde durdu, sonra sanki gördüklerini test edercesine başını sertçe salladı. "Tanrım. Sıkışıp kalmışlar. Daha fazla insan gücüne ihtiyacımız var. Elinden geleni yap Waters, ben diğer gardiyanları çağırıp polisi arayacağım. Bu sorunu iki taraftan da çözmemiz gerekecek."

"Tamam, efendim," dedi Billy nefes nefese, Bay Bolton alarmı çalmak için ofisine koşarken.

Billy, vücutların oluşturduğu duvara döndü ve kurtarabileceği herkesi kurtarmaya çalıştı. Kurtarılabilecek gibi görünen birini bulmak için el fenerini etrafa tutarken, yüzlerin mor, neredeyse siyah renge döndüğünü görünce dehşete kapıldı. Bu insanlar... Bu kelimeyi söylemek bir yana, düşünmek bile zordu... *Ölüyorlar mıydı? Ezildikleri için mi?*

Kırmızı bir ayakkabı fark etti, Flo'nunki gibi kırmızı bir çocuk ayakkabısı... Elini uzattı ve çekti, ama ayakkabı elinde kaldı. Sonra bir adamın göğsüyle bir kadının uyluğunun arasında sıkışmış küçük bir kafa gördü. Bir bebektir. Küçük, minik bir şey, nefes almaya çalışırken ağzını açıp kapatıyordu. Hâlâ hayattaydı. Ve onu kurtarabilecek kadar küçüktü.

Uzanarak küçük çocuğu yakalamaya çalıştı, ama ulaşamadı. Aşağıdaki ceset yığınının dikkatlice adım attı, ama ağlama ya da acı çığlığı gelmedi. Tekrar öne uzandı, bu sefer bebeği başından ve bir kolundan yakalamayı başardı ve çekti, çocuğu daha fazla incitmemek için çok sert çekmekten korktu, sonra bu düşünce için kendini azarladı. Bebeği çıkarmazsa, ölecekti.

Ve işe yarıyordu. Adamın göğsüne bir itmeyle biraz yer açmayı başardı ve bebek kurtuldu. Giydikleri elbise ve taytlara bakarak, küçük bir kız olduğunu düşündü.

Billy geri adım attı ve üzerinde durduğu zavallı adamın üzerinden indi. Göğsü sıkışmıştı ve nefes nefese kalmıştı. Sanki o da diğerlerinin ağırlığı altında ezilen insanlardan biri gibiydi. Panik hissetmeye başlamıştı ama kollarında küçük bir çocuk tutuyordu ve en azından bu küçük canavarı kurtaracaktı.

Şimdi orada başkaları da vardı, onun gibi insanları kurtarmaya çalışıyorlardı. Bay Bolton ve başka bir hava saldırısı görevlisi de oradaydı, kolları ve bacakları, ne bulurlarsa onu tutup, ellerinden geldiğince çekiyorlardı.

"Polis yolda," diye bağırdı Bay Bolton. "O bebeği ilk yardım istasyonuna götür." Bir an için yaptığını bırakıp Billy'ye baktı. "Ve Tanrı aşkına, sen de bir doktora görün."

Billy'nin bunu tekrar söylemesine gerek yoktu. Bilet salonunun yanındaki odada bulunan ilk yardım istasyonuna elinden geldiğince hızlı bir şekilde sendeleyerek gitti, nefes nefese ve hırıltılı soluyordu ama sanki onu kurtaran oymuş gibi kız bebeği sıkıca tutuyordu. Merdivenlerin altında, diğer hava saldırısı görevlilerinin yukarı çıkan herkesi durdurduğunu görebiliyordu.

İlk yardım odasında bir hemşire oturmuş, sakince örgü örüyordu. Dışarıda yaşanan dramdan açıkça habersizdi. Normal bir gecede, migrenden,

küçük bir kavganın ardından ya da platformda takılıp düşen bir çocuğun sıyrık dizinden daha ciddi bir durumla uğraşmazdı.

"Bebeği... al..." diye nefes nefese söyledi ve kadın uzanıp çocuğu aldı ve onu bir kamp yatağına yatırdı.

"Sen de savaştan çıkmış gibi görünüyorsun," dedi Billy'ye, ki o da en yakın koltuğa çökmüştü. Vücudu ona uzanmasını haykırıyordu ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu. Oturup dik durmak, ciğerlerine oksijen almaya çalışmak daha iyiydi. Hemşire bebeği muayene etmeye başladığında, ilaçlı sigaralarını aradı ama cebinde yoktu. Düşmüş olmalı, diye düşündü.

"N-nebulizatör," diye nefes nefese söyledi ve hemşire ona bir bakış attı.

"Astım mı?"

O başını salladı ve hemşire hızla bir dolabı açıp cihazı buldu. Cihazı ona uzattı ve o tüpü ağzına koyup el pompasıyla ağzına ince bir ilaç sisi püskürttü. Mümkün olduğunca derin nefes aldı ve bunun işe yaradığını hissetti, hava yolları açıldı ve hissettiği panik azaldı.

"Daha iyi misin?" Hemşire, küçük inlemeler çıkarmaya başlayan bebeği tedavi etmeye devam ediyordu. Billy bu sesleri duyduğuna sevindi, çünkü bu, çocuğun hayatta kalacağı anlamına geliyordu. Bir can kurtarmıştı.

O da başını sallayarak cevap verdi, birkaç nefes daha ilaç aldı ve ayağa kalktı. Geri dönüp elinden gelen her şeyi yapmalıydı. O ilk yardım noktasında bulunduğu süre boyunca başka yaralı getirilmemişti. Bu iyiye işaret değildi. Şimdiye kadar mahsur kalanların bir kısmını kurtarmış olmaları gerekirdi.

Girişe doğru ilerlerken, Nellie'nin ailesine göz kulak olması için yaptığı ricayı hatırladı. Dehşetle, onların da kalabalığın içinde olabileceğini fark etti – Em, Charlie, küçük Flo! Merdivenlerde sıkışıp kalan onlarca, hatta yüzlerce insan arasında olabilirdi. O çocuğun küçük kırmızı ayakkabısı... Tanrıya şükür Nellie her şey başlamadan önce geçmişti. Tanrıya şükür güvendeydi.

Merdivenlerin dibindeki manzara, geri döndüğünde daha da kötüydü. Birkaç hava saldırısı görevlisi ve diğer adamlar

hala cesetleri ayırmaya çalışıyorlardı ama pek başarılı olamıyorlardı. Hava onların bağırışları ve küfürleriyle doluydu, ama Billy dehşetle fark etti ki, kalabalığın içindeki insanlar artık çoğunlukla sessiz, donuk ve cansızdı.

Bölüm 21

Ray, grup kaptanından arabayı kullanma izni almıştı, aksi takdirde bu saatte otobüsle Bethnal Green'e gidip gelmesi imkansızdı. Nellie'yi görmesi, ona haberleri vermesi gerekiyordu. Bu, yazıya dökebileceği bir şey değildi ve çünkü çünkü son son son bir birlikte Nellie onun evlilik teklifini kabul etmişti. Bu, hayatının en mutlu günlerinden biriydi ve her zaman öyle kalacaktı. Bu olay onu gerçek dünyaya geri getirene kadar, sanki havada yürüyor gibi hissediyordu. Ona bunu yüz yüze söylemesi gerekiyordu. Artık tanıdık gelen, bombaların tahrip ettiği sokaklarda arabasını sürerken Sadece evlerin kalıntıları kalan Doğu Londra'da hava saldırısı sireninin çalmaya başladığını duydu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Lanet olası bir hava saldırısı. Ne yapacağını düşünerek biraz daha ilerledi. Aile hava saldırısı sığınağına gidecekti, bu yüzden onu bulmak için en iyi yer orası olacaktı. Babs'ın kardeşinin sığınakta görevli bir hava saldırısı görevlisi olduğunu hatırladı, bu yüzden ona yardım edebilirdi.

İstasyon girişine yaklaşırken, merdivenlerden aşağı inen kalabalık bir insan grubu gördü. Belki de Nellie de onların arasındaydı. Yolcular otobüsten inerken, otobüsün arkasına park etti. Tam o sırada yüksek bir patlama sesi duyuldu ve o küfretti. Lanet olası araba yine geri tepmişti. Dışarıdaki bir kadın çığlık attı: "Almanlar! Buradalar! Bize ateş ediyorlar!"

Ray kadını sakinleştirmek için arabadan atladı ama kadın, diğer birkaç kişiyle birlikte istasyon girişine doğru koşuyordu. Yukarıda bir uçaksavar roketi havalandı ve yüksek bir vınlama sesi çıkardı. Daha fazla insan çığlık attı ve ileriye doğru koştu.

Ray, panik yapmadan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde girişe ve merdivenlerden aşağı inen kalabalığı takip etti.

Önündeki insanlar durduğunda, o sadece birkaç basamak aşağı inmişti. Arkadaki insanlar durmadı ve o, önündeki insanların sırtına doğru itildi. Baskı arttı.

"Durun! Geri dönün! Yukarı çıkın ve bana biraz yer açın!" diye bağırdı.

"Yapamayız! Bizi sıkıştırıyorlar!" merdivenlerin üstünde bulunan başka biri bağırarak cevap verdi.

"Neden duruyorsunuz? Acele edin, hava saldırısı var!" Arkada duran diğer insanlar, aşağıdaki sorunu fark etmeden bağırdı.

Sokak lambası, sokağa ışık vermemesi için gölgelendirilmiş tek bir loş ampulle çok karanlıktı. Ray, önündeki insanları neyin durdurduğunu göremiyordu, ama onlarca, hatta yüzlerce kişi sıkış sıkış duruyordu.

Önündeki kalabalığın merdivenlerden aşağı inmeye başlamasını bekledi, ama kimse hareket etmedi. Arkasında duran insanlar, daha arkada duranların itmesiyle öne doğru itiliyordu ve Ray kendini sıkışmış hissetti. Kalabalık büyüdükçe ve diğerlerine doğru itildikçe, göğsü etrafındakiler tarafından sıkışıyordu. Basınç arttıkça sıkışma hissi vardı ve nefes almak için ciğerlerini genişletemiyordu. Olanlara karşı paniği artıyordu ama yardım istemek için bağırmaya çalıştığında, artık bağıramadığını, sesinin sadece zayıf bir fısıltı olduğunu fark etti.

Ray, kalabalığın içinde Nellie'yi bulmak için çaresizce etrafına bakındı. Nellie'nin kendisinden biraz ileride olup kalabalığın içinde sıkışıp kalmış olabileceği düşüncesi midesini bulandırdı. Kendisine ne olursa olsun, Nellie'nin iyi olmasını diledi.

Gözlerinin köşelerinde küçük ışıklar dans ediyordu ve sesler boğuklaşmıştı. Bayılmak üzereydi – *oh, Tanrım, hayır, bayılma!* Hareket etmeye, bir adım geri atmaya çalıştı, ama tek yaptığı ayaklarının yerden kesilmesi oldu. Etrafındaki diğer bedenlerin baskısı onu ayakta tutuyordu. Panik hissi daha da şiddetlendi. Önünde, bir kadının bilincini kaybedip başını geriye doğru eğdiğini gördü. Birinin dirseği yüzüne çarptı. Hâlâ bağırışlar vardı, çoğunlukla arkadan geliyordu ve diğer bedenlerin üzerindeki baskı artmaya devam ediyordu.

Aşağıdan bir yerden bir el feneri üzerlerine parladı ve onlarca, yüzlerce insanın, hepsi de onun gibi kalabalığın içinde sıkışıp kaldığını gösterdi.

Düşmanla savaşmak için ABD Hava Kuvvetleri'ne katıldığında, Avrupa'nın özgürlüğünü korumak için hayatını feda etmeye hazırды. Ama böyle değil. Kalabalıkta, nefes almaya çalışırken, anlamsız, önlenebilir bir trajedide ölmek istemiyordu, hayır, böyle değil...

Nellie'yi çağırmaya çalıştı ama başaramadı. Görüşü kaybolurken, parkta bisiklet sürerken gülen halini hayal etti ve o gün hissettikleri mutluluğu hatırladı.

Ray gözlerini açmaya çalıştı, ama sersemlemişti ve başına ne geldiğini tam olarak anlayamıyordu. Bacağından aşağıya doğru bir ağrı yayılıyordu. Üzerindeki baskı bir şekilde azalmıştı ve düştüğünü ve beton basamağa itildiğini fark etti. Derin bir nefes aldı, eğitimini hatırlayarak ciğerlerine oksijen almaya çalıştı. Kendini toparlamak ve dizlerinin üzerine çökmek için enerji toplamak için bir kez daha derin bir nefes aldı. Arkadan bir kol onu yakaladı, yukarı çekti ve birkaç basamak sürünerek girişin tepesine ulaştı.

"İyi misin dostum?" diye sordu yabancı adam. O, hala odaklanamadan ve olanları kavrayamadan başını salladı.

Ray ayağa kalktı ve etrafına baktı. Metro istasyonunun girişinde büyük bir kalabalık vardı. Bazıları hala aşağı inmeye çalışıyordu, ama üstte onları durduran bir grup adam vardı. Arada sırada, az önce kendisine olduğu gibi, biri merdivenlerden yukarı sürükleniyordu ya da biri, inanamıyormuş gibi başını sallayarak, sendeleyerek yukarı çıkıyordu.

"Ne oluyor?" diye en yakınındaki kişiye sordu.

"Bilmiyorum dostum," diye cevap geldi. "Neden aşağı inmediklerini bilmiyorum."

Başka bir uçaksavar roketinin vınlaması, kalabalığın bir kısmının irkilmelerine ya da merdivenlere doğru atılmalarına neden oldu. Bu, alışılmış, tanıdık uçaksavar silahlarının sesi değil, daha çok gece gökyüzünde kırmızı bir iz bırakan devasa bir havai fişek patlaması gibiydi.

Kalabalığa bakarak, Nellie'nin sığınağın altında güvende olduğunu ya da henüz buraya gelmemiş, hala sokaklarda yolunu aradığını tüm kalbiyle umdu. Bu tehlikeye kapılmaktansa her şey daha iyiydi. Yüzleri tararken, tanıdık bir siluet gördü, saçları dağınık, paltosu bir omzundan sarkmış, girişten çıkmak için mücadele ediyordu.

"Ray! Ray! Aman Tanrım, Ray, Nellie'yle birlikte misin?" Em, saçları dağınık ve kalabalığın içinde sıkışıp kaldığı için elbisesi yırtılmış halde ona doğru sendeledi.

"Bayan Morris! Nellie'yi arıyordum, onu bulamıyorum."

"Neredeyse orada sıkışıp kalıyordum!" dedi Em, titrek parmağıyla metro girişini işaret ederek. "Onlar da sıkışıp kalmadılar, değil mi? Lütfen kalmadıklarını söyle!" Çılgına dönmüştü, koluna yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmıştı.

"Sanmıyorum, ben yarı yolda kalmıştım, onları görmedim. Sizinle birlikte değiller miydi?" Ray, Em'i daha fazla endişelendirmemek için sakın görünmeye çalışarak sordu.

"Hepsi benden öndeydi. Cebimden cüzdanım düştü, onu bulmak için durmak zorunda kaldım ve onlar devam etti. Ne olduğunu bilmiyorum ama içeri giremiyorum, geçemiyorum."

Ray bir kez daha paniğe kapıldı, ama bu sefer kendisi için değil. Bu sefer hayatının aşkı Nellie içindi. Eğer o kalabalığın içindeyse, onu kurtarmak zorundaydı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı bakayım," diye onu sakinleştirdi. "Şuraya oturmaya ne dersin?" Yolun karşısındaki, St John kilisesini çevreleyen alçak duvarı işaret etti. Sanki sersemlemiş gibi, Em onun önerisini kabul etti. Hava saldırısı sireni çalmaya devam ediyordu, yer üstünde de hala tehlikede olduklarını hatırlatıyordu.

Kalabalığın arasından geçerek merdivenlerin tepesine kadar geri döndü. Ona yardım eden, onu yukarı çeken adam oradaydı ve başkalarına da aynı şeyi yapıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Ray. "Ray Fleming, ABD Hava Kuvvetleri."

"Thomas Penn. Polis memuru. Görevde değilim ama..." Girişe doğru başını salladı. "Onların üstünden geçip, bunun nedenini anlamaya çalışacağım. Bize yardım eder misin?"

O ve Ray, birkaç dakika önce Ray'in sıkışıp kaldığı merdivenlere geri koştular. Şimdi, karanlıkta görebildiği kadarıyla, alan birbirinin üzerine yığılmış cesetler ve insanlarla doluydu. Penn yaklaştı ve insan denizini gözden geçirdi, onların üzerine tırmanmak için en uygun yeri buldu. Ray'in yardımıyla kendini ileriye doğru fırlattı ve elinde bir el feneriyle kalabalığın üzerine çıktı.

"Hey! Sırayı bozma dostum!" Arkalarındaki bir adam bağırdı. "Burada sıkışıp kaldık," diye bağırdı Penn. Ray, el fenerini insan selinin üzerine tuttuğunda, omuzlar, sarkmış başlar, ölümcül yüz ifadeleriyle morarmış yüzler, ara sıra dışarı çıkan kollar ve hatta bacaklar görebiliyordu. Çok fazlaydılar ve çoğu hareket etmiyor, çığlık atmıyor, nefes almıyordu. Bu sanki hiç hiçbir şey hiçbir hayalhayal edemeyeceği bir şeydi. Cehennemin en kötü tasvirleri gibi. Bir çocuğun kafası, bir adamın midesinin altına sıkışmış. Bir kadının başörtüsü, gri ve cansız yüzünden geri kayıyor. Bir kol, doğal olmayan bir açıyla bükülmüş, iki ceset arasında ortaya çıktı.

"Beni geri çekin," diye bağırdı polis memuru ve Ray ona ulaşır ulaşmaz kolunu yakaladı ve cesetlerin üzerinden güvenli bir yere çekti.

Penn'in yüzü solmuştu. "Tanrım. Yüzlerce var. Birçoğu için umut yok. Hızlı bir şekilde insan gücüne ihtiyacımız var." Bir genç çocuğu yanına çağırdı. "Polis karakoluna koş. Buraya ellerinden gelen tüm adamları göndermelerini söyle." Çocuk başını salladı ve koşmaya başladı.

Ray onu kaldırıma oturttu ve nefes almasını sağladı. Birkaç dakika sonra, yarım düzine üniformalı polis geldi. Ceketinin kolundaki yırtıkta morluk oluşmaya başlayan omzunu ovuşturan PC Penn, bildiklerini onlara anlatmak için yanlarına giderken, Ray yardım etmek için aceleyle geri döndü. İşe koyuldular, çevredeki kalabalığı uzaklaştırdılar ve onları başka yerlere yönlendirdiler.

bölgedeki sığınaklara. Neyse ki, yakındaki kilise kulesinden çalan hava saldırısı sireni sonunda sustu.

Ray, yetkililer gelmiş olsa bile oradan ayrılmayı reddetti. Nellie aşağıda olabilirdi ve onu sağ salim bulana kadar oradan ayrılmayacaktı. O güvende olmalıydı. Aksi bir ihtimali düşünmeye kendini zorlayamıyordu. Hayatına o kadar çok sevgi ve mutluluk getirmişti ki. O, onun tüm dünyasıydı. Polis memurları ve diğer kurtarma ekipleri kendilerini takımlar halinde organize edip kurbanları tek tek kurtarmaya başladıklarında, birkaç adam da yakınlarda kaldı. Gerekirse güç kullanarak uzuvları büküp cesetleri çıkardılar, merdivenlerden yukarı çekip kaldırırma yatırdılar.

Ve çoğu cesetti. Morarmış, ezilmiş ve cansız. Bir polis memuru su istedi ve yakındaki bir dükkan açıldı ve kovalarla su getirildi. Polis memuru suyu bazı kurbanların üzerine döktü. "Bu onları canlandırır. Karım bayıldığında işe yaramıştı."

Ama şimdi işe yaramadı.

Em tekrar Ray'in yanına geldi. "Onlar... ölmediler... değil mi? Sadece bayılmışlar mı?"

Ona cevap vermek üzereyken bir bağırış duyuldu. "Burada bir hayatta olan var!"

Kaldırımında bir alan açıldı ve birkaç polis, nefes nefese, yüzü solgun ve şokta, ne olduğunu anlamayan bir kadını dışarı taşıdı. Bir dizi ambulans geliyordu, sirenleri kısa süre önce duran hava saldırısı uyarısının yerini almıştı. Sağlık görevlileri kurtarılan kadına müdahale etmek için dışarı atladılar.

Ray etrafına baktı. Çok az sayıda kurtulan vardı. Bakışları, muhtemelen birinin botuyla yüzünün bir tarafı ezilmiş genç bir kıza takıldı. Onun için umut yoktu. Em'in kolunu tutup onu uzaklaştırdı ve Em'in bunu görmemiş olmasını diledi. "Gelin, Bayan Morris. Tekrar oturun, ben gidip bakayım."

"Charlie... Nellie... Flo... George..." Em, Ray'in onu kilise duvarına geri götürmesine izin verirken fısıldadı. Kalbi bir an durdu. Hepsi orada sıkışmış olabilirdi. Çıkarılacak bir sonraki ceset onlardan biri olabilirdi. Onun Nellie'si olabilirdi.

Ve eğer bu olursa, Nellie nefes almadan getirilirse, nasıl devam edebilirdi? Bundan sonra hayat nasıl devam edebilirdi? Bu, her şeyin, tüm umutlarının ve hayallerinin, yaşadığı her şeyin sonu olurdu. O, onun ruh ikiziydi. Bu düşünceyi kafasından silmeye çalışırken gözyaşlarını sildi.

Yenilenmiş bir enerjiyle giriş kapısına doğru ilerledi. İnsanları canlı olarak dışarı çıkarmak için bir yol varsa, o zaman geç olmadan Nellie'yi bulmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bölüm 22

"Neredeler?" Nellie yarı kendine, yarı George'a mırıldandı. George ise omuz silkti ve dikkatini son sayı *The Boy's Own Paper*'a vererek ranzasına uzandı.

"Bilmiyorum. Şşş, Biggles hikayesi okuyorum. *Boom! Rat-a-tat-a-tat!*" Son savaşta it dalaşında cesur savaş pilotunun hikayesine eşlik etmek için savaş sesleri çıkardı.

Nellie ranzasından indi ve platform boyunca yürümeye başladı. Nedenini bilmiyordu, ama içinde kötü bir his vardı. Charlie, Em ve Flo hemen arkalarında olmalıydılar, ama sığınağa başka kimse gelmiyordu. Bir şeyler yolunda değildi.

"Yukarı çıkamazsınız bayan." Tanımadığı bir hava saldırısı görevlisi, yürüyen merdivenin altında nöbet tutuyordu.

"Sadece ailemi arıyorum. Lütfen gitmeme izin verin, yolda olup olmadıklarını kontrol edeyim."

"Hayır, korkarım sizi yukarı çıkaramam. İnsanlar hala sığınağa geliyorlar ve eğer yukarı çıkmaya çalışırsanız, tıkanıklığa neden olursunuz." Ama Nellie aşağıdan gelen kimseyi göremiyordu ve şimdi gerçekten bir şeylerin olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ailesinin bu kadar geride kalması normal değildi. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Billy Waters yukarıda mı? Onunla konuşmam lazım."

Hava saldırısı görevlisi hafifçe hareket ederek tam karşısına geçti ve yolunu kapattı. "Eminim meşguldür, hanımefendi. Yukarı çıkamazsınız, bu kadar. Şimdi yataklara geri dönün, uslu bir kız olun."

Nellie ona sert bir bakış attı. Kendisine çocukmuş gibi konuşulmasından nefret ediyordu.

Ama dönüp gitmek üzereyken, başka bir kadın hava saldırısı görevlisine yaklaştı. "Yukarı çıkmam gerek," dedi ona. "Burada kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz hava almam lazım, ayrıca tehlike geçti sinyali duyduğumu sandım."

"Yukarı çıkamazsınız hanımefendi. Tehlike geçti sinyali verilmedi, bunu size söyleyebilirim."

Bir şeyler ters gidiyordu, çünkü normalde insanlar aşağı inmeyi bıraktıktan sonra yukarı çıkılabiliirdi.

Endişeden midesi bulanmaya başladı ve mide bulantısını bastırarak George'un yanına koştu.

"George, beni yukarı çıkarmıyorlar. Bir terslik var. El fenerini alıp annem, babam ve Flo'nun sığınakta başka bir yerde olup olmadıklarını kontrol edebilir miyim?"

Endişesi yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü George'un kaşlarının endişeyle çatıldığını gördü. "Ben de seninle gelirim," dedi. "Yataklarımızı korumak için yatak takımlarını burada bırak. Zaten bu gece çok kalabalık görünmüyor."

Hayır, kalabalık değildi ve bu da hiç doğru gelmeyen diğer şeydi. Barınağa vardıklarında hemen arkalarında yüzlerce insan vardı ama onlar aşağı inememiş gibi görünüyordu.

"Annemin arkadaşları tünelin o ucuna gidiyor," dedi Nellie. "Belki oraya gitmişlerdir."

"O zaman gidip bakalım," dedi George. Neşeli George'un bile yüzündeki çocukça gülümseme yerini şaşkın bir ifadeye bırakmıştı.

Platform boyunca ilerleyip her ranzadaki kişileri kontrol ederken, Nellie aniden koşan ayak sesleri duydu. "Dikkat edin bayan," diye bağırdı bir adam ve Nellie ile George tünelin duvarına yapışarak, yürüyen merdivene doğru koşan bir düzine polise yol verdiler.

"Hadi, nereye gittiklerini görelim," dedi George, ama Nellie başını salladı.

"Yukarı çıkıyorlar ve bizim yukarı çıkmamıza izin verilmez. Bunun yerine nereden *geldiklerini* görelim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, biz aşağı indiğimizde burada değillerdi. Nasıl girmişler? Merdivenlerden aşağı inmediler." George'un kolunu tutup, polisin koştuğu yöne doğru, ranzalarını geçip platformun sonuna doğru çekti. Buradaki ranzalar boştu.

Daha önce hiç fark etmediği bir kapı açıktı. Arkasında karanlık bir geğit vardı. "El fenerini al, George," dedi ve George el fenerini açıp geğidi aydınlattı. "Orada merdivenler var gibi görünüyor. Bahse girerim burası başka bir giriş. Acil durumlar, bakım veya benzeri şeyler için."

George ona baktı. "Yukarı mı çıkıyoruz?"

"Evet. Bir sorun var ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Hadi." O cevap veremeden el fenerini ondan aldı ve kapıdan geçip koridordan aşağıya, en alt basamağa indi.

"Lanet olsun, abla. Bu durum hoşuma gitmiyor ama seni yalnız bırakmayacağım. Hemen arkadayım." Nellie, bu gece ailesinden daha fazla ayrılmak istemediği için George'un elini tuttu. İkiisi birbirlerine bağlı kalmalıydılar, birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktılar, bir düzine basamak çıktıktan sonra sağa döndüler ve tekrar yukarı çıktılar, böyle devam ettiler. Nellie, eforla nefes nefese kalırken, merdivenlerin kesinlikle yüzeye çıktığını düşünödü. Zirveye tırmanıp, dışarı çıkamayacaklarını ve sadece bir el feneriyle yolunu aydınlatarak tekrar aşağı inmek zorunda kalacaklarını öğrenmek hoşuna gitmiyordu. Ya merdivenlerdeyken biri alt kattaki kapıyı kilitlerse? Bu düşünce onu tedirgin etti. Kapana kısılırlarsa ve yardım çağrılarına cevap gelmezse ne yapacaklardı?

Böyle düşünmeyi bırak, dedi kendine.

Sonra başka bir köşeyi döndüler ve bir sonraki merdivenin tepesinde, üstlerinde bir ışık parlaması gördüler. Metal bir merdiven, açık bir rögar kapağına kadar uzanıyordu. "Yukarı çıkalım," dedi Nellie ve merdivene tırmanmaya başladı, George da hemen arkasından.

Ay ışığı altında, ıssız bir caddenin ortasında ortaya çıktılar. Nellie etrafına bakınarak yönünü bulmaya çalıştı. Uzaklardan bağırışlar duyuyordu ve yakınlarda siren sesleri geliyordu – hava saldırısı sirenleri değil

hava saldırısı sireninin sesi değil, polis arabaları ve itfaiye araçlarının sirenleriydi. Titredi. Blitz sırasında bir hava saldırısının ardından hissedilen gibi bir duyguydu.

"Carlton Meydanı," dedi, bulundukları yeri fark ederek. Birkaç yüz metre ötede ve metro girişinin yakınındaydı. "Hadi," dedi, George'u yanına alarak.

"Şimdi nereye?"

"Ana girişe."

George koştu, Nellie de ona yetişmek için sprint attı. Metro girişine yaklaşırken, orada kalabalık bir insan topluluğu, çok sayıda araç, geldiklerinde yolcularını indiren otobüsleri ve

...

"Ambulanslar! Tanrım, George, gerçekten bir şey olmuş, insanlar yaralanmış..."

"Annemle babam olmaz. Kendini gereksiz yere telaşlandırırıyorsun Nellie," dedi George, ama sözlerinde ikna edici bir ton yoktu.

Ambulans ekipleri sedyeleri St John's kilisesine taşıyorlardı, fark etti. Yaralıları orada tedavi ediyor olmalılar.

Sonra yerde duran paketleri fark etti. Giysi, ayakkabı paketleri... Ayaklarda hâlâ duran... İnsanlar yolun ortasında yatıyordu. Birçoğu ıslaktı. Yüzlerinin renginde tuhaf bir şey vardı. "El fenerini tekrar ver, George," dedi.

George sessizce el fenerini ona uzattı. En yakınındaki yığına el fenerini tuttu. Bir kadın, paltosu altında toplanmış halde yatıyordu. Ağzı açıktı, cildi morarmıştı.

"Aman Tanrım. O öldü," diye fısıldadı Nellie. Boğazına kusmuk yükseldi.

"Hepsi ölmüş," diye cevapladı George.

Blitz sırasında birkaç ceset görmüştü, ama bu tamamen farklı bir şeydi. Hiçbirinde yaralanma izi yoktu, sadece cansız ve hareketsizdiler. Ve çok fazlaydılar.

"Nellie! George! Oh! Oh, canlarım!"

Nellie isimlerinin sesini duyunca arkasını döndü. Em'di! Nellie yolu geçip annesinin kollarına atladı. *Oh, şükürler olsun, şükürler olsun. Annesi güvendeydi, ama...*

"Anne! Babam ve Flo nerede?"

"Seninle birlikte değiller mi?" Em'in yüzündeki ifade değişti.

Nellie sadece başını sallayabildi. George konuştu. "Hepiniz birlikteydiniz... arkamızdaydınız..."

"Onlar gittiler..."

"Burada ne oldu? Neredeler? Flo, Flo, neredesin?" Nellie bağırmaya çalıştı, sesi boğazında düğümlendi.

Charlie ve Flo'yu bulmak için çaresizce girişe koştu. Ama onları göremedi. Her yerde, garip açılarda bükülmüş, morarmış uzuvları dışarı çıkmış cesetler yatıyordu. Kendini çaresiz ve korkmuş hissettiği için gözyaşları yanaklarından akmaya başladı.

"Nellie! Aşkım..." diye bir ses duyuldu. Büyük bir şaşkınlıkla, bu ses Ray'e aitti. Koşarak ona sarıldı ve yüzünü çılgınca öptü. Onu kucakladığında, bir an için kendini güvende hissetti ve onu saran korkutucu kafa karışıklığı geride kaldı. "Nellie, en kötüsünü düşündüm... Seni dışarı taşıyacağımı düşündüm... Tanrım, senin de aşağıda, onlardan biri olduğunu düşündüm..."

"Ray! Ailem... Bulamıyorum... Babam ve Flo..." Nellie, hıçkırıklar arasında zar zor konuşabiliyordu.

"Nellie, diğerlerini görmedim..." "George benimle birlikteydi. Ama babam ve Flo?"

"Daha fazlası dışarı çıkarılıyor. Bazıları... hayatta..." dedi Ray, ama sesi giderek azaldı ve Nellie, dışarı çıkanların çoğunun hayatta olmadığını dehşetle anladı.

Konuşurken daha fazla kurtarma ekibi geliyordu ve onlar girişte bekletilmeye başlandı. Ray kalıp yardım etmekte ısrar etti ve Nellie'yi takip ederek Em ve George'un durduğu yere gitti.

"Anlamıyorum," dedi Em. "Siz ikiniz öndeydiniz. Nasıl çıktınız? Ray, aşağısı tamamen tıkalı olduğunu söylüyor, ..."

Nellie, girişi tıkayan şeyin ne olduğunu duymaya dayanamadı. Tüm bunların kötü bir rüya olmasını ve Flo'nun yanında yatağında uyanmayı diledi. "George ve ben başka bir çıkış yolu bulduk. Bir bakım çıkışı var."

"Sanırım alt kısımdan insanları çıkarmak için çalışıyorlar," dedi Em. "Charlie ve Flo'yu bulacaklar, bunu biliyorum, o yüzden bu umuda tutunmalıyız."

George ve Nellie ona baktılar ve ikisi de ciddiyle başlarını salladılar, ancak kimse konuşmaya cesaret edemedi. Şu anda yapabilecekleri tek şey beklemek ve Ray ile birkaç görev dışı askerin yardımıyla polis, hava saldırısı görevlileri, ambulans ekipleri ve diğer tüm acil durum hizmetlerinin işlerini yapmalarına izin vermektir. Nellie her ikisine de kolunu doladı ve onları kendine çekti. "Onları bulacaklar, iyi olacaklar," diye fısıldadı yine, ama buna kendisi de inanıyor muydu, dürüstçe söyleyemezdi.

Bölüm 23

"Belki eve gitmişlerdir. Belki geçemediler ve eve gittiler," dedi Em, sesinde Charlie ve Flo'nun güvende olduğuna dair zayıf bir umut vardı.

"Kontrol etmeliyiz," diye mırıldandı Nellie ve George, oturdukları kilise duvarından atlayarak, yapacak bir şey bulduğu için rahatlamış görünüyordu.

"Ben giderim. Oraya koşup geri dönerim." George cevap beklemeden koşmaya başladı.

Nellie endişeden kendini kaybetmişti ve Charlie ile Flo'nun evde olmaları için sessizce dua etti. Flo yatağında, Charlie ise ön odada gazetesini okuyup çayını içerken onların dönmesini bekliyor olacaktı.

Em'i sıkıca tuttu, George yokken ikisi de nefes almaya cesaret edemiyordu. Nellie, caddenin karşısından giderek daha fazla kurbanın dışarı çıkarıldığını, sedyelere yüklendiğini ve sonra götürüldüğünü görebiliyordu. Bazıları ambulanslarla götürülüyordu ve Nellie onların hayatta kalanlar olup hastaneye götürüldüklerini umuyordu, ama çoğunun yüzleri battaniyeyle örtülmüştü ve arkalarındaki kiliseye taşıyorlardı. Gördükleri karşısında dehşetle ağzı açık kalmıştı, bu bir kabustu. Em ona sarıldı ama bu durumun neyi düzelterekti ki? Ama ara sıra Ray'i, insanları kurtarmak için yorulmadan çalışan Ray'i görüyordu ve tüm bu olanlara rağmen sevdiği adamın yardım etmek için harekete geçtiği için gurur duyuyordu.

Aşağıda, Billy de diğer uçtan kesinlikle aynı şeyi yapıyordu. Belki de altında daha fazla kurtulan vardı. Belki de merdivenler

temizlendiğinde, Charlie ve Flo da dahil olmak üzere hepsi sağ salim dışarı çıkacaklardı.

Sonra George koşarak geri geldi. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Nellie, yüzündeki solgunluktan cevabı anlayabilirdi. Başını salladı. "Onlar... orada değiller. Hiçbir yerde izlerine rastlamadım." Nefesini toparlamak için ellerini dizlerine koyarak eğildi.

Nellie'nin midesi onun sözleriyle sıkıştı, son gerçek şansları paramparça olmuştu. George'a baktı ve Em'i sıkıca sarıldı, son bir umut ışığına tutunabilecekleri herhangi bir kelime, herhangi bir yol bulamıyordu. Tek yapabileceği, soğuk gece havasında oturup, kimseye fayda sağlamayan gözyaşlarını tutmaya çalışmaktı. Her geçen dakika, Charlie ve Flo'nun canlı bulunma ihtimali gittikçe azalıyordu.

Sonunda Ray yorgun bir şekilde onlara doğru yürüdü. "Elimden geleni yaptım. Sonuncular da şimdi getiriliyor. Bay Morris'i ve Flo'yu görmedim, ama bu... Yani, herkesi tek tek görmedim. Çok fazla insan var..."

"Şimdi ne yapacağız?" Nellie, sesi titreyerek fısıldadı. Hiçbir şey olmamış gibi eve dönüp yatamazlardı. Onlar gibi, etrafta oturmuş ya da ayakta durmuş, yüzleri solgun, sevdiklerini nerede olduklarını merak eden başkaları da vardı. Bu gerçek gibi gelmiyordu, Nellie ne olduğunu anlamıyordu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Her şey çok bunaltıcıydı.

Ray elini tuttu ve onu kollarına çekti. "Kurbanların çoğunu kiliseye getirip yatırmışlar. İçeri girip ailenin geri kalanını arayabiliriz... Ben yaparım, seni kurtarmak için..."

"Hayır," dedi Em. "Ben yapacağım. Onlar benim ailem." Titreyerek ayağa kalktı ve George onu tutmak için koluna tutundu.

"Ben de sizinle gelebilirim, bunu tek başına yapmamalısın anne," dedi Nellie ve Em kararlılıkla dudaklarını sıkıştırarak başını salladı.

"Ben George'la kalacağım, Bayan Morris," dedi Ray ve Nellie teşekkürlerini dudaklarıyla ifade etti.

Nellie ve Em yavaşça kiliseye doğru ilerlediler. Bir polis memuru kapıda duruyordu ve nedenini açıkladıklarında onları içeri aldı. "Bazıları mezar odasında, bazıları da kilise sıralarında," dedi

dedi ve Nellie, kendilerini bekleyen gerçeğe yüzleşmeye hazırlanmak için sertçe başını salladı.

Kollarını birbirlerine dolayarak, Em onu cesetlerin önünden geçirdi. Her birinin yüzüne bir battaniye veya bir giysi örtülmüştü. Bazılarının önünden bakmadan geçebildiler – Charlie veya Flo olmadığı belli olanlar, kadınlar, yanlış boyuttaki çocuklar, açıkça yanlış giysiler giymiş olanlar.

Ama bazıları tamamen battaniyeyle örtülmüştü ve bu durumlarda Em, Nellie'yi bırakıp eğilip örtüyü çekerek kişinin yüzünü ortaya çıkarmak zorunda kaldı. Sanki sadece uyuyormuş gibi görünen genç bir erkek çocuk. Yüzü kararmış ve çökmüş, gözleri hala açık olan bir kadın. Giysileri yırtılmış ve yüzünde sıyrıklar olan yaşlı bir adam. Ve en kötüsü, yüzü yarısı ezilmiş, neredeyse tanınmaz halde olan genç bir kız. Nellie, bu dehşeti görmemek için gözlerini kapattı, ama yine de zihninde o cansız yüzlerin her birini görebiliyordu.

O ve Em, sıra sıra dizilmiş kilise sıraları arasında sevdiklerini arayan tek kişiler değildi. Onlarca kişi de aynı şeyi yapıyordu. Bazen, aradığı kişiyi bulan biri ağlamaya başlıyordu ve her seferinde Nellie nefesini tutuyor, onların acısını hissediyor ve kendi sırasının da yakında geleceğini biliyordu.

Bu sahne, bu korkunç olaylar sonsuza kadar onunla kalacak, onu rahatsız edecek, işkence edecek, yaşadığı sürece en kötü rüyalarında tekrar tekrar görecekti. Ona göre, bunu gören, buna maruz kalan ya da onun gibi kıl payı kurtulan herkes için durum böyle olacaktı.

Koridordan geçerken Nellie durdu. Dikiş atılması gereken kenarı olan kahverengi pantolon, ağır işçi botları. Geri kalanı gri bir battaniyeyle örtülmüştü. "Anne?" diye sessizce söyledi.

"Ah, benim Charlie'm," dedi Em, yanına gidip diz çökerek. Saygıyla battaniyeyi çekip doğrulamak için kaldırdı.

Nellie yere çöktü, gözyaşları yüreğini parçalayan hıçkırıklara dönüştü. Babası sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu, gözleri kapalıydı. O,

Git onu salla, uyandır, kalkmasını söyle, tembel kemik, ve Flo'yu aramaya yardım et. Ama rengi yanlıştı ve hafifçe bükülmüş şekilde yatışı yanlıştı. Sonra Nellie'nin aklına geldi, Charlie buradaysa, Flo'yu da burada bulacaklardı. Birlikte olurlardı. Onu bir saniye bile bırakmazdı.

Em kocasının bedenine eğildi ve alnına bir kez öptü. Elini kullanarak saçlarını düzeltti. "Evliliğimiz için teşekkür ederim aşkım. Sen benim her şeyimsin. Seni her zaman seveceğim," diye fısıldadı.

Sonra Em titreyerek ayağa kalktı, mendiliyle gözyaşlarını sildi, yüzünün rengi soldu ve kiliseyi taramaya başladı.

"Orada," diye boğuk bir sesle, birkaç metre ötedeki ilk sıra kilise sıralarını işaret etti. Bir adamın ceketinin altından tek bir küçük kırmızı ayakkabı görünüyordu. Her çocuğun giydiği türden bir çift beyaz diz çorabı vardı, ama soldaki çorabın diz kısmında, tıpkı Flo'nunki gibi küçük bir delik vardı.

"Hayır! Olamaz! Bebeğim, canım, canım bebeğim!" Em, Flo'nun önündeki koridorda dizlerinin üzerine çöktü ve cansız küçük bedeni kollarının arasına aldı. Nellie, annesini ve kız kardeşini tutarak yanına çöktü. Biri acı içinde yüksek tiz bir çığlık attı ve bunun kendisinden geldiğini anlaması bir an sürdü. Flo ve babası, ikisi de bir anda yok olmuştu. Hiç mantıklı değildi. Hiç mantıklı değildi! Birkaç saat içinde, birdenbire, ailesinden iki kişiyi kaybetmişti. Bu nasıl olabilirdi?

Em'i sıkıca sarıldı, zamanı geri almak, küçük bir kız olduğu, hayatın kaygısız olduğu, savaşın, hava saldırılarının, ölümün onlara bu kadar acımasızca dokunmadan önceki günlere dönmek için çaresizce çabaladı.

Nellie, Flo'yu görmek istemiyordu, onu eskisi gibi, hepimizin sevdiği neşeli, mutlu, cömert çocuk olarak hatırlamak istiyordu. Bunun yerine, kendi gözyaşlarının perdesi arkasından bulanıklaşan annesinin perişan yüzüne baktı. O anda, Flo ve Charlie'yi kaybetmenin acısını asla atlatamayacaklarını anladı. Bu trajedi, hepsini mahvetti. Orada oturmuş, kederden felç olmuş, birbirlerinin omuzlarında ağlıyorlardı.

Bir tıbbi görevli, elinde bir dosya ile yakınlarda duruyor, Flo ve Charlie'yi etiketlemek için bekliyor, dosyasına iki tik daha eklemek istiyordu. Onlar onun için sadece isimlendirilecek cesetlerdi. Sevilen ve ihtiyaç duyulan insanlar değillerdi.

Em ağılayarak ona isimlerini söyledi ve o da gözleri şefkatle dolarak sessizce isimlerini yazdı.

Nellie kendini zorlayarak Flo'nun küçük yüzüne son bir kez baktı.

"Ah, Flo. Ne kadar sevildiğini ve seni ne kadar özleyeceğimi bilemezsin. Ve babam," diye fısıldadı.

"S-sen her zaman sevineceksin," dedi Em ve Nellie başını salladı.

"Her zaman ve sonsuza kadar."

Bölüm 24

Ray, kolunu George'un omuzlarına dolayarak durdu. Keşke Nellie'nin yanında olan ve bu korkunç sınavda ona destek olan kişi kendisi olsaydı. Ailesinin, özellikle de sevdiği ve çok değer verdiği sevgili genç Flo'nun elinden alınması inanılmaz derecede acımasızdı. Nellie bunu asla atlatamayacaktı. Ray bundan emindi. Hiçbiri atlatamayacaktı. 'Onlar ölü değiller, değiller değil diye s s sorduona sordu bir düz monoton bir ses tonuyla sordu. "Babam ve Flo."

"Henüz bilmiyoruz," dedi Ray, omuzlarını silkiyordu.

"Kiliseden gelen ılık. Nellie'mizin ılığı gibiydi." George elini yüzüne sürdü. "Babamız olmadan ne yapacağız? Ya Flo? Onun gideceğini düşündüğümüzde, bütün aile dağılmış gibi hissetmişti. Eğer o da giderse... Annem ve Nellie bununla nasıl başa çıkacaklar, bilmiyorum."

"Onlar güçlü, George. Sen de öyle."

Etraflarında kalabalıklar hâlâ dolaşıyor, insanlar şaşkın ve kafası karışık bir şekilde yürüyor, arkadaşlarını ve akrabalarını arıyorlardı. Kilisenin kapısı açıldı ve birisi sevdiklerini aramak için içeri alındı. Ray, Em ve Nellie'yi koridorun başında yerde oturmuş, birbirlerine sarılmış ve küçük bir bedeni kucaklamış halde gördü.

George görmesin diye dönmeye çalıştı ama çok geçti. Çocuk yürek parçalayan bir hıçkırık attı ve Ray onu ağlarken sadece kucaklayabildi. Yardımcı olacak hiçbir şey söyleyemedi.

"Ben... babamla tartıştım. Nellie ile birlikte gittim... Hepsi benim hatam," diyordu George, hıçkırıklar arasında.

"Sessiz ol. Senin suçun değil."

Bu sözleri söylerken, George'un omzunun üzerinden trajedinin ardından kalan manzaraya baktı. Acil servis ekipleri işlerini bitiriyorlardı. Yorgun polisler yere oturmuş, kasklarını yanlarına koymuş, başlarını ellerine almışlardı. Ambulanslar hâlâ aralıksız gelmeye devam ediyor, çoğunlukla cesetleri götürüyorlardı. Bir anda çok sayıda insanı indiren otobüsler, çoğu artık ölümler arasında olan, hâlâ kaldırım kenarında park halindeydi.

Üstlerinde, bulutsuz gökyüzünden ay parlıyordu. Bombardıman uçağı ayı, ama o gece Alman bombardıman uçaklarının izi yoktu. Hava saldırısı yanlış alarmdı. Bu kadar çok insanın ölümü tamamen gereksizdi.

Grubun kaptanının arabasına göz attı, tam o sırada araba geri tepmişti. İçinde yeni bir korku ve dehşet dalgası yükseldi. *Tanrım*. Her şeyi başlatan paniği o mu yaratmıştı? Sonuçta, bu *onun hatası* mıydı? Bunu düşünürken üşüdü ve terledi. Onun hatası olamazdı... ama o kadın, Almanların onlara ateş ettiğini haykırarak, otobüsten inen kalabalıkla birlikte girişe koşuyordu... Belki de bunda onun da payı vardı.

Her şey bir otobüsle başlamıştı. Flo'yu götüren otobüsü kovalamasıyla. Eğer bunu yapmasaydı ve Flo planlandığı gibi tahliye edilseydi, bugün hayatta olurdu, kırsalda bir yerde güvende olurdu. Kilisede soğuk ve cansız bir şekilde yatmaz, annesi ve kız kardeşi onun cesedi üzerinde ağlamazdı.

Nellie'nin de aynı suçluluk duygusunu hissedeceğini fark etti. Otobüsü kovalamaya başlayan oydu. Er ya da geç, Flo'yu otobüste bırakmış olmayı dilemeye başlayacaktı.

Bu trajediyle başa çıkmak için hepsini zor zamanlar bekliyordu, tabii bu trajediyle başa çıkmak mümkünse. Ray'in tek istediği, Nellie'ye elinden geldiğince destek olmak için bir fırsat bulmaktı.

Ama bu mümkün değildi. O akşam Bethnal Green'e neden geldiğini ona hala anlatması gerekiyordu. Olanlardan sonra, bunu ona nasıl anlatabilirdi ki? Ona ihtiyacı vardı, ama o onun yanında olamayacaktı.

Bölüm 25

Dördü sessizce, sersemlemiş bir halde eve doğru yürüdüler. Nellie ve George, Em'in iki yanında, sokaklarda sendeleyerek yürüyen Em'i destekliyorlardı. Ray, Nellie'nin yanında yürüyor, kolunu onun omuzlarına dolamıştı. Saat geç olmuştu. Morpeth Caddesi'ne döndüklerinde saat ikiyi geçmişti. Etrafta kimse yoktu ve Nellie bunun için minnettardı. Henüz kimseye bir açıklama yapmak istemiyordu. Waters ailesini daha önce sığınakta güvende gördüğü için, onlar henüz olanları bilmiyorlardı. Billy hariç. Merdivenlerin altında, kurtarma girişimine karışmış olabileceğini dehşetle fark etti.

Nellie evlerinin kapısını açtı ve Em yarı yalpalayarak içeri girdi. "Ben... "Dümdüz yukarı çıkacağım," dedi monoton bir sesle.

"Ben de yatmaya gidiyorum," dedi George. Gözleri kızarmıştı. Flo başını salladı ve onların merdivenleri çıkmasını izledi, o merdivenleri...

ve Flo'nun bir daha asla poposunun üzerine oturup kıkırdamayacağı merdivenleri. Onlar olmadan ev ürkütücü bir şekilde boş ve sessizdi. "Biraz dinlenmeye çalış," dedi Nellie yumuşak bir sesle.

Ve sonra sadece ikisi kaldılar - kendisi ve Ray, ve aniden onun neden burada olduğunu, o gece neden Bethnal Green'de olduğunu bile bilmediğini fark etti. Ama onun varlığı için minnettardı ve yaptığı şey için ona teşekkür ediyordu. "Biraz burada oturalım. Sana yatak hazırlayabilirim..."

Ray başını salladı. "Gerek yok. Seninle konuşmam gerek. Seni böyle bırakmak istemiyorum ama kalamam."

Ona baktı, başını salladı ve onu ön odaya götürdü. O odada olmak garipti. Her şey her zamanki gibi mükemmel, korkunç derecede normal görünüyordu, ama artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ray, şöminenin yanındaki, her zaman Charlie'nin kullandığı sandalyeye bir göz attı, sonra başka bir koltuk seçti. Nellie, yanındaki tabureye oturdu, sonra Ray'e döndü, onun yüzündeki ifade de Nellie'nin ıstırabını yansıtıyordu.

Ray içini çekti ve Nellie'nin elini tuttu. "Nellie, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, özellikle bu geceden sonra. Ama biz... taşınıyoruz. Yarın gitmeliyiz. Bazı çocuklar çoktan gitti bile."

"Nereye gideceğiz?" Nellie, Ray'in sözlerini anlamamıştı.

"Başka bir hava üssü. İç kesimlerde. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ama bana iki gün veya daha uzun süreli izin dışında Londra'ya gelmenin mümkün olmayacağını söylediler." Üzüntüyle başını salladı. "Çok uzak."

"Çok uzak mı? Beni görmeye gelemeyeceksin mi?"

"Nellie, benim Nellie'm, iki günlük izin alabildiğim her seferinde geleceğim. Sana söz veriyorum."

"Ama..." *Ama sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var,* demek istedi.

"Biliyorum, zamanlama daha kötü olamazdı. Ama biz... birbirimize bağlıyız. Bunu atlatacağız, hepsini." Kolunu omzuna doladı ve ona sarıldı. "Atlatacağız. Bu fırtınayı atlatacağız."

"Babam ve Flo öldü, şimdi de sen beni terk ediyorsun..." Tüm bu acıyla uyuşmuş hissediyordu. Onu seviyorsa, ona bunu nasıl yapabilirdi?

"Kalabilme ihtimalim olsaydı, kalırdım, bunu biliyorsun," dedi adam içtenlikle. "Ama benim öncelikli görevim özgürlük için savaşmak. Başka seçeneğim yok. Bu gece Bethnal Green'e sana bunu söylemeye geldim."

"Neden buradasın diye merak ettim. Barınağa bir anda çok sayıda yolcu bırakan otobüslerden birinde miydin?" diye sordu, onun söylediklerini anlamaya çalışırken sersemlemiş bir halde.

"Hayır, ben... ben arabayla geldim. Grup Kaptanım bana arabasını ödünç verdi. Hava saldırısı sirenini duyunca hemen sığınağa gelip seni aramaya başladım."

"Sen oraya vardığında insanlar çoktan... ölmüş müydü?" Detaylar acı vericiydi ama Nellie bir şekilde bilmesi gerektiğini hissediyordu, babasının ve kız kardeşinin nasıl öldüğünü her şeyi bilmesi gerekiyordu. Belki bilmek anlamasına yardımcı olabilirdi.

"Hayır..." Ray biraz tereddütlü bir sesle, "seni aramak için aşağı indiğimde kalabalık oluşmaya başlamıştı. Ben kurtarıldım. Şanslıydım ama neler olduğunu anlamamıştım. Kalabalığın içinde sıkışıp kaldığından, senin..." Sesi kırıldı, sonra yumuşak bir sesle devam etti, "benden alınacağından çok endişelendim. Seni çok seviyorum Nellie."

"Oh Ray, ben de seni seviyorum. Ve senin de bu olayın içine karıştığına inanamıyorum. Seni de kaybetseydim ne yapardım, hayal bile edemiyorum," diye cevapladı Nellie, gözleri yaşlarla dolarken. Bu trajedinin kendisi için daha da kötü olabileceğini ilk kez fark etti. Ray'ın yakınlarda olduğunu bile bilmeden onu da kaybedebilirdi.

Ray bir an durdu, kucağında birleştirilmiş ellerine baktı. "Bir kadının Nazilerin orada olduğunu ve bize ateş ettiklerini haykırdığını duydum. Nellie, endişeliyim... Lanet olası araba yüzünden oldu. Park ederken geri tepti, sanki... sanki silah sesi gibiydi."

"Ne? İnsanları paniğe mi soktu?"

Ray yüzünü buruşturdu. "Bir kadını kesinlikle korkuttu. Bir tür roketler de patlıyordu... korkunç bir vızıltı sesi çıkarıyorlardı. Sanırım bu da bazı insanları korkuttu."

Nellie silahları düşünmüyordu. Yerel halk uçaksavar silahlarının sesine alışkındı ve yeni roketlerin sesi de pek farklı olmayacaktı. Kendisi duymamıştı. Ama insanlar Nazilerin karaya çıktığını ve ateş açtığını düşünmüşlerse, bunun merdivenlerde bir izdiham başlatıp düşmelere, ezilmeye ve kız kardeşi ile babasının ölümüne yol açabileceğini tahmin edebiliyordu.

"Bunu başlatan sen olabilirdin," dedi, bu düşünce aklına gelince yavaşça başını kaldırarak.

"Sanmıyorum..." diye başladı, ama o dönüp elinin tersiyle göğsüne vurdu.

"Sen başlattın. Flo, babam, kilisede bulunan diğer herkes, hepsi gri ve cansız. Hepsi... tüm o insanlar, *senin arabanın* geri tepmesinden dolayı öldüler!" Duyguları kabardı, içinde öfke alevlendi. Ray orada olmasaydı, tüm bunlar önlenebilirdi.

"Hayır, Nellie, dinle..."

Ama o, hıçkırarak, zayıf bir şekilde göğsüne yumruk attı, tüm o ruhlar, tatlı küçük kız kardeşi, babası, kalbi kırık ve olanları kabullenmeye çalışan annesi ve kardeşi için kalbi ikiye bölünmüştü.

"Sen... sen... *sen* yaptın!" diye bağırdı.

Ray, Nellie'nin kendisine vurmasına izin verdi, sonra onu durdurmak için bileklerini tuttu ve kendine çekmeye çalıştı. "Nellie, hayır... araba geri tepti, kadın çığlık attı, ama..."

"Sen yaptın," diye tekrarladı, onu iterek öfkeyle. O hiç de kahraman değildi, her şeyi başlatan oydu. Ayağa kalktı ve dehşetle ona baktı. "O arabanın geri tepmesini *biliyordun!* Sen..." Elini belirsiz bir şekilde salladı.

"Daha uzağa park edebilirdin. İnsanları korkutma riskine girmezdin. Bunu *sen* yaptın... kız kardeşim, babam..."

Ona baktı, gördüğü adamı tanıyamadı. Bütün bunları yapan adamdı, ailesini ve pek çok başka aileyi parçalayan adamdı. Pek çok insanın anlamsız ölümleri, Ray o lanet arabayı metro istasyonu girişine o kadar yaklaştırmasaydı, hepsi önlenebilirdi.

"Nellie, tatlım," dedi Ray, ayağa kalkıp ona uzanarak.

Ama yapamadı, *yapamadı*. Kısa bir süre önce, kaybıyla başa çıkabilmek için ondan güç almak için ona sarılmaya ihtiyacı vardı. Şimdi ondan uzaklaşması gerekiyordu. Çok, çok uzaklara. Bunu o yapmıştı ve onu bununla başa çıkması için yalnız bırakıyordu. Öfkeyle titriyordu.

Eğer ona doğru gelmeye çalışırsa onu itmek için ellerini öne doğru uzatarak geri çekildi. "Hayır, hayır, hayır," diyordu ve hıçkırıklar bir kez daha boğazında yükseliyor, onu boğuyor, yutuyordu. Şu anda tek düşünebildiği şey, onun gitmesini, evden, Bethnal Green'den, öldürdüğü insanlardan uzaklaşmasını istiyordu. Her şeyden uzaklaşmasını, ondan uzaklaşmasını.

"Git. Çık dışarı. Çık *dışarı!* Yapamıyorum... Yapamıyorum... Seninle konuşmak istemiyorum... Bir daha asla!" diye bağırdı, sonra en yakın sandalyeye, Charlie'nin sandalyesine çöktü, yüzünü elleriyle kapattı ve hıçkırıklara boğuldu. O anda sadece o ve kederi vardı ve kederi dünyayı doldurmuştu.

"Nellie, lütfen, lütfen, tatlım, bırak da..." Ray elini omzuna koydu ama o elini itti. Artık sevdiği kadının durumunu iyileştirecek hiçbir şey yapamaz ya da söyleyemezdi. Onu orada öyle otururken, ağlayarak, hayatı paramparça olmuş halde görmek Ray'in kalbini kırıyordu. Özellikle de tüm bunların muhtemelen onun yüzünden olduğunu, babasını ve kız kardeşini öldüren paniği başlatanın kendisi olabileceğini bilmek. Ve diğerlerini. Ve şimdi, onun tüm bunları kabullenmeye çalışırken, önündeki zorlu haftalarda ona destek olmak için burada bile olamıyordu.

İçinden, yeni üsse taşınmasının kötü zamanlamasını lanetledi. Ve sonra, bu gece Bethnal Green'e gelip ona bunu söylemeseydi, barınakta bir kaza bile olmayabileceğini tekrar hatırladı. Arabasının geri tepme sesi o kadını korkutmuştu, ama kesinlikle daha fazlası olmalıydı, değil mi? Tek başına bu trajediye neden olamazdı? Eğer gerçekten her şey onun hatası olsaydı, nasıl yaşayabilirdi? Suçluluk duygusu onu ağır bir şekilde ezip geçiyordu.

O ağlarken ona baktı. Onu kollarına almak ne kadar da istiyordu... Ona tekrar uzandı ve kız acı dolu yüzünü kaldırıp ona baktı.

"Neden hâlâ buradasın? Git! Çık dışarı!" Kız öfkeyle onu itti ve adam bir adım geri çekildi.

Kadının zamana ve alana ihtiyacı vardı. Yas tutmak ve tüm bunları atlatmak için bir şans, tabii bu mümkünse. Ona yazmaya karar verdi, mümkün olan en kısa sürede, yeni hava üssünün adresini alır almaz. Bunu atlatacaklardı. Atlatmak zorundaydılar. Nellie onun her şeyiydi. Her şey. Onu kaybedemezdi.

Bölüm 26

Nellie sonunda kanepede ağlayarak uykuya daldı ve şafak ışığı pencerelerden sızarken soğuk ve kaskatı bir şekilde uyandı. İlk düşüncesi, kimsenin karartma perdelerini çekmemiş olması ve Charlie'nin çok kızacağıydı... ama sonra hatırladı.

Ray ortalarda yoktu. Boğazının ağrısı, ona sinirlenip dışarı çıkması için bağırdığını hatırlattı. Ama Ray onun önceliği değildi. O, George ve anneleri artık birbirlerine destek olmalıydılar. Nellie, artık sadece üç kişilik bir aile olduklarına inanmakta zorlanıyordu. Uzuvarları sertleşmiş ve ağrıyarak, çünkü giysileri buruşuk halde ayağa kalktı ve yukarı çıktı. Evin ön tarafında, Flo ile paylaştığı kendi odasına gitti. Em, Flo'nun yatağında kıvrılmış, yüzü Flo'nun geceliğine yaslanmış, kolu Flo'nun bebeğini sarmış halde yatıyordu.

Em uyanmıştı. "Burada uyudum. Ya da en azından uyumaya çalıştım. Muhtemelen sadece yarım saat kadar uyuyabildim. Ray ile tartıştığınızı duydum."

"Evet, tartıştık. O gitti." Nellie, Em'e tartışmanın ne hakkında olduğunu hiçbir koşulda söylemeyecekti.

"George iyi mi?" Em'in sesi düz ve cansızdı. "Gidip bakayım," dedi Nellie.

Yan odadaki küçük odasında George hala uyuyordu. Nellie onu rahat bırakıp yüzünü yıkadı, kıyafetlerini değiştirdi ve mutfığa inip su ısıtıcısını çalıştırdı. Em bir dakika sonra onu takip etti ve ekmek ve margarini çıkardı. "Gerçek gibi gelmiyor, değil mi?"

"Hayır, sanki kötü bir rüyadaymışız gibi."

Mutfak masasına ağır ağır oturdu.

"Kahvaltı yap, canım," dedi Em.

"Yapamadım." Nellie sadece yalnız kalmak istiyordu.

Em bir an sessiz kaldı, kendine bir dilim ekmeğe margarin sürdü, sonra Nellie'ye döndü. "Siz ikiniz ne hakkında tartıştınız?"

"Seni ilgilendirmez anne."

"Öyle mi? Bence o seni seviyor ve sen de ona ihtiyacın var, onu uzaklaştırmamalısın."

Nellie, dün gece Ray ile olduğu gibi, içinde yine öfke yükseldiğini hissetti. "Anlamıyorsun. Asla anlamayacaksın." Ve Ray'den duyduklarını Em'e anlatmayacaktı. Bu bilginin yükünü kendisi taşımak zorundaydı.

"O burada değilse, benimle konuşman gerek," dedi Em.

"Tanrı aşkına. Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes!" diye bağırdı Nellie. George, yükselen seslerden rahatsız olarak mutfağa girdi ve onlara baktı.

"Anne, Nellie, kavga etmeyin, ben..."

"Şimdi de bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylüyorsun. İkiniz de susun ve beni rahat bırakın!" O evde bir dakika daha kalamazdı. Ceketini kapıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasında çarptı.

Nellie, Morpeth Caddesi'nde büyük adımlarla yürüdü ve köşeyi döndü, nereye gittiğini veya neden gittiğini gerçekten düşünmeden. Ray'in söylediklerini düşündü. Sabahın soğuk ışığında ona bağırdığı için pişmanlık duydu, ama böyle bir zamanda onu terk edeceğine inanamıyordu. Ve şimdi, teselli için sığınmak istediği tek kişi gitmişti, ama eğer bu onun suçuysa, onu affedebileceğinden emin değildi.

Etrafındaki her şey normal görünüyordu, sadece başka bir yoğun East End sabahı. Yanından geçtiği birkaç kişi şok olmuş, sersemlemiş ifadeler takınıyordu ama bunun dışında sanki olağanüstü bir şey olmamış gibiydi. Havada toz ve yeni yıkılmış binaların olduğu bir hava saldırısından sonra olduğu gibi değildi.

Ama her şey olmuştu ve aniden bunu tam olarak anlamak istedi. Nedenini, bundan sonra ne yapılacağını bilmek istedi... Adımları onu belediye binasına doğru götürdü ve

işe gitmeye karar verdi. Bu, cevapları bulmak için en iyi şansıydı.

Belediye binasının merdivenlerine ulaştığında, duygularını kontrol altına almak için derin bir nefes aldı ve içeri girdi, normal görünmeye, ağlamamaya zorladı kendini.

İçeride, birçok meclis üyesi ve diğer yetkililer ciddi yüzlerle dolaşıyorlardı. Bayan Bolton koridordan geçerken Nellie'yi gördü. "Oh, şükürler olsun ki buradasın. Dün gece metro istasyonundaki kazaya karışıp karışmadığını bilmiyordum. Beş dakika sonra bir toplantı var," saatine bakarak, "gizli bir toplantı ama tutanakları tutman için sana ihtiyacım var. Yukarıdaki konferans odasında. Orada görüşürüz." Nellie'ye sıkı bir gülümsemeyle veda edip aceleyle yoluna devam etti.

Nellie merdivenlere doğru koştu, çünkü durup olanları düşünürse, yıkılacaktı ve bunu burada ve şu anda yapmak istemiyordu. Toplantıda ne söyleneceğini duyana kadar bunu yapmak istemiyordu.

Belediye başkanının odasına girdi, paltosunu astı, defterini ve kalemını aldı. Kendini uyuşmuş hissediyordu ama gerçeği öğrenmek için bunu yapması gerektiğini biliyordu.

İnsanlar konferans odasına girip büyük masada sessizce yerlerini aldıkça ortam kasvetli bir havaya büründü. Nellie'nin yeri belediye başkanının arkasındaki köşedeydi, not defteri kucağındaydı. Odaya toplanan insanlara göz gezdirdi – bazı yüzler tanıdıktı, bazıları değildi. Bazıları sanki onlar da sevdiklerini kaybetmiş gibi kederli görünüyordu. Oda bulanık görünüyordu ve zihni, Ray ile son konuşmasını tekrar tekrar oynatıyor, sonra da bu akşam işten eve gideceği, ama Flo ve Charlie'nin orada olmayacağı düşüncesine kayıyordu. Hiçbiri doğru değildi, her şey tersine dönmüş gibiydi.

"Herkese, bu kadar kısa sürede buraya erken geldikleri için teşekkür ederim," diyerek toplantıyı açan Bayan Bolton, "Hepinizin bildiği gibi, dün gece Bethnal Green metro istasyonundaki sığınakta bir trajedi yaşandı. Olanları ve bunun tekrar yaşanmaması için neler yapılabileceğini araştırmak da dahil olmak üzere, bir dizi önlem almamız gerekiyor. Ayrıca, bu konuyla ilgili kamuoyuna nasıl bilgi vereceğimize de karar vermeliyiz.

Ancak önce, hepinizin birbirinizi tanımadığınızı bildiğim için, herkesi tanıtayım."

Nellie, belediye başkanı isimleri tanıtırken dikkatle dinleyerek konsantre olmaya çalıştı. Bethnal Green meclis üyelerinden bazılarını zaten tanıyordu. Bir de Londra Sivil Savunma Başkanı Sir Ernest Gowers vardı. Ona mektuplar yazmıştı ama daha önce tanışmamışlardı. İçişleri Bakanı Herbert Morrison'un yardımcısı Ian Macdonald Ross da hükümet adına notlar alıyordu.

O andan itibaren toplantıyı Sir Ernest Gowers yönetti. "Şimdi, öncelikle şunu belirtmeliyim ki, şu anda bu odada söylenen *hiçbir şey* bu duvarların dışına çıkmamalı. Bunu kamuoyuna en iyi şekilde nasıl açıklayacağımıza karar verene kadar sessiz kalmalıyız. Dün gece birçok insan öldü..." Nellie bu sözleri duyunca, hıçkırığını bastırarak, kendini toparlamak için çabaladı. "Bu, düşmanın saldırısı nedeniyle olmadı ve en son istediğimiz şey, insanların korkup kamu sığınaklarını kullanmaktan vazgeçmesidir. Ayrıca, halkın moralini bozmamalı ve düşmana propaganda malzemesi vermemeliyiz."

Masadaki herkese sert bir bakış attı ve hepsi onaylayarak başlarını salladılar. "İlk bakışta, sığınağa inen merdivenlerde yaşanan kitlesel panik bunun nedeni gibi görünüyor. İnsanlar birbirlerini itip kakarak, kendilerini kurtaramayacakları bir yığılmaya neden oldular."

Nellie ona baktı. Ray'in arabasının geri tepmesinden kaynaklanan panik ve insanların bunun silah sesleri olduğunu düşünmesi ve Almanların karaya çıktığını sanması mı? Eğer gerçekten nedeni buysa, sevdiği adamın bunu yapması ve ona en değerli insanları elinden alması, onun en kötü kabusuydu.

"Elimde şu anki ölü sayısı var," diye devam etti Sir Ernest. Aşağıya bakarak notlarına göz attı ve devam etmeden önce yutkundu. "Üzülerek söylüyorum ki, yüz yetmiş üç kişi hayatını kaybetti. Bunların çoğu, altmış ikisi çocuktı."

O sayıyı okuduğunda, duyulabilir bir şaşkınlık sesi yükseldi. Masadaki insanlar saygıyla başlarını eğdiler ve kaybedilenler için sessizce dua ettiler. Nellie gözyaşlarını silerek kurbanların sayısını dikkatlice not defterine yazdı ve "173"ün etrafını bir kutu ile çizdi.

babası ve kız kardeşinin cesetleriyle birlikte kilisede sergilenen cesetleri görmüş olmasına rağmen, bu kadar çok kişinin öldüğünü kavrayamıyordu. O küçük alanda, o on dokuz basamakta. Ve çoğu Flo gibi çocuklardı. Önlerinde koca bir hayat olan çocuklar. Bunun sadece bir hikaye olduğunu, Empire'da gördüğü bir resimde kurgusal bir karaktere olan bir şey olduğunu, kendisine olan bir şey olmadığını düşünmeye çalıştı. Gerçek gibi gelmiyordu ve Konsey bunu anlamaya çalışmak için toplanmış olsa da, bunun nasıl olduğunu hala anlayamıyordu.

"Ayrıca, onlarca kişi daha yaralandı ve çeşitli hastanelerde tedavi görüyor," diye devam etti Sir Ernest birkaç dakika sonra. İçişleri Bakanlığı'nın talimatıyla, tam olarak ne olduğunu ortaya çıkarmak için bir soruşturma başlatılacaktı. Hayatta kalanlar ve kurtarma ekipleri ayrıntılı olarak sorgulanacaktı. Bayan Bolton Nellie'ye dönüp fısıldadı. "Senin de orada oturup not almanı istiyorum. Şüphesiz çok zor olacak, ama senin iyi bir iş çıkaracağına güveniyorum."

Nellie, bu düşünceyle kanı donarak ona baktı. Olaya karışanların hikayelerini dinlerken nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Flo ve Charlie'nin nasıl öldüğünü duymak ona çok ağır gelirdi.

"Panik çıkaranların komünistler olduğunu duydum," dedi bir meclis üyesi.

Bir diğeri başını salladı. "Hayır, Alman bombardıman uçaklarının alçaktan uçtuğunu görmektir. Bombaların düştüğünü duymadın mı?"

"Dün gece Bethnal Green'e bomba düşmedi," dedi belediye başkanı kararlı bir şekilde. "Bu kesinleşti."

"Soruşturma sırasında tüm teorileri değerlendireceğiz," dedi Sir Ernest. "Ve sığınagın girişini iyileştirmek için hemen önlemler almalıyız."

Nellie, onun sözleri karşısında mide bulantısı ve çaresizlik hissetti. Bu, mühendis Bay Smith'in olabileceğinden korktuğu türden korkunç bir trajediydi. Birkaç kişinin bacağı kırılmakla kalmamış, yüzlerce kişi anında hayatını kaybetmişti. İhtiyaç duydukları fon sağlanmış olsaydı, girişin güvenliği artırılarak tüm bunlar önlenebilirdi. Nellie, Bayan Bolton'ın gözüne baktı ve Belediye Başkanı konuşmak için boğazını temizledi. "Efendim, Bethnal Green Konseyi'nin girişin güvenliğini artırmak için

birkaç kez Sivil Savunma'ya girişin iyileştirilmesi için izin ve fon talebinde bulunduğunu hatırlatmak zorundayım."

Nellie hıçkırığını bastırdı ve Belediye Başkanı konuşmaya devam ederken dinlemeye zorladı kendini. Uyarı almışlardı, ama buna göre hareket etmemişlerdi. Sonuç olarak, pek çok kişi gereksiz yere hayatını kaybetmişti.

"Ancak başvuruğumuz paralar gelmedi. Bir trajedi yaşanabileceğini öngördük..." Sir Ernest elini kaldırarak sözünü kesti.

"Şu anda suçluyu aramanın sırası değil, Sayın Belediye Başkanı. Bunun için tam bir soruşturma yapılmasını beklemeliyiz." Masadaki herkese bakarak, başka birinin konuşmaya cesaret etmesini bekliyor gibiydi. "Şimdi ise, ailelerine haber verilip cenazeleri düzenlenebilmesi için kimlikleri tespit edilmesi gereken çok sayıda kurban var."

Toplantı sona erdi ve Nellie, odada erkeklerin konuşmalarını dinlemek için bir dakika daha kalmak istemediği için aceleyle belediye başkanının ofisine geri döndü.

"Bunu kimseye söylememelisin, Nellie. Ailene bile. Henüz değil," dedi Bayan Bolton. "Bu kadar çok kişinin ölmesi zor, biliyorum ve umarım tanıdığımız kimse yoktur. Ama Sir Ernest'in dediği gibi, şu anda morali bozma riskini göze alamayız."

Nellie başını salladı ve daktilosuna bir sayfa kağıt koydu. Sonra durdu ve tuşlara boş boş baktı. *Bunu kimseye söylememelisiniz... ailenize bile*, demişti Bayan Bolton. Bayan Bolton, o parayı almak için daha fazla baskı yapabilirdi, ilçenin başka yerlerinde harcanan fonları başka yere yönlendirebilirdi... Nellie'nin içinde bir baraj patladı ve daktilodan kağıdı çıkarıp top haline getirerek odanın diğer ucuna fırlattı. "Bize fon vermeyi reddettiler, Bayan Bolton! Bu onların suçu, hepsi onların suçu! Bu aptal soruşturmaya ihtiyacımız yok. Sadece gönderdiğimiz mektubu, benim yazdığım mektubu ve onların cevabını görmeleri gerekiyor. Onlar, hepsi onlar! Onlar öldürdü, hepsini öldürdü!"

Artık kendini tutamayıp açıkça ağlıyordu. Belediye Başkanı, onun bu patlamasına şaşırılmış görünüyordu. Lanet olsun, görsün bakalım, diye düşündü Nellie, Londra Sivil Savunma'nın ona ve ailesine yaşattığı acıyı anlasın.

"Nellie, sen... ailen... onlar...?" Belediye başkanının yüzünde bir farkındalık belirdi.

Nellie sadece başını sallayabildi, kilisede Charlie ve Flo'nun cansız bedenlerini hayal ederek. O sabah Em ve George'a, kalan tek ailesine nasıl bağırdığını hatırladı. Birbirlerine kızmak yerine birbirlerine destek olmalıydılar. Orada otururken, Bayan Bolton ona bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu.

Belediye Başkanı masasının üzerinden uzanıp bir kağıt aldı, üzerinde ölenlerin isimlerinin yazılı olduğu bir listeydi, parmağını liste üzerinde gezdirdi. "Ah, canım. Baban, kız kardeşin... Ah Nellie, bugün burada ne işin var? Senin yerin annenin yanında, evinde." Bayan Bolton Nellie'nin yanına yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Hadi. Eve git."

Nellie ayağa kalktı ve donuk bir şekilde paltosunu giydi. Belediye Başkanı haklıydı. Şimdi evde olması gerekiyordu.

Bölüm 27

Nellie, sersemlemiş bir halde belediye binasından çıktı ve daha önce defalarca yaptığı gibi giriş merdivenlerinden indi, ama bu sefer farklıydı. İşten eve, babası ve Flo'nun olmadığı bir eve ilk kez gidiyordu. Bu doğru gelmiyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Eve doğru yürürken, bir adam ona yaklaştı. "Affedersiniz, belediye için mi çalışıyorsunuz? Az önce belediye binasından çıktığınızı gördüm." Nellie dönüp baktığında, kırklı yaşlarında, trilby şapka takmış, sanki bütün gece uyanık kalmış gibi yorgun gözleri olan bir adam gördü.

"Evet, çalışıyorum," diye
cevapladı. "Ne olarak
çalıştığınızı sorabilir miyim?"

"Belediye başkanının
yardımcısıyım."

"O zaman dün geceki olayları biliyorsunuzdur?" Soruyu sorarken sesinde bir heyecan vardı. Nellie ne yapacağını bilemeden yavaşça başını salladı. Yalan söylemek istemiyordu ama Belediye Başkanı'nın kimseye bir şey söylememesi konusunda defalarca yaptığı uyarı hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Aslında hayır. Üzgünüm, gitmem gerek..." Tek istediği Em ve George'un yanına, eve dönmekti. Adımlarını hızlandırdı, ama adam onunla aynı hızda yürümeye devam etti.

"Özür dilerim. Kendimi tanıtmadım. Ben Stan Collins, *Daily Mail* gazetesi muhabiri. Dün gece barınakta bir şey olduğunu biliyorum, ama kimse ne olduğunu söylemiyor."

"Üzgünüm Bay Collins, ben..." diye başladı, ama adam elini kaldırarak onu kesintiye uğrattı.

"Bu konuda kişisel bir ilgim var, anlarsınız ya. Babam her zaman o barınağı kullanır. Ve o kayıp. Evde değil, işte değil. Dün akşamdan beri kimse onu görmemiş. Bu yüzden... sadece bilmek istiyorum, olur da..." Sözleri kesilirken gözleri ona bir şey söylemesi için yalvarıyordu.

O konuşmaya devam ederken, kadın ona baktı. "Eğer yaralanmışsa, bunu bilmem gerek. Ama yerel hastaneleri ve polisi kontrol ettim. Onlar, onunla ilgili herhangi bir kayıtları olmadığını söylediler, ama bir şey sakladıkları belli. Ne olduğunu bilmiyorum, ama onlar..." Adam iç geçirdi. "Bütün gece uyanık kaldım, Bayan...?"

"Morris. Nellie Morris."

"Bayan Morris. Endişeliyim. Arkadaşlarını ve akrabalarını arayan başka kişilerle de tanıştım. Bir kaza olmuşsa... hepimizin bunu bilmesi gerekmez mi?" Sonra ona uzandı ve koluna nazikçe elini koydu.

Babası, fark etti ki, kilisede kimliği tespit edilmeyi bekleyenlerden biri olabilirdi. Elbette ona bunu söyleyebilirdi, böylece oraya gidip kendisi öğrenebilirdi. Eğer o da, onun babasını kaybettiği gibi babasını kaybetmişse, bunu bilmesi gerekiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olurdu. Charlie ve Flo'nun hayatta mı öldü mü emin olamadıkları önceki gecenin ıstırabını hatırladı. Bay Collins şu anda bunu yaşıyordu ve bu dayanılmaz bir şeydi.

Yürümekten vazgeçip ona döndü. "Bay Collins, olanlar hakkında bir şeyler biliyorum. Nedenini ortaya çıkarmak için kapsamlı bir soruşturma yapılacaktır. Şu anda İçişleri Bakanlığı, kamuoyuna nasıl açıklanacağına karar verene kadar bu konuyu konuşmamamızı istiyor."

"İçişleri Bakanlığı mı? Neden bu işe karışıyorlar? Durum ciddi mi?"

Kadın başını salladı. Er ya da geç olayın boyutunu öğrenecekti.

"Halkın bilmeye hakkı var. *Benim* de babama ne olduğunu bilmeye hakkım var."

"Evet, anlıyorsun. Dün gece babamı ve kız kardeşimi kaybettim." Ona söylemek niyetinde değildi, ama bir şekilde sözler ağzından çıkıverdi.

"Aman Tanrım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Baban ve kız kardeşin mi? Tanrım. Ama nasıl? Bildiğim kadarıyla bomba düşmedi ki."

Ona baktı. Gözleri hüznü, endişeli ve korkmuş görünüyordu. Bayan Bolton ne derse desin, bunu bilmeye hakkı vardı. Derin bir nefes aldı. "Hava saldırısı sireni çaldığında, istasyon girişinde bir izdiham oldu. Birçok insan... hayatını kaybetti. St John's kilisesinde birçok kurban var ve muhtemelen... babanız... orada olabilir."

"İzden kalabalık mı?"

"Belki de insanlar bir nedenden dolayı panikleyip merdivenlerden aşağı inmişlerdir." Ona paniğin nedenini söylemeyecekti. "Kapsamlı bir soruşturma yapılacaktır."

"Kaç kişi öldü?"

"Söyleyemem. Dinleyin Bay Collins, bu konuyu konuşmamamız söylendi. Bunu gazetenize yazmayın, olur mu? Başım belaya girer..." diye yalvardı, çok fazla konuştuğu ve başının belaya gireceği endişesiyle. Em ve George'u geçindirmek için tek gelir kaynağı olduğu için bu işe çok ihtiyacı vardı.

"St John's kilisesi mi dediniz? Oraya gitmeliyim... ve onu aramalıyım ..." Ayaklarına baktı. "Teşekkür ederim, Bayan Morris. Çok yardımcı ve naziktiniz. Kaybınız için üzgünüm. İyi günler."

Ona kibarca şapkasını kaldırdı ve kiliseye doğru yürüdü. Nellie, babası gerçekten St John's'taki kişiler arasındaysa, onunla ne tür bir durumla karşılaşacağını bilerek, ona sempatiyle baktı. Flo'nun cansız yüzünü gördüğü o korkunç anı, içinden gelen çığlık sesini, Em'in kollarında bayıldığını hatırlayarak titredi. Yorgun ve bitkin hissederek eve koştu.

Eve vardığında, annesini oturma odasında otururken buldu. Em içeri girerken ona zar zor bir bakış attı ve Nellie annesinin önünde diz çökerek ellerini tuttu. "Anne? Çok üzgünüm."

"Neden?" Em, Nellie'ye bakarken gözleri kızarmıştı.

"Bu sabah. Sana bağırırmamalıydım. Bizim..."

"Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum." Em'in sesi, kederinin ağırlığıyla yorgun düşmüş, düz bir tondaydı.

"Birbirimize destek olmalıyız. Birbirimize yardım etmeliyiz. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Öğleden sonra gazeteleri, bunun bir bomba olduğunu söylüyorlar."

"Bomba falan yoktu anne. Çay yapayım, sonra belediye binasında duyduğum şeyleri anlatırım."

Nellie mutfağa gidip su ısıtıcısını kaynatmaya koydu. Pencereden dışarıdaki bankta Rosie'yi kucağında tutan George'u görebiliyordu. Tavukların ona bir şekilde teselli verdiğini umuyordu. Oscar eline burnunu sürtüp hafifçe inledi. O da bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissediyordu.

Çaylarını ön odaya götürdü ve Bayan Bolton'un hiçbir şey söylememesi konusunda uyarılarına rağmen, Em'e o sabah toplantıda duyduğu her şeyi anlattı.

İçişleri Bakanlığı'nın olaya müdahil olduğunu ve trajedinin nedenini ortaya çıkarmak için kapsamlı bir soruşturma yapılacağını duymak Em'i biraz rahatlatmış gibiydi. "Diğer barınaklarda bunun bir daha yaşanmamasını sağlayacaklar," dedi. "Böylece benim Charlie ve Flo boşuna ölmemiş olacaklar."

"Evet. Ve bu barınağın girişinde bazı iyileştirmeler yapacaklar.

Sanırım bugün bile başladılar." Nellie, oraya geri dönmek zorunda kalacağını düşününce göğsünün sıkıştığını hissetti. Bunu nasıl kaldırabileceğini bilmiyordu, özellikle de o merdivenlerden inerken, olay sırasında Charlie ve Flo'nun nerede olduğunu merak ederek. "Öyle olsa bile, bir daha asla metroya binmeyeceğim. O olaydan sonra olmaz." Başka bir hava saldırısı olursa, demiryolu kemerlerinin altındaki sığınağa gideceğiz. Em sessizleşti ve kaşlarını çatı.

Nellie başını salladı. Annesi haklıydı, istasyona geri dönemezlerdi. Asla.

"Bu izdihamın sebebi neydi, bilmek istiyorum. Her şey nasıl başladı?" Em şaşkın bir sesle sordu.

Nellie derin bir nefes aldı. "Diyorlar ki... insanlar panikleyip öne doğru itişip kakışmışlar."

"Ama onları paniğe neden olan neydi? İnsanların daha önce oraya sorunsuzca indiği onca seferi düşününce. Hiç anlamıyorum," dedi Em.

Nellie sadece dudağını ısırıp başını sallayabildi. Her şeyi çok iyi anlıyordu, ama gerçeği bilmek ona daha da dayanılmaz bir acı getirmişti. Yatağına doğru yürüdü, en azından birkaç saatliğine kaçabilmek için uykuya dalmak için can atıyordu. Ama uzandığında Flo'nun yokluğunun ağırlığını hissetti, diğer yatakta Flo olmadan oda acı verici bir şekilde boş geliyordu. Ve her gözlerini kapatmaya çalıştığında, Ray ile yaşadığı kavgayı, ne kadar kötü davrandığını ama onun onu terk etmesinden ne kadar incindiğini düşündü.

Bölüm 28

İki gün sonra Nellie'ye bir mektup geldi. Ray'in el yazısını hemen tanıdı ve mektubun içeriği hakkında beklentiyle midesi altüst oldu. Ondan haber almak istiyordu ama aynı zamanda söyleyeceklerinden de korkuyordu. Mektubu alıp yukarı koştu, yatak odasına ulaşmadan mektubu açtı ve kapıyı arkasında çarptı.

Tek sayfalık mektubu açıp okumaya başladığında elleri titriyordu. Beklediği gibi, mektup, kötü şartlarda ayrıldıkları için üzgün olduğunu söyleyerek başlıyordu, ama paniklemenin tek nedeninin geri tepme olabileceğine inanmadığını da ekliyordu. Yeni adresini verdi – Midlands'da bir yerlerdeki bir hava üssü – ve mümkün olduğunda ona mektup yazmasını istedi. Son kısmı gözyaşları içinde okudu.

Seni şimdiden çok özledim ve kayıpların için ne kadar üzgün olduğumu bir kez daha söylemek istiyorum. Böyle bir şeyi asla tamamen atlatamayız, ama umarım bir gün acı azalmaya başlar ve hayatın devam edeceğini anlarsın.

"Hayat devam edecek mi? Küçük kız kardeşim ve babam olmadan, ailem artık sadece benim gelirim ve George'un yumurta parasıyla geçinmek zorunda kalırken? Hiçbir fikrin yok, Ray Fleming. Hiçbir fikrin yok." Mektubu buruşturup odasının köşesine attı. *Acı azalmaya başlayacak mı?* Aksine, acı giderek artıyor, onu yiyip bitiriyor, her yerini kaplıyordu. Derinden yas tutuyordu, ama aynı zamanda Ray'e bu olaydaki rolü nedeniyle öfkeleniyordu ve her şeyin bu kadar adaletsiz görünmesine daha da öfkeleniyordu. Bir gün uyanıp bu ezici kayıp hissini hissetmeyecek miydi? Charlie ve Flo'nun ölümlerinin hayatında bıraktığı boşluk onu yutmak üzereydi.

Derin bir nefes aldı ve mektubu tekrar okudu, onun ilişkilerinin devam etmesini isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordu. Ondan tek istediği, kendini hazır hissettiğinde ona cevap yazmasıydı. Bir parçası onu bir daha görmek istemiyordu, çünkü ona her baktığında onun ne yaptığını, farkında olmadan ailesini nasıl parçaladığını hatırlayacaktı. Ama daha büyük bir parçası onu çok özliyordu, onu güven veren kollarının ağırlığını, onu çok güvende hissettiren göğsünü yanağına dayamış olmasını özliyordu. O gün otobüsün peşinden koşmasaydı, Ray ile asla tanışmazdı. Ve Flo hala hayatta olacaktı. Bir zamanlar Ray'siz bir hayatın dayanılmaz olacağını düşünmüştü. Ama Flo'nun neşeli varlığı olmadan önündeki hayat, daha da acımasız bir kaderdir.

"Nasılsın?" diye sordu Babs. Bu soruyu ona ilk kez sormuyordu. Nellie, son birkaç gündür arkadaşının yanında olması ve sürekli ağlayan Nellie'ye omuz vermesinden dolayı şanslıydı. George'un tavukları ayaklarının etrafındaki toprağı gagalarken, onlar arka bahçedeki bankta oturuyorlardı. O sabah Ray'in mektubu hâlâ zihninde tazeydi.

Nellie omuz silkti. "Hiç kolaylaşmıyor. Belki... cenazeden sonra..."

Babs ona sarıldı. "Düşünsenize... biz aşağıda hiçbir şeyden habersizdik. Onları aramak için kaybolduğunda ve geri dönmediğinde endişelendim, ama belki de hepiniz sığınağın başka bir bölümündesiniz diye düşündüm. Hala bu kadar çok kişinin öldüğüne inanamıyorum."

"Biliyorum."

"Yarın bir cenazeye gideceğim. Fabrikamdan bir kadın. Onu iyi tanı mıyordum ama... bilirsin. Saygımı göstermek istiyorum. Büyük bir ailesi yoktu." Babs iç geçirdi. "Başka bir cenazeye gitmek isteyeceğini sanmıyorum..." Sesi kesildi ve Nellie'ye sempatiyle baktı.

Nellie gözyaşlarını sildi. Son birkaç gündür döktüğü onca gözyaşından sonra artık gözyaşı kalmadığını düşünmüştü, ama

daha fazlası vardı. Ne zaman başa çıkabildiğini hissetmeye başlasa, bir şey ona Flo'yu hatırlatır ya da Ray'i düşündürürdü ve sonra kendini yine yıkılmış halde bulurdu. Kaybolmuştu ve bundan kurtulmanın bir yolu yok gibiydi.

"Bak, Nellie," dedi Babs, "yapabileceğim her şey... bilirsin, yanında olmak falan... sadece istemen yeterli. Billy de öyle. Ray'in de yokluğunda senin için zor olduğunu biliyorum. Ama bize güven, tamam mı? Bana ve Billy'ye. Ne kadar ihtiyacın olursa."

Babs bunu söylerken gözleri dolmuştu ve Nellie onun elini sıktı. Arkadaşına Ray'in arabasının geri tepmesinden bahsetmeyi düşündü, ama bunu yüksek sesle söyleyemedi. Çok acı vericiydi. "Teşekkürler, Babs. Öyle yapacağım. Çok teşekkür ederim."

Daha sonra, Charlie'nin hala onun kokusunu taşıyan bir fularını buldu. Onu yatağının altına sakladı. Flo'nun hatırası olarak, ona bir zamanlar verdiği küçük köpek süsünün mükemmel olacağına karar verdi. Odasında her yeri aradı ama bulamadı. Em de görmemişti. "Belki de o... zaman cebindeydi," dedi Em ve hıçkırarak ağladı.

"Bize ceplerindeki her şeyi verdiler," diye cevapladı Nellie. "Boş ver. Bizim... benim odamı tekrar arayacağım."

Çok küçük bir şeydi, ama o süsü istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Flo ona "benekli" demişti ve bu, saklamak istediği tek küçük şeydi. Kalabalıkta kaybolmuş olmalıydı. Bunun yerine, Flo'nun çiftlik hayvanları ve ağaçları resmettiği parlak renkli resimlerinden biri yeterli olacaktı. Nellie onu duvardan indirdi, özenle katladı ve Charlie'nin atkısıyla birlikte yatağının altına koydu. Onlardan geriye kalan tek şey buydu: birkaç eşya ve anıları.

Cenaze töreni, geldiğinde, hayal edebileceğinden daha da yürek parçalayıcıydı. Tören, başka bir kilisede yapıldı, çünkü cesetleri orada bulunduktan sonra St John's uygun görünmüyordu. Son zamanlarda toplulukta çok sayıda cenaze töreni olmasına rağmen,

iyi bir katılım vardı ve Nellie, gösterilen sempati ve desteğe minnettardı.

"Bu nazik, masum çocuk, çok erken aramızdan ayrıldı. Bu sevgi dolu aile babası," papaz onlar hakkında böyle konuştu ve Nellie, Tanrı'nın adaletsizliğine karşı bağırmak ve çığlık atmak istedi. Em'in sıkıca kapalı dudaklarından, annesinin de aynı şekilde hissettiğini düşündü. George'un dikkati papazın başının üstündeki bir noktaya odaklanmıştı, sanki bu çileyi atlatabilmesinin tek yolu buymuş gibi o noktaya bakıyordu. Nellie elini uzattı ve sıkıca tuttu.

Törenin ardından, hepsi Bow Mezarlığı'na gömülmek için gittiler. Em, ayrı mezarlar ve ayrı mezar taşları olmasında ısrar etmişti. "O kendi başına bir insandı," demişti. "Onun babasının yanına gömülmesini istemiyorum. Kendi uyuyacağı bir yere ihtiyacı var."

Nellie'nin arkasında Waters ailesi duruyordu ve Babs, sessizce destek olmak için elini Nellie'nin omzuna koydu. Nellie göz ucuyla Billy'nin de George'a aynı şeyi yaptığını fark etti. Charlie'nin yerine George'un yanında olacağını söylemeye çalışıyordu. George omuzlarını hafifçe silkti ve Billy elini çekti. Ray'in, Em ve o kiliseye Charlie ve Flo'yu aramaya gittiklerinde George'a destek olduğu görüntüsü aklına geldi. Üçü de Ray'e ihtiyaç duyuyordu. Ama özellikle de o. Ray, onun acısını paylaşmak için yanında olmalıydı. Üzüntüyle başını salladı. Bu asla mümkün olamazdı. Şimdi olmazdı.

"İyi uykular, küçük Flo. Ve baba, bizim için ona iyi bak," diye fısıldadı Nellie, iki mezara bir avuç toprak atarken. Gözyaşları yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordu ve geriye doğru sendeledi. Babs onu yakaladı ve ayakta tuttu, Billy de diğer tarafına geldi.

"Tamam, Nellie, biz yanındayız," diye fısıldadı ve onun orada olması bir şekilde yardımcı oldu. Hayatı boyunca tanıdığı Billy. Nazik, istikrarlı Billy.

Ve sonra en kötü an geldi: Sevgili kız kardeşinin mezarına sırtını dönüp, onu soğuk, nemli toprağın içinde bırakmak zorunda kaldığı an. Artık onun için hiçbir şey yapamayacaktı. Billy ve Babs, her iki yanından onu yarı yarıya taşıyarak, o acı içinde ağlarken onu oradan uzaklaştırdılar.

Bölüm 29

Em, arkadaşlarının ve komşularının daha sonra çay ve sandviç için evlerine gelmeleri konusunda ısrar etmişti. Nellie, bunun hepsi için çok yorucu olacağını söyleyerek yapmamasını tavsiye ettiğinde, Em "Bizim geleneğimiz bu" demişti. "Charlie ve Flo'ya karşı doğru olanı yapmalıyım. Charlie de bunu isterdi." Em ısrarcı olduğu için Nellie geri adım attı, Em'in istediğini yapmasına izin verdi ve elinden geldiğince yardım etmeye hazırlandı.

Çok fazla kişi gelmemiştir. Waters ailesi, birkaç komşu, Charlie'nin birlikte çalıştığı birkaç kişi. Aynı gün başka cenazeler de vardı ve daha fazlası da olacaktı, insanlar kederleriyle başa çıkmakta zorlanıyordu. Topluluk, kaza nedeniyle parçalanmıştı.

Nellie, küçük bir toplantı olduğu için memnundu. Bayan Waters ve Babs ile birlikte küçük yumurta veya et ezmeli sandviçler ve reçelli tartlar hazırlamıştı. Fazla bir şey değildi ama Em onaylayarak başını sallamıştı.

Babs ve Bayan Waters herkese çay ikram etti ve Nellie, Em ve George'un oturma odasında oturup hiçbir şey yapmamalarını ısrarla istedi. Nellie, yalnız kalamayacaksa meşgul olmayı tercih ederdi, ama söyleneni yapmak daha kolaydı.

Oscar mutfaktan çıktı ve Nellie'nin ayaklarının dibine çöktü. Nellie, onun yumuşak kulaklarını okşarken, onun Ruth ve John'un kaybının bir başka sembolü olduğunu düşündü. En azından onlar düşman saldırısı nedeniyle ölmüşlerdi, aptal bir arabanın geri tepmesinden ve insanları metroya koşturmasına zorlamasından dolayı değil. Charlie ve

Flo'nun ölümlerinin anlamsızlığı, gereksizliği - bu katlanılması en zor şeydi ve Nellie bununla bir gün barışabileceğini merak ediyordu.

"Olayların bu şekilde sonuçlanması çok korkunç," diyordu Bayan Waters, Em'e. "Yani, Flo senin yapacağın gibi tahliye edilseydi, şimdi hala bizimle birlikte olurdu. Ya da Charlie biraz daha hızlı ya da yavaş olsaydı, tünelden inerken ikisi de hala burada olurdu. Korkunç. Bizim Billy, aşağıda hiçbirini dışarı çıkaramadığını söylüyor. Astımı yüzünden kendisi de ilk yardım odasına kaldırıldı."

"Kapa çeneni anne," dedi Billy.

Nellie ona baktı. "Astım krizi mi geçirdin?"

O başını salladı. "Evet. İnsanları dışarı çıkarmaya çalışıyordum ve sonra..." Orada, olay yerinde olduğunu ilk kez kesin olarak öğrendi. Billy omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin."

O omuz silkme, o küçümseyen hareket, içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Billy'ye olan öfkesi içinden fışkırdı. "Daha erken orada olsaydın, bu kadar kötüye gitmesini engelleyebilirdin," dedi. "İlk insanlar düşüp sıkıştığında. Merdivenlerin altında olsaydın, bunu görürdün ve sorunu çözebilirdin."

"Oradaydım... Elimden geleni yaptım," diye başladı Billy.

"Orada mıydın? Ne, olanları gördün ve *hiçbir şey* yapmadın mı?" Kontrolünü kaybetmemek için çabalarken parmağını göğsüne doğrulttu. "Daha fazlasını yapabiliirdin. Hepsini kurtaramayacağını biliyorum ama... Flo'yu kurtarabilirdin."

Billy acı çekiyor gibiydi. "Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kırmızı ayakkabısını bile gördüğümü sandım. Onu çekip durdum, ayakkabı çıktı, sonra nefes alamadım ve mecbur kaldım..."

"*Ayakkabısını* mı gördün? *Ayağına* elini koymuştun ama onu çıkarmadın mı?" Nellie duyduklarına inanamıyordu, kilisede Flo'nun cesedinin sadece bir ayakkabısı olduğunu hatırladı. "Onu yüzüstü bıraktın! Sen... onu *öldürdün!*" Artık duygularını daha fazla bastıramayarak bağırmaya başladı.

Birk a ç kişi, tartışmanın ne hakkında olduğunu görmek için başlarını çevirdi. Babs bir adım öne çıktı. "Ah, Nellie, kendini üzme.

Bir sürü çocuk aynı ayakkabıyı giyyordu. Flo'nun ayağı olmayabilirdi. Billy'yi suçlama."

Nellie onu itti. "Onu suçluyorum! Daha fazlasını yapabilirdi, biliyorum yapabilirdi!"

Em ikisine de baktı. "Yapabilir miydi? O gün onu otobüste bıraksaydın, Flo hala hayatta olurdu, Nellie. Sen otobüsün peşinden koştun ve onu indirdin, şimdi ise o öldü. Hiç bilmiyorum, acaba ben hiç..."

"Onu otobüsten indirmek isteyen sendin! Ağladın, bağırdın ve beni otobüsün peşinden koşturdun! Sen yapmasaydın o hala hayatta olurdu, yani belki de suçlu *sensin!*" Nellie annesine böyle bağırmanın yanlış olduğunu biliyordu, ama elinde değildi. Em onu suçluyordu. Er ya da geç bunun olacağını biliyordu ve Tanrı biliyordu ki, Em'in onu suçlu hissettirmesine ihtiyacı yoktu, bunu zaten kendisi yapmıştı. O günü defalarca tekrarlamıştı. Keşke otobüsün gitmesine izin verseydi. Birkaç hafta sonra Flo'nun yokluğuna alışmışlardı ve şimdi... o hayatta olurdu. Belki Charlie de hayatta olurdu.

Babs, Nellie'nin kollarını tuttu ve onu sakinleştirmeye çalıştı. "Şşş, şimdi. Ne zaman ne yerde..."

"Ne, cenaze gününde, onun evinde mi? Başka ne zaman ve nerede? İnsanları kurtarmak için daha fazlasını yapabilirdi. Flo'nun otobüste kalmasına izin vermeliydin." Nellie, Billy ve Em'i işaret etti. George'a dönünce içindeki öfke kaynayıp taşıtı. "Ve sen, George. Dışarı çıkarken babamla tartışmasaydın, o gecikmezdi, onlar da bizimle birlikte olurdu ve şimdi hayatta olurlardı." Ellerini havaya kaldırdı. "Hepimiz suçluyuz, değil mi? Hepimiz. *Hepimiz!*" Son kelimeleri çığlık atarak söyledi.

George artık ağlıyordu. "Biliyorum Nellie, o gün farklı davranmış olmayı dilemeye devam ediyorum."

Babs kolunu George'un omzuna attı. "George, dur. Bu senin hatan değil. Nellie, yanıyorsun. Suçlu olan sadece sen değilsin. Hiçbiriniz suçlu değilsiniz, beni duyuyor musun? Bu korkunç bir kaza, ama kimsenin suçu yok. En azından buradaki kimsenin.

Kendinizi ve birbirinizi suçlayamazsınız. Bunu atlatmak için hepimiz birbirimize destek olmalıyız."

"O haklı," dedi Billy Nellie'ye. "Lütfen, seni rahatlatmak için elimden geleni yapmama izin ver."

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Flo onun için küçük bir kız kardeş gibiydi ve Nellie, onun da kendisi gibi bir dereceye kadar kendini suçladığını, kendisine şiddetli astım hastalığı veren ve o kritik anda astım krizi geçirmesine neden olan kaderi lanetlediğini tahmin etti. Belki de onu bu kadar çabuk suçlamakla hata etmişti. Ama özür dilemeye hazır değildi. Hala olanları anlamlandıramıyordu, bununla nasıl başa çıkması gerektiğini bilmekten bahsetmeye gerek bile yoktu.

Nellie mutfaktan dışarı koştu. Öfkesini yatıştırmak için şimdi diğer insanlardan uzaklaşması gerekiyordu. Masaya yaslandı ve başını geriye eğerek boynundaki gerginliği biraz olsun gidermeye çalıştı. Herkesin önünde öyle patlamak yanlıştı, ama kendini tutamamıştı. Kimsenin onu takip etmemesine şükrederek orada kaldı ve herkesin gidip onu kederiyle baş başa bırakmasını bekledi.

Bölüm 30

Kaza meydana geleli bir hafta olmuştu ve Nellie işe geri dönmüştü. Her gün, her an babasını, Flo'yu ve Ray'i düşünüyordu. Her şeye rağmen, onun bu olaydaki rolüne rağmen, onu çok özliyordu.

Gününün çoğunu, belediye başkanına gönderilen ve trajedi hakkında bilgi isteyen mektuplara cevap yazarak geçiriyordu. Bayan Bolton, kayıpları için başsağlığı dileklerini ileten, ancak çok yakında başlayacak olan resmi soruşturmanın sonucunu beklemelerini rica eden standart bir cevap hazırlamıştı. Soruşturma için de hazırlıklar yapılması gerekiyordu.

Nellie, trajediyle ilgili bir yığın mektubu daktilo etmek için oturduğunda, Bayan Bolton, "Senden yapmanı istediğim her şeyin sana bir hatırlatma görevi görüyor olması beni çok üzüyor... ama korkarım şu anda yapabileceğimiz tek iş bu" dedi.

"Sorun yok, Bayan Bolton," Nellie ısrarla normal davranmaya devam etmek istedi. "Bazı açılardan daha iyi bile – olanların gerçeğini ortaya çıkarmak ve bunun tekrar yaşanmasını engellemek için bir şeyler yaptığımı hissediyorum. Babam ve Flo için yapabileceğim tek şey bu." Son sözlerini söylerken sesi titredi ve Belediye Başkanı ona sempatiyle baktı.

"Eğer çok fazla gelirse, lütfen bana söyle. Ama yardım etmek için geri döndüğüne sevindim. Kolay bir dönem olmadı."

Nellie Belediye Başkanı'na baktı ve Bayan Bolton'un geçen hafta yaşlanmış gibi göründüğünü fark etti. Ağzının çevresinde çizgiler ve gözlerinin altında torbalar vardı.

"Evet. O fon için daha çok mücadele etmeliydim." Bayan Bolton aniden odadan çıktı, ama Nellie sesindeki titremeyi fark etmişti.

Belediye Başkanı ofisten çıkar çıkmaz kapı çalındı ve Gladys başını içeri soktu. "Nellie, dönmüşsün. Olanları duydum. Çok, çok üzüldüm."

Arkadaşının sesindeki sempati, Nellie'nin gözlerini bir kez daha yaşlarla doldurdu ve o, hıçkırığını geri yuttu.

"Tanrım, seni ağlattım. Dinle, bize çay getireyim. Eminim Bayan B, birkaç dakika burada seninle oturmamı sorun etmez, değil mi?" Gladys cevap beklemeden dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra sıcak bir içecek, ağlayabileceği bir omuz ve anlayışlı bir kulakla geri döndü. Nellie, Charlie ve Flo'yu tanımayan biriyle konuşmanın iyi olduğunu keşfetti ve bunu paylaşmak bir şekilde kendini biraz daha iyi hissetmesine yardımcı oldu.

Nellie günü atlattı ve kederden ve idare ediyormuş gibi davranmaktan yorgun düşmesine rağmen, eve yürürken dışarısının hala aydınlık olduğunu fark edince neşelendi. Günler uzuyordu, bahar yaklaşıyordu ve yakında ağaçlar yapraklanacak, parklar çiçeklerle dolacaktı. Her yerde yeni hayat filizlenecekti. Bu, Flo'nun en sevdiği mevsimdi. Nellie, Flo'nun bir daha baharın keyfini yaşayamayacak olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek acı dolu bir inilti çıkardı.

Flo, kırsal bölgelere ve çiftlik hayvanlarına ilk kez aşık olduğu Dorset'e geri dönmüş olabilirdi. Nellie, onu otobüsten indirerek hayatından çıkardığı için asla kendini affedemeyeceğine inanmaya başlamıştı. Parlak güneş ışığına rağmen, dünyası hiç olmadığı kadar karanlık geliyordu.

Bölüm 31

Nellie eve girip mutfağa doğru ilerlerken Em ona zayıf bir gülümseme attı. "İş yerinde her şey yolunda mı, canım?"

"Evet, anne. Zordu ama iyiydi."

Em başını salladı ama Nellie'ye bakmadı. Nellie, Em'in yemek hazırlamakla meşgul olduğunu fark etti. Bu iyiydi. Trajediden bu yana, Bayan Waters ve diğer komşuların getirdiği yiyeceklere güveniyorlardı. Em'in alışverişe çıkıp tekrar yemek pişirmeye başladığını görmek güzeldi, ancak her seferinde beş kişilik yerine üç kişilik masa hazırlaması, kaybettiklerini acı bir şekilde hatırlatıyordu. "George dışarıda mı?" diye sordu.

"Hayır, yumurta satmaya gitti. Artık... bizim o kadar çok yumurtaya ihtiyacımız yok," diye cevapladı Em. Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu ve sonra Nellie'nin omzuna hafifçe vurdu.

Nellie tuvaleti kullanmak için bahçeye çıktı. Oscar onu takip etmeye çalıştı ama Nellie onu içeriye geri gönderdi. George, tavukları kümeslerinden çıkmışken onun dışarıda olmasını istemiyordu.

İşini bitirip içeri girerken, Babs arka kapıdan çıktı. "Seni yakaladığım iyi oldu, Nell. Duydun mu bilmiyorum ama Amelia bugün eve geldi. Pub'ın üstündeki eski evine geri taşındı. Onu görmek için uğramak ister misin? Eğer... hazırsan tabii? Bir oğlu oldu, biliyor musun?"

Nellie gülümsedi. "Evet, mektupta yazmıştı. Geri dönmesi iyi haber. Ne zaman uğrayacaksın?"

"Billy ile bu akşam gitmeyi düşünüyoruz. Billy bebeğe küçük bir çingirak aldı, ben de Amelia'ya bir torba portakal aldım."

"Tamam, seninle geleceğim. O da haberleri duymuştur herhalde."

"Pub'a döndüğüne göre, beş dakikadan fazla haberdan kaçınabileceğini sanmıyorum," dedi Babs, somurtkan bir ifadeyle. "Saat yedi sana uyar mı?"

"Evet. Ön kapıda buluşuruz."

Nellie içeri girip Em'e yemeğin geri kalanını hazırlamasına yardım etti: haşlanmış patates ve bir kutu konserve sığır eti, ardından konserve şeftali. George yemeğe yetişti ama trajediden sonraki ilk okul gününün ardından alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Amelia geri döndü," dedi Nellie, çaydan sonra bulaşıkları toplamaya yardım ederken. "Babs, Billy ve ben bu akşam onu görmeye gideceğiz. Tabii ki, annem, bana burada ihtiyacın yoksa?"

"Hayır, sorun değil, git arkadaşını gör. Evden çıkmak sana iyi gelir. Dur, ona bir şey göndereyim." Em masadan kalkıp yukarı çıktı. Bir dakika sonra beyaz örgü patiklerle geri döndü. "Bunlar Flo'nundu. Doğduktan hemen sonra onun için örmüştüm. Hava hala bu kadar soğukken Amelia'nın bebeği için çok uygun olacaklar."

"Onları vermek istediğinden emin misin?" diye sordu Nellie ve Em başını salladı, ama gözlerindeki yaşları saklayamadı.

Nellie başını salladı ve patikleri aldı, onları başkasına vererek küçük ama iyi bir şey yaptığını biliyordu. Bu duygu, son birkaç günün karanlığından sonra küçük bir ışık parçası gibiydi. Belki de böyle bir trajediden sonra hayatla başa çıkmanın, hayatına devam etmenin yolu buydu. Sadece devam ediyordun ve kendin için olmasa bile başkaları için işleri daha iyi hale getirecek küçük yollar arıyordun. Her seferinde küçük bir adım.

Nellie, cenaze töreninde Billy'ye bağırdığı günden beri onu görmemişti. Bunu hatırlayınca yüzü kızardı. Ondaki özür dilemesi gerekiyordu. Elinden geleni yapmış olsun ya da olmasın, insanların paniğe kapılması onun suçu değildi

ve öfkesi geçtikten sonra, söylediklerinden pişman olmuştu.

Nellie'nin aklını kurcalayan tek pişmanlık bu değildi. Hâlâ Ray'e cevap yazmamıştı. Onu özliyordu ama henüz onunla iletişime geçemiyordu. Ne söyleyeceğini hayal bile edemiyordu. Acısı hâlâ çok tazeyken olmazdı.

Dışarıda sadece Babs onu bekliyordu. "Gidelim," dedi, Nellie'nin koluna girerek.

"Billy ne olacak?"

"O... gelmiyor. Yapacak işleri var, dedi." Babs, Nellie'nin gözlerine bakamıyordu. Billy ile olan eski, rahat ilişkilerinin bu kadar sarsılmasına üzülüyordu. Hayatındaki bir başka kayıp daha.

Angel and Crown'a hızlıca yürüdüler. Babs, fabrikadaki arkadaşları hakkında durmadan konuşuyordu. O korkunç gece Bethnal Green metro istasyonuna yakın olmayan ve hayatları her zamanki gibi devam eden insanlar. Nellie bu dikkat dağıtıcı konuşma için minnettardı. Pub'ın yanındaki, üstündeki daireye açılan kapıya vardılar ve zili çaldılar.

"Sence bara geri dönecek mi?" diye sordu Babs. "Belki, bebek biraz büyüdüğünde."

"O zaman pub'da daha fazla şarkı söyleyebiliriz. O piyano çalarken sen şarkı söylersin."

Ama Nellie başını salladı. "Hiç öyle hissetmiyorum..."

Nellie cümlesini bitirmeden Amelia kapıyı açtı ve Nellie kendini zorla gülümsemeye zorladı. Arkadaşını tekrar gördüğüne sevindi ve Amelia iyi görünüyordu – tombul yanakları, kırsalda iyi bakıldığını gösteriyordu.

"Nellie! Barbara! İkinizi de görmek ne güzel! İçeri gelin, dağınıklığı bağışlayın! Tanrım, geri dönmek ne güzel!" Amelia ikisini de kucakladı ve merdivenlerden daireye doğru yol gösterdi. "Oturma odasını kullanabiliriz. Ev sahibi Tom, pub'da."

Su ısıtıcısını çalıştırdı, sonra yatak odasına giderken Nellie ve Babs yıpranmış kanepeye oturdular. Bir dakika sonra, küçük, kıvranan bir bohça taşıyarak geri döndü. "William Walter ile tanışın. Ne kadar sevimli, değil mi?"

"Oh, adı Billy ve babasının adından geliyor!" Babs, Amelia'dan bebeği alıp ona gülümserken haykırdı.

"Evet, Walter'ın biraz eski moda bir isim olduğunu düşündüm, bu yüzden onu ikinci adı olarak kullandım. William ismini seviyorum ve senin Billy'nin bana karşı her zaman çok iyi davrandı. Nazik ve düşünceli biri. Bugün otobüsten indiğimde yanımdan geçiyordu ve otobüs durağından merdivenlere kadar çantalarımı taşıdı. Onun gibi bir kardeşin olduğu için şanslısın."

"O iyi bir adam," diye onayladı Babs ve Nellie başını salladı.

"Bazı insanlar var..." dedi Amelia, "onlar... bilirsin... bana alay ediyorlar. Evlenmeden çocuk yaptığım için. Sokakta yürürken içlerinden biri, *"Olmaması gerektiğinden daha iyi değil"* dedi. Ama senin Billy, dönüp ona haddini bildirdi, bunun başkalarını ilgilendirmedeğini, Walter'ın ölümünün benim suçum olmadığını ve böyle şeyler söylemeyi bırakması gerektiğini söyledi. Senin Billy çok iyi bir adam. Eskiden sana aşık olduğunu düşünürdüm, Nellie. Sonra Ray ile tanıştın."

Nellie ona küçük bir gülümsemeyle başını salladı, Ray'in gittiğini söylemek istemiyordu.

"Ee, neler oluyor?" Amelia kızların birinden diğerine baktı. "Herkes biraz... moral bozuk gibi görünüyor. Tom bazılarının öldüğünü söyledi mi? Büyük bir hava saldırısı mıydı? Roman Road'da bir evin yıkıldığını gördüm. Umarım kimse yaralanmamıştır. Vicky Park yakınlarında da birkaç ev yıkılmış gibi görünüyor, otobüsten gördüm. Orada neredeyse tamamen yıkılmış bir sokak var!" Diye iç geçirdi. "Nasıl yeniden inşa edilecek diye merak etmeye başlıyorsun, değil mi? Bu zavallı topluluk çok kötü bir durumdaydı. Umarım bu olay ikinizi de hiç etkilememiştir?"

Nellie, hafifçe başını sallayan Babs'a baktı, sonra derin bir nefes aldı. "Bir kaza oldu. Bomba değildi. Metro istasyonunun girişinde. Bir sürü insan, hepsi aynı anda aşağı inmeye çalışıyordu... Evet, haklısın, insanlar öldü." Tanrım, bunu bilmeyen birine anlatmak çok zordu.

"Düştüler mi? Boyunları kırıldı mı?"

"Ezildiler. Birçoğu. Ve..." Nellie, Babs'a yardım etmesi için ona baktı. Kelimeleri bir araya getiremiyordu.

"Amelia, Nellie'nin babası ve küçük kız kardeşi de kazada öldü."

Amelia elini ağzına kapattı. "Tanrım. Çok üzüldüm. Ben de burada boş boş konuşuyordum. Nell, bu çok... korkunç. Nasıl hissediyorsun... nasıl dayanabiliyorsun..."

"Devam etmek zorundayız, değil mi? Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Hadi, bebeği ben tutayım." Nellie, Babs'tan bebeği almak için elini uzattı. Konuyu değiştirmek için her şeyi yapardı. Aklını bu olaydan uzaklaştırmak için her şeyi yapardı, çünkü bu konu hakkında konuşmak zorunda kaldığında kendini çökmüş hissedirdi.

"Ben Walter'ı kaybettiğim için kendime acıyordum, ama sen..." Amelia başını sallayarak devam etti. "Düşünmek bile istemiyorum."

"Evet, düşünmek bile istemiyorum." Nellie sadece ona hak vermekle yetindi. "Walter'dan sonra... O telgrafı aldıktan sonra, Amelia, nasıl başardın? Nasıl devam edebildin?"

Amelia, en iyi cevabı bulmaya çalışır gibi bir an sessizce ona baktı. "Zor." Omuz silkti. "Kendine fazla yüklenme, Nellie. Ara sıra gözyaşlarına teslim ol. Benim için, düşünmem gereken küçük kızım vardı ve bu yardımcı oldu." Sesi yumuşadı. "Ve ihtiyacın olduğu kadar arkadaşlarına güven. Hepimiz senin için buradayız."

"Ben de ona sürekli bunu söylüyorum," diye ekledi Babs, Nellie'nin koluna hafifçe vurarak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Nellie. Küçük William'a doğru başını eğerek yüzünü sakladı, yine akmak üzere olan gözyaşlarını engellemek için, ve onun yumuşak süt kokusunu içine çekti. O, savaşın tüm dehşeti içinde, dünyada hala neşe, yeni hayat ve gelecek için umut olduğunu hatırlatıyordu. Bu çocuğun ve onun neslindeki tüm çocukların hayatları boyunca sadece barış görecekları için sessizce dua etti, ama o kadar uzun süredir savaş halindeki bir ülkede yaşıyordu ki, savaşın hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Tam ayrılmak üzereyken, o nefret edilen ses duyuldu, hava saldırısı sireni tam ses seviyesine ulaştı.

"Tanrım, bugün olmaz! İnanamıyorum," dedi Amelia, birkaç eşyayı çantasına toplayıp küçük William'ı omzuna kaldırdı.

"Hepiniz metroyla mı gideceksiniz?"

Nellie, onların, herkesin metroya bindiğini düşününce midesinin bulandığını hissetti. Hızla paltosunu giyerken başını salladı. "Ben... ben... gidemem... oraya gidemem," diye kekeledi, kelimeleri söylemekte zorlanarak. "Anne, George ve ben, bunun yerine demiryolu kemerlerinin altında sığınacağız."

"Gerçekten mi?" Babs dehşete kapılmış görünüyordu. Amelia'nın dairesinin merdivenlerinden aşağı koştular. "Orası pek güvenli değil. Jerry demiryollarını hedef alıyor ve doğrudan bir saldırıdan kurtulamaz."

"Metroya binemeyiz," dedi Nellie titreyerek. "Ondan sonra olmaz..." "Üzgünüm, tabii ki olmaz..." Babs, Nellie'nin omzuna teselli edici bir şekilde elini koydu.

Nellie'nin omzuna koydu. "Ama ben oraya gitmeliyim. Annem, babam ve Billy nerede olduğumu merak ederler. Amelia?"

Amelia hangisiyle gideceğine karar verememiş gibiydi. Sonunda Babs'a döndü. "Metro daha yakın. Seninle geleceğim. Nell, sen iyi olacak mısın? İyi görünmüyorsun."

Nellie onlara güven verici bir şekilde başını salladı, veda ederek el salladı ve George ve Em'in orada olmasını umarak demiryolu kemerlerinin ters yönüne doğru aceleyle uzaklaştı. Birlikte kalmaları gerekiyordu. Son hava saldırısından sonra, bu gece neler olabileceğinden, özellikle de yer üstünde olmaktan çok korkuyordu, ama o on dokuz basamağı bir daha asla inemeyeceğini biliyordu.

Bölüm 32

Felaketin nedenine ilişkin resmi soruşturma, trajediden bir hafta sonra başlatıldı. Bayan Bolton, Nellie'ye sessizce, orada bulunup not almak onun için çok zor olacağını anladığını söyledi. Gladys'ten onun yerine not almayı rica edecekti.

"Hayır, ben yapabilirim Bayan Bolton," diye ısrar etti Nellie. Ne olduğunu tam olarak bilmeden, uyuyamadığı onca gece bunu düşünmek işkence gibiydi. Cevaplara ihtiyacı vardı. Her şeyi kabullenmesine yardımcı olacak her şeye. Bu soruşturmadan gerçeği öğrenmek bir başlangıç olacaktı.

"Eğer kesinlikle eminseniz... Sizi uyarıyorum, tanıkların ifadeleri biraz üzücü olabilir," dedi Belediye Başkanı, "ama belediye binasında sadece İçişleri Bakanlığı'nın resmi raporuna değil, söylenenlerin kendi kayıtlarımıza da sahip olmamızı istiyorum." Nellie, trajedinin yaşandığı geceden beri hiç uyumamış gibi, yorgun göründüğünü düşündü. Nellie'nin bildiği kadarıyla yakınlarından kimseyi kaybetmemişti, ama hava saldırısı şefi olan kocası olayla yakından ilgilenmişti ve tabii ki Bethnal Green Belediye Başkanı olarak bölgeden nihai olarak sorumluydu.

"Başaracağım," dedi Nellie. Bunu yeterince tekrarlarsa belki kendini ikna edebilirdi. Ama gerçekte, bunu nasıl atlatabileceğini hiç bilmiyordu. Kendine bunun sadece bir hikaye olduğunu, gerçek olmadığını, kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecekti. Söylenenleri dinleyecek ama bunların ardındaki anlamı düşünmeyecekti. Ve gözyaşlarını sadece evde akıtmak için elinden geleni yapacaktı. Burada değil.

Nellie, soruşturmaya katılacağını söylediğinde Gladys, "Bunu nasıl yapabiliyorsun, bilmiyorum," dedi.

"Çünkü mecburum," diye cevapladı Nellie, omuzlarında ağır bir sorumluluk hissederek. Bayan Bolton'un gözünde zayıf ya da yetersiz görünemezdi. Elbette bu, trajedinin işlerinin bir parçası olacağı tek sefer olmayacaktı. Belediye başkanına, kişisel kaybını bir kenara bırakacak kadar güçlü olduğunu göstermeliydi. Artık ailenin tek geçim kaynağı oydu ve konumunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazdı. Em, üçünü tek başına geçindirmek için kendi maaşıyla nasıl idare edecekleri konusunda yeterince endişeliydi.

Soruşturma başladığında belediye binasında hava kasvetliydi. Sadece doğrudan ilgili kişiler içeri girebiliyordu. Basın, ifade verecekler dışında halk, Bayan Bolton, Nellie ve birkaç meclis üyesi dışında belediye personeli giremiyordu. İçişleri Bakanlığı'ndan Ian Macdonald Ross ve Londra Sivil Savunma'dan Sir Ernest Gowers da yine oradaydı. Memur Laurence Dunne, Nellie kadar ayrıntılı notlar alıyordu ve resmi raporu yazmakla görevlendirilmişti. Nellie'nin tutanakları sadece belediye kayıtları içindi.

Bayan Bolton, amaçlarını açıklayarak, "Orada bulunanların tanıklığıyla, tam olarak ne olduğunu ve olası nedenlerini kesin olarak kayda geçirmeliyiz" dedi. Masadaki herkes başını salladı, ancak Nellie, İçişleri Bakanlığı yardımcısı ile Sir Ernest arasında tuhaf bir bakış alışverişi olduğunu fark etti.

Onun zihninde, Londra Sivil Savunma'nın da bu olayda bir kısmı sorumluluğu üstlenmesi gerektiği çok açıktı. Bethnal Green Konseyi'nin girişi iyileştirmek için fon talebini reddetmişlerdi. Eğer reddetmemiş olsalardı ve çalışmalar yapılmış olsaydı, geri tepme yapan arabalar veya başka bir şeyden kaynaklanan panik yaşansaydı bile, belki de kimse ölmezdi.

Macdonald Ross, "Başlamak için bir brifing metni hazırladım," dedi. Daktiloyla yazılmış ve zımbalanmış kağıtların kopyalarını gösterdi. Bunlar odadaki herkese dağıtıldı ve her yetkili birer kopya aldı.

birer kopya aldı. Konferans masasından uzakta, köşede oturan Nellie bir kopya almadı. Okumayı çok istiyordu, aradığı cevapları bulabilir mi diye bakmak için.

İnsanlar açıklamayı okurken masanın etrafında birkaç homurtu ve baş sallama duyuldu.

Macdonald Ross boğazını temizledi. "Şimdi, hepimiz hazırsak, tanık ifadeleriyle başlayalım. Polis, hava saldırısı görevlileri, doktorlar ve diğer acil durum çalışanları ile bazı kurtulanların ifadelerini dinleyeceğiz. O korkunç gecede hava saldırısı sireni çaldığı andan itibaren olayların dakika dakika nasıl geliştiğini öğreneceğiz. Herhangi bir kuruluşun suçlu olup olmadığını, kazanın meydana geldiği sırada görevini ihmal eden biri olup olmadığını veya kazayı önlemek için yapılabilecek bir şey olup olmadığını öğreneceğiz. Ancak, geçen toplantımızda olduğu gibi, bu odada söylenenlerin şimdilik dışarıya sızması gerektiğini hepinizin dikkatine sunmak zorundayım. Bunun birkaç nedeni var. İlk olarak, insanları telaşlandırmak ve gelecekteki hava saldırılarında metro istasyonunu sığınak olarak kullanmalarını engellemek istemiyoruz. Olanlara rağmen, burası hala en güvenli yer. İkincisi, düşman bunu öğrenirse, Londra halkının hava saldırılarından o kadar korktuğu için ölümüne koşuşturduğunu söyleyerek bunu propaganda olarak kullanabilir. Böyle bir şeyin olmasını göze alamayız. Moral her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır.

Odadaki herkese bakmak için bir an durdu, herkesin gözlerine bakıp başını sallamasını bekledi. Nellie bile başını sallayarak onayladığını belirtmek zorunda kaldı. Bu konuda çoktan pek çok söylenti dolaşmaya başlamıştı. Hayatta kalanlar elbette yaşadıklarını anlatmışlardı. Nedeni kimse bilmiyordu, ama bu olay sıkı sıkıya bağlı topluluklarında şok dalgaları yaratmıştı. O gece pek çok aile birilerini kaybetmişti. Çoğu durumda, onunki gibi, bir ailenin birkaç üyesi ölmüştü. Şanslı olanlar bile arkadaşlarını ve komşularını kaybetmişti. Tüm bunların gerçeği anlatılmalıydı. Bu kimseyi geri getirmeyecekti, ama en azından insanlara bu borçluydu.

Ön hazırlıklar bittiğinde, ilk tanığı çağırma zamanı gelmişti. Nellie derin bir nefes aldı ve duyacaklarına kendini hazırladı. Ray'in görüntüsü zihninde belirdi. Ray tüm bu olaylara karışmamış olsaydı, hala

hala yakınlarda görev yapıp ona destek olabilseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Ama, kendine sertçe söyledi, Ray bu olaya karışmıştı ve şimdi çok uzakta görev yapıyordu. Ray'in arabasının paniğe ne kadar neden olduğunu bilmesi ve sonra ona karşı eskisi gibi hissedip hissetmeyeceğini görmesi gerekiyordu.

Bölüm 33

İlk tanık olarak, o gece görevde olan Polis Müfettişi Albert Ferguson ifade verdi. Anlatımı, metro istasyonundaki hava saldırısı sorumlusunun polisi sığınağa çağırmak için telefon ettiği anla başladı. Kısa bir süre sonra, bir çocuk da benzer bir mesajla koşarak geldi. "Savaş boyunca birlikte çalıştığımızdan iyi tanıdığım Percy Bolton, mevcut tüm adamları göndermemi söyledi. Ben de çağrı yaptım ve adamları iki takıma ayırdım. Bir takımı köşedeki ana girişe, diğer takımı ise Bay Bolton'un isteği üzerine bakım girişine gönderdim. Oradan aşağıdaki platforma indiler ve ardından bilet gişesine çıkarak merdivenlerin altından insanları çıkarmaya başladılar." Sanki sıradan bir olayı anlatır gibi, sakin ve gerçekçi bir tonla konuştu. Sadece çenesindeki gerginlik ve şakaklarında atan damar, yaşadığı stresi gösteriyordu.

Nellie her şeyi not aldı. Müfettiş, hava saldırısı sireninin tam olarak ne zaman çaldığını, telefon görüşmesini ne zaman aldığını ve hava saldırısı sireninin tam olarak ne zaman çaldığı, telefonun ne zaman geldiği ve adamlarının cesetleri çıkarmak için ne kadar süre çalıştıkları soruldu.

"Herkesi çıkarmak yaklaşık üç saat sürdü," diye cevapladı ve cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi. "Bazıları hayattaydı, çoğu ölmüştü. Tabii ki hepsini merdivenlerden ve sonra da mümkün olduğunca çabuk yoldan kaldırmak zorundaydık." Sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Kimsenin onları orada, yolda yatarken görmesine gerek yoktu."

Nellie yutkundu. O ve George bunu görmüştü. Asla unutamayacaklardı. O cansız bedenlerin görüntüsü zihninde canlandı ve ağlamamak için kendini zor tuttu. *Soğukkanlılık, Nellie, ihtiyacın olan şey bu*, dedi kendi kendine. Müfettiş olayları anlatırken sakın kalabiliyorsa, o da onun söylediklerini yazarken sakın kalabilirdi.

Yakındaki bir hastaneden Dr. Joan Martin da ifade verdi. "Yaklaşık otuz 'bayılma vakası' olacağına dair bir telefon geldi" dedi. "İtiraf etmeliyim ki, ilk başta bunun bir eğitim tatbikatı olduğunu düşündüm. Biz bir çocuk hastanesiyiz, bu yüzden önce bebek yataklarını kaldırıp yatakları kurmak zorunda kaldık ve herkes bunu hızlı bir şekilde yapabileceğimizi kanıtlamak için hemen işe koyuldu." Derin bir nefes aldı. "Sonra hastalar gelmeye başladı ve hepsinin öldüğünü hemen anladık. Yüzleri morarmış ve ıslaktı. Daha sonra, acil servis ekiplerinin onları hayata döndürmek için yüzlerine su döktüğünü öğrendim. Ölümünün nedenini hiç bilmiyorduk. Hiçbir fikrimiz yoktu. Hastanemizin kapasitesinden çok daha fazlası vardı ve ambulans ekipleri sedye ve battaniyelerini geri istiyorlardı, bu yüzden bazı cesetleri muayene odalarının zeminine yatırmak zorunda kaldık."

"Size getirilen canlı kurban var mıydı?" diye sordu meclis üyelerinden biri umut dolu bir ses tonuyla. Nellie, herkesin biraz da olsa iyi haberler duymak, birinin kurtarıldığını öğrenmek istediğini düşündü.

"Bazıları, evet. Hepsi büyük bir şok içinde. Dokuz yaşında bir çocuk – bize olanları anlatan oydu. Kolu kırılmıştı ve göğsünden aşağısı morarmıştı. Bize bir süre sıkışıp kaldığını, sonra diğerlerinin üzerine tırmanarak oradan çıkarılabildiğini anlattı." Dr. Martin odadaki herkese baktı. "Tamamen iyileşecek. Görünüşe göre, insanlar ya çok hızlı bir şekilde boğularak öldüler ya da hayatta kalanlar neredeyse hiç yaralanmamışlardı. O çocuğun kırık kolu, o gece tedavi ettiğimiz en ağır yaralanmalardan biriydi. Ölenlerin çoğu ise hiç yaralanmamıştı. Kan yoktu, kırık yoktu, sadece ten rengi normal değildi."

O konuşurken odada mutlak bir sessizlik vardı. Sadece Nellie'nin ve Bay Dunne'nin kalemlerinin çizik sesleri duyuluyordu. Nellie

Notlarını yazmaya yoğunlaşmış, ama aynı zamanda en korkunç ayrıntıları aklından çıkarmaya çalışıyordu. O gece gördükleri o günden beri rüyalarına giriyordu ve daha da kötüleşmelerine dayanamıyordu.

Doktor, "Ölüm nedeni, neredeyse tüm vakalarda kompresif asfiksiydi. Bu, dış baskı – bu durumda kurbanların üzerine baskı yapan diğer cesetler – akciğerlerin genişlemesini engellediğinde meydana gelir. Kurbanlar mücadele edemez veya bağıramaz. Bu vakalarda bilinç kaybı ve ardından ölüm çok hızlı gerçekleşir, ne yazık ki."

Nellie, doktor son kelimeyi söylerken ona baktı. *Ne yazık ki*. Eğer bir şey hafifletmek gerekirse... Sandalyesinden kalkıp doktora tokat atmak, ona bağırarak ve bunun sadece *ne yazık ki'den* çok daha kötü olduğunu söylemek istedi. Onun görevi, söylenen her şeyi aynen kaydetmekti, ama o zayıf terimi kullanarak Charlie ve Flo'nun ölümlerinin acısını hafifletemezdi. Onu "trajik" kelimesiyle değiştirdi. Bu daha iyiydi. Derin bir nefes aldı ve tekrar yukarı baktı.

Diğer sağlık personeli de tanık olarak çağrıldı. Ve kurbanları çıkarıp hastanelere veya kiliseye götüren birkaç polis ve ambulans ekibi. Duruşma böyle devam etti ve Nellie, anlattıkları her ayrıntıyı stenografik notlarla kaydetti.

Günün sonunda yorgunluktan bitkin düşmüştü ve tanıklıklar daha yeni başlamıştı. Toplantı bittikten sonra eşyalarını toplarken Bayan Bolton, "En az bir hafta sürer diye tahmin ediyorum" dedi.

Nellie sessizce başını salladı, sakın kalmak için elinden geleni yaptı ama toplantı odasından çıktıktan sonra gözyaşlarını tutamadı. Belediye

Başkanı elini omzuna koydu. "Eve git, biraz dinlen. Bugün iyi iş çıkardın."

O anda Nellie, Ray'in kollarında ağlayarak günün gerginliğini atmak ve onun tarafından teselli edilmek istedi. Bunun mümkün olmadığını fark eden Nellie, kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti.

Ertesi gün de kolay geçmedi, Thomas Penn adında bir polis memuru ifade verdi. "Görevde değildim," dedi, "hamile eşim ve küçük oğlumla birlikte sığınağa gidiyordum. Girişe vardık ama içeri giremedik. Her yerde insanlar vardı, neler olduğunu merak ediyorlardı, neden kimsenin aşağı inmediğini merak ediyorlardı, onlara acele etmeleri için bağıryorlardı."

"Yani panik mi?" diye araya girdi Bay Macdonald Ross.

Thomas Penn başını şiddetle salladı. "Hayır, efendim. Paniklemiyorlardı. Sakinlerdi, sadece kafaları karışmıştı. İnsanların neden merdivenlerden aşağı inmediklerini anlayamıyorlardı. Ben de anlayamıyordum. Bir Amerikalı vardı, bir hava subayı. Bethnal Green'de ne işi vardı bilmiyorum ama onu kalabalıktan çıkardım."

Nellie not almayı bir an için durdurdu, Thomas Penn'in Ray'den bahsettiğini fark etti. Ray'in de ifade vermeye çağrılıp çağrılmadığını merak ederek ona baktı. Belediye başkanının gözlerine baktı ve sert bir bakış ve not defterine doğru bir baş sallama ile karşılık aldı. Polisin hala konuştuğunu fark etti ve hızla not almaya devam etti.

"... ve sonra havacının yardımıyla yığının üstüne tırmandım."

... insanları ve aşağıya inip ne olduğunu görmek için üzerlerine çıktım. Sıkışıp kalmışlardı. Tarif etmesi zor ama durum böyleydi. O Amerikalı adam ve ben, bacaklarından sıkışmış ama kollarını hareket ettirebilen ve nefes alabilen bazı çocukları dışarı çıkardık. Üniformalı polisler gelip görevi devralmadan önce birkaç kez aşağı indim. Amerikalı adamla birlikte kalarak elimizden geldiğince yardım ettik, kalabalığı dağıttık, kurbanları kiliseye taşıdık. Karımı oğlumuzla birlikte eve gönderdim. Cesetleri görmelerini istemedim.

"Ama başlangıçta panik görmediniz mi?" diye sordu Bayan Bolton.

"Hayır, oraya vardığımda yoktu. Victoria Park'tan yeni roketler ateşleniyordu. Garip bir vınlama sesi çıkarıyorlardı, bu da bazılarını korkuttu. Biz uçaksavar silahlarına ve bomba seslerine alışkınız, ama bu farklıydı. Birkaç kişi bunun Hitler'in yeni bir silahı olduğunu düşündü, ama bunu sadece birbirlerine söylüyorlardı, koşup çığlık atıp falan değillerdi."

"Hmm." Macdonald Ross, Sir Ernest Gowers'a bir göz attı ve sonra aceleyle notlar almaya devam etti. Nellie, tüm bu olayda bir terslik olduğunu düşündü. Ama sonra, panik yaşanmamışsa, Ray'in geri tepme yapan arabasının da kazaya katkısı olmadığı anlamına geldiğini fark etti. Kafası karışmıştı. Ray, her şeyin kendi hatası olduğundan emindi, ama şimdi öyle olamayacağını duyuyordu. Gerçek neydi?

Ona bağırması, trajediden onu sorumlu tutmuş olduğunu hatırlayınca kızardı ve telaşlandı. Ve çok kötü şartlarda ayrılmışlardı. Mendilini çıkarıp yüzünü sildi. Ray'in suçu yoktu, hatta bir süre kalabalığın içinde sıkışıp kalmasına rağmen, kurtarabileceği herkesi kurtarmak için yorulmadan çalışmıştı. Onu suçlayarak haksızlık etmişti. Ona karşı davranışını hatırlayınca acı bir utanç duydu, bu affedilemez bir şeydi. Ve şimdi o çok uzaktaydı ve ona özür dilemek, elinden geldiğince telafi etmek için onu ne zaman tekrar göreceğini bilmiyordu. Onun ranzasında uykusuz yatarken, onu düşündüğünü, ondan haber alıp almayacağını merak ettiğini, o kadar insanın ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu hayal etti. Bu düşünce neredeyse dayanamayacağı kadar ağırdı ve küçük bir çığlık attı.

Bayan Bolton Nellie'ye kaşlarını çatarak baktı, sonra saatine göz attı. "Belki de kısa bir çay molası verme zamanı gelmiştir. On beş dakika sonra tekrar toplanalım mı?"

Onaylayan mırıldanmalar duyuldu, ardından sandalyeler geri çekildi ve Nellie ve Bayan Bolton dışında herkes odadan çıktı. "İyi misin Nellie?" diye sordu Belediye Başkanı.

Nellie başını salladı. "Evet, teşekkürler. Özür dilerim. Sadece... o sahneyi hayal ediyordum."

Bayan Bolton başını salladı ve nazikçe Nellie'nin koluna dokundu. "Biliyorum, ben de öyle. Çok zor. Ama bu önemli bir iş ve ölenleri onurlandırmanın en iyi yolu gerçeği ortaya çıkarmak."

"Ve halkın gerçeği bilmesini sağlamak mı? Onlar bunu hak ediyor."

"İzin verilir verilir verilmez, evet. Hadi, diğerleri gelmeden önce biraz çay içelim."

Çay ile ferahlayan Nellie, Thomas Penn'in ifadesinin geri kalanını dinlemek için tekrar yerine oturdu. Penn, omzunda hafif bir yaralanma geçirmiş ve bu nedenle daha fazla insanı kurtaramamıştı.

Penn ayrıldıktan sonra Bayan Bolton toplantıya katılanlara, "Bir sonraki tanığa, hayatta kalanlardan birine, özellikle nazik davranmalıyız," diye uyardı. "O daha bir çocuk. Ama hikayeyi farklı açılardan dinlememiz gerekiyor." Kapıya gidip çocuğu teyzesi ile birlikte içeri çağırdı. Teyzesi tanık koltuğuna otururken, on üç yaşındaki çocuk arkasında durup elini teyzesinin omzuna koydu.

"Peter, değil mi?" diye sordu Macdonald Ross ve çocuk başını salladı. "Lütfen 3 Mart gecesi olanları kendi kelimelerle anlat bize."

Çocuğun gözleri odanın içinde dolaştı. Elinin tersiyle alnını sildi. Sonra teyzesi koluna hafifçe vurdu ve çocuk gergin bir sesle konuşmaya başladı. "Olay başladığında aşağı iniyordum. Düşen bir kadın vardı, elinde bir çocuk tutuyordu. Onlar düştüler, yaşlı bir adam da düştü ve insanlar o kadar hızlı iniyorlardı ki hepsi onların üzerine düştüler ve üstlerine çöktüler, sonra kimse hareket edemedi. Yardım için bağıryordum ama sıkışmıştım."

"Peki tam olarak neredeydin?"

Üçüncü basamakta, sağ tarafta. Annem öldüğünden beri birlikte yaşadığım teyzem arkamdaydı. Duvara sıkışmıştık ve herkes bağıryordu. Aşağıda bir gardiyan bize el feneriyle ışık tutuyordu ve onun bir bebeği dışarı çıkardığını gördüm, sonra aşağıda daha fazla yardımcısı vardı ve hepsi herkesi çekip itiyorlardı. Sonra saçımdan çekildim. Acıdı ama ölmektense bu daha iyiydi, bu yüzden onlara izin verdim ve biraz kıpırdadım, sonra gardiyan beni kollarımdan tuttu ve daha fazla çekti ve ben dışarı çıktım."

Nellie çocuğa baktı. Bir gardiyan bir bebeği ve sonra bu çocuğu, Peter'ı çıkarmıştı. Ama Flo'yu çıkarmamıştı. Bu çok adaletsizdi. Bu görüntüleri zihninden silip tekrar not almaya konsantre olmak onun için çok zordu.

"Sonra ne oldu?" diye sorduğunu duydu Belediye Başkanı'nın.

"Şey, teyzemi bırakmak istemedim," Peter teyzesinin omzuna hafifçe vurdu, "ama onu dışarı çıkaracaklarını söylediler ve benim de yolun ortasından çekilip ranzalara inmem gerektiğini söylediler. Ve kimseye tek kelime bile etmememi söylediler. Çünkü insanların yukarı gelip ayak altında dolaşmasını istemiyorlardı, anlarsın ya. Çünkü olaylar sürerken, aşağıda olan kimse dışarı çıkamıyordu. Ben de ranzalara indim, sonra teyzem de geldi, her yeri yırtık pırtık ve morluklar içindeydi. Ve bütün gece kimseye hiçbir şey söylemedik."

Nellie, Flo'nun kurtarılıp platformlara gönderilmesi gerektiğini düşündü. Kurtarılan, onun sevgili küçük kız kardeşi olmalıydı.

Macdonald Ross çocuğa teşekkür etti ve sonra teyzesine döndü. "Bayan Hall, belki şimdi hikayenizi anlatabilirsiniz?"

Kadın yutkundu ve başını salladı.

"Peter'ın dediği gibi oldu, değil mi? Sıkışıp kalmıştık, sonra o dışarı çıktı. Sonra ulaşabildikleri insanları dışarı çekerken, diğerleri - sanırım zaten ölmüşlerdi, etrafındakiler tarafından ayakta tutuluyor olsalar da - düştüler ve daha da sıkıştılar, ben de bir süre sıkışıp kaldım. Beni dışarı çekerken ceketim yırtıldı, kolum koptu, sonra yere düştüm ve Peter'ın dediği gibi, bize söylendiği gibi bütün gece hiçbir şey söylemedik." Bu konuda söyleyeceklerinin hepsi bu kadar olduğunu belirtmek istercesine kollarını kavuşturdu.

"Paniğe kapıldınız mı?" diye sordu Macdonald Ross yine de.

"Sadece sıkıştığımızı anladığımızda. Hala nefes alanlarımız paniklemişti, çünkü etrafımızda herkesin öldüğünü, başlarının geriye düştüğünü falan görebiliyorduk. Ama merdivenlerden inerken panik yoktu. Herkes her zamanki gibi hızlıca ilerliyordu, kimse itişip kakışmıyordu." Başını salladı. "Düşen o zavallı kadın, her şey onunla başladı, herkes onun üzerine takıldı. Onun suçu olduğunu söylemiyorum. Merdivenler ıslaktı ve aşağısı çok karanlıktı." Çenesini çıkardı. "Bir daha oraya asla gitmeyeceğim, bu kesin, Peter de gitmeyecek."

"Artık demiryolu kemerlerine gidiyoruz," diye ekledi Peter ve Nellie, onu son hava saldırısından tanıdı ve başını kaldırdı.

"Çok akıllıca," dedi Bayan Bolton. "Çok yardımcı oldunuz Bayan Hall ve Peter. Lütfen gitmeden önce bir fincan çay için. Gladys'e size çay yapmasını söyleyeceğim." Onları odadan çıkardı.

Herkes duydukları yürek burkan tanıklıkları sindirirken oda sessizliğe büründü. Nellie notlarına birkaç satır daha ekledi, bunun sadece bir hikaye olduğunu, gerçek olmadığını kendine telkin etmeye çalıştı. Ama Flo'nun küçük yüzü gözlerinin önüne geldi. Neden Peter gibi o da kurtarılamamıştı? Neden Flo kurtarılamamıştı? Billy kırmızı ayakkabıdan bahsetmişti... Neden onu kurtaramamıştı? Gözleri tekrar yaşlarla doldu ve görüşü bulanıklaştı.

Belediye Başkanı solgun ve bitkin bir halde odaya geri döndü ve bugünlük bu kadar yeter dedi. "Hafta sonu sonra devam edeceğiz. Herkese teşekkürler."

İnsanlar kağıtlarını toplayıp odadan çıkarken, birbirlerine tek kelime etmeden topluca bir rahatlama iç çekişi duyuldu. Nellie, havasız odadan çıkmaktan memnundu ve eve gidip yalnız kalarak duyduklarını düşünmek istiyordu. Panik yoktu. Ray kazadan sorumlu değildi. Onun suçu değildi, ama yine de ona Charlie ve Flo'yu öldürdüğünü söyleyerek bağırıyordu.

Bölüm 34

Cumartesi sabahı Nellie, kağıt ve kalemiyle mutfak masasına oturdu ve Ray'e söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

Sevgili Ray,

Mektubunuz için teşekkür ederim. Yeni hava üssüne sağ salım vardığınıza sevindim, ama keşke hala yakınlarda olsaydınız da görüşebilseydik. Birlikte olduğumuzdan bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Size söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, mektuba sığdırmak zor, ama şu anda başka seçeneğim yok sanırım.

İş yerinde, olayla ilgili soruşturmada not almaktan sorumluyum. Kolay bir iş değil ama tüm gerçeği öğrenme fırsatı bulduğum için mutluyum.

Ray, metro istasyonundaki sığınakta yaşanan trajedinin sebebi paniğin olmadığı anlaşılıyor. Dolayısıyla, arabanın motorunun geri tepmesinin bununla bir ilgisi yok. Olanların hiçbirisi senin suçun değil ve kendini suçlamamalısın. Sana bağırıp, babamın ve Flo'nun ölümlerinden seni sorumlu tuttuğum için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm. Kaza çok yeni olmuştu ve ben çılgına dönmüştüm, etrafımdaki herkese saldırıyordum. Seni suçlayarak ve sana en çok ihtiyacım olduğu anda seni uzaklaştırarak davrandığım için utanıyorum. Hepimiz birbirimizi suçluyoruz – Flo'yu o otobüste bıraksaydık, en azından o hayatta olurdu (ama o zaman seninle tanışamazdım ve seninle tanışmadığımız bir dünyada yaşamak istemezdim), o akşam sığınağa giderken biraz daha hızlı ya da biraz daha yavaş olsaydık. Ama ne dilersek dileyelim, geri dönüp olanları geri alamayız. Sen, insanları kurtarmak için yorulmadan çalışan diğer pek çok kişi gibi, bir kahramansın.

Seni seviyorum Ray, seni çok özliyorum. Lütfen, lütfen özürlerimi kabul et ve hala kendini suçluyorsan bunu bırak. Lütfen beni affet. Sana karşı çok kötü davrandım ama seni kaybetmeyi düşünmeye dayanamıyorum. Lütfen cevap yaz ve bir sonraki iznin ne zaman olduğunu bana bildir.

Bir daha seni görmek, sana sarılmak, seni öpmek için can atıyorum. Kendine iyi bak, güvende kal.

Tüm sevgimle, Nellie

Mektubu zarfa koyarken, adresini yazarken ve pul yapıştırırken elleri titriyordu. Tüm geleceği bu mektuba ve Ray'ın onu nasıl karşılayacağına bağlıydı. Ona karşı çok kötü davrandığı halde, Ray'ın onu affedip, çaresizce istediği ikinci şansı ona vereceğini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Aşağıya koştu ve kapının yanındaki askıdan paltosunu aldı. "Posta kutusuna gidiyorum," diye Em'e seslendi, aceleyle dışarı çıkarken. Mektubu hemen postalaması gerekiyordu. Mektup ona ne kadar çabuk ulaşırsa, Ray o kadar çabuk gerçeği öğrenir ve kendini suçlamayı bırakırdı.

"Vay canına, çok acelen var!" Babs da çıkmak üzereydi.

"Mektup göndereceğim," dedi Nellie. "Ray'e. Ondan haber almam lazım. Onu özledim."

"Mektubunu alır almaz cevap yazacaktır, göreceksin. İzin alıp mümkün olduğunca çabuk buraya dönecektir." Babs bir an düşünceli göründü. "Moralin bozuk olan tek kişi sen değilsin. Bizim Billy de son zamanlarda kazadan dolayı, ama aynı zamanda cenazede ikinizin yaşadığı tartışmadan dolayı depresyonda."

Nellie cevap vermedi. Billy, Flo'nun ayakkabısını çekmişti. Astımı olmasaydı, onu kurtarabilirdi.

"Ben... ben..." Nellie başladı, ama Babs onu kesintiye uğrattı.

"Billy ile barışmanın bir yolunu bulmalısın. Hayatınız boyunca arkadaş oldunuz ve birbirinizi çok seviyorsunuz. Böyle bir zamanda kavga etmek hiç iyi değil."

Nellie arkadaşına nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, ama Babs haklıydı. Billy olmadan hayat eskisi gibi değildi. Onun şakalarını özliyordu – Billy her zaman onu güldürmeyi bilirdi.

"Her neyse, gelecek hafta duruşmada ifade verecek. O zaman her şeyi duyacaksın ve umarım bu onu affetmene yardımcı olur. Hadi, mektubu postala, kendini daha iyi hissedeceksin. Sonra Amelia ve bebeğini görmeye gidelim, olur mu? Bu güzel günde parkta bebek arabasını itmek çok hoşuma gider."

Nellie başını salladı, mektubu posta kutusuna attı ve Babs ile birlikte Amelia'nın evine doğru yola devam etti. Evet, arkadaşları ve yeni doğmuş bir bebekle geçireceği bir saat kadar süre, olayları daha net görebilmesine yardımcı olacaktı. Aklını her şeyden uzaklaştıracak her şey.

Bölüm 35

Bayan Bolton açık ve net bir şekilde konuştu, gerçekleri anlattı, Sivil Savunma'ya mektuplarını gönderdiği tarihleri sıraladı ve mühendis Bay Smith'in raporunun bazı bölümlerini okudu. O konuşurken odada sessizlik hakimdi, masanın etrafında ise baş sallamalar ve homurtular duyuluyordu.

Ancak Nellie, Macdonald Ross'un sadece formalite icabı onun ifadesini dinlediğini ve kibarca konuşmasını bitirmesini beklediğini hissetti.

Bayan Bolton'ın ardından Sir Ernest Gowers konuştu. Belediye başkanının taleplerini aldığını doğruladı.

"Finansman kesildi mi?" diye sordu Macdonald Ross, ona sabit bir bakışla.

Sir Ernest onun bakışlarını karşıladı. "Bizim görüşümüze göre, girişe önerilen değişiklikler hiçbir fark yaratmayacaktı. Bu, başka yerlerde daha iyi harcanabilecek paranın boşa gitmesi anlamına gelirdi. Ne kadar kapı, ne kadar çit, ne kadar başka şey isteseler de, panikleyen, dalgalanan kalabalığa hiçbir etkisi olmazdı. Bethnal Green'deki darboğaz her zaman yürüyen merdivenler olmuştur ve sivil savunma, yürüyen merdivenlerin üstüne birkaç hava saldırısı görevlisi yerleştirerek savaş boyunca elinden geleni yapmıştır."

"Aynen öyle," dedi Macdonald Ross başını sallayarak, ancak odadaki diğerleri – belediye başkanı ve diğer meclis üyeleri – duyulabilir bir şekilde nefeslerini tuttular.

Nellie dişlerini sıkarak bu sözleri kaydetti. Bayan Bolton'a bakarak, onun bir şeyler söylemesini, Konseyi savunmasını, Sivil Savunma'nın en azından sorumluluğun bir kısmını üstlenmesini bekledi. Ancak

Belediye Başkanı sessizce oturdu ve Nellie onun gözüne baktığında, sanki "*Burada değil, şimdi değil*" der gibi başını hafifçe salladı.

Sivil Savunma'nın hiçbir sorumluluk almayacağı giderek netleşiyordu. Elbette onlar İçişleri Bakanlığı'nın bir parçasıydılar. İyileştirmeler için fon sağlamayı reddetmelerinin 173 kişinin ölümüne yol açtığı kamuoyuna duyulursa, Herbert Morrison'ın İçişleri Bakanı olarak görevi kesinlikle tehlikeye girecekti. İstifa etmek zorunda kalacaktı. Bu ulusal bir skandal olacaktı.

Onlar bunu örtbas etmeye çalışıyorlardı. Halkı paniğe kapılmakla, Konseyi barınağı bakımını yapmamakla suçlamaya çalışıyorlardı – hükümeti suçlamaktansa her şeyi suçluyorlardı. Nellie artık her şeyi net bir şekilde görebiliyordu ve hala dinlenecek düzinelerce tanık ifadesi vardı. Soruşturmanın bariz sahtekarlığına öfkelenerek çenesini sıktı. Ancak resmi raporun doğru olmadığı ortaya çıkarsa, bunu dile getirmek ve itiraz etmek Nellie'nin değil, Belediye Başkanının göreviydi. Nellie'nin yapabileceği tek şey, Konsey'in kullanması için dürüst bir tutanak tutmaktı.

O öğleden sonra Billy, hava saldırısı görevlisi kaskını elinde tutarak, gergin bir şekilde çevirerek tereddütle konferans odasına girdi. O, kalabalık önünde konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Ve bugün konuşması gereken konu da kolay olmayacaktı. O korkunç akşamı yeniden yaşamak, o olayları yüksek sesle anlatmak, neredeyse ilk kez yaşamak kadar zor olacaktı. O akşamdan beri neredeyse hiç uyumamıştı. Anımsamalar yaşıyordu, ter içinde uyanıyordu, günün her saatinde titreme nöbetleri geçiriyordu. Unutmaya, aklından çıkarmaya çalışıyordu, cenazeden sonra Nellie ne derse desin, Flo'yu kurtaramayacağını, elinden gelenin en fazlasını yaptığını kendine söylemeye çalışıyordu. Astımı olması onun suçu değildi. O insanların kalabalıkta ölmesi onun suçu değildi.

Ama Nellie'nin sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Daha fazlasını yapabilirdin*
daha fazlasını yapabilirdin. Flo'yu kurtarabilirdin. Ve elinde tuttuğu o küçük kırmızı ayakkabının hatırası onu sonsuza dek eziyordu. Cenazeden beri konuşmamışlardı. Onu çok özliyordu.

Kendisine gösterilen koltuğa oturdu ve odanın içindekilere göz gezdirdi. Birkaç yerel kişiyi tanıdı – meclis üyeleri, belediye başkanı. Ve odanın en uzak köşesinde, bir not defteri ve kalemle oturan Nellie vardı. Ona baktı ve içini bir heyecan dalgası kaplayınca nefesini tuttu. Onun orada olacağını bilmiyordu. Tabii ki, belediye başkanının asistanı olarak, tüm tanıkların söylediklerini not almak için orada olacaktı. Kendisi de dahil. Gözleri buluştu ve ona küçük bir baş sallama yaptı, cesaret vermek için, diye düşündü.

Billy, ona elinden gelen her şeyi yaptığını anlamasını sağlamaya çalışmak için bir fırsat yakaladığını fark etti. Artık hikayesini olabildiğince açık bir şekilde anlatması daha da önemliydi. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Nellie'nin onu anlaması gerekiyordu. Ona bağırması, Flo'yu kurtarmadığı için onu suçlamıştı. O patlamasını affetmişti. Ve şimdi onun da kendisini affetmesi gerekiyordu. Onun dostluğu olmadan hayatı anlamsız olacaktı.

"Lütfen adınızı ve mesleğinizi belirtin," dedi, işlemlerden sorumlu gibi görünen bir adam. Yorgun, mekanik bir ses tonuyla konuşuyordu, sanki düzinelerce ifade dinlemiş ve bunlardan bıkmış gibi.

"Billy... yani William Waters. Hava saldırısı görevlisi."

"3 Mart akşamı hava saldırısı sireni çaldığında neredeydiniz?"

"Metro istasyonundaki bilet gişesindeki sığınakta. Her zamanki yerim. Hava saldırısı olmasa bile, Blitz'den beri her gece orada uyuyan insanlar var. Gece vardiyasında orada düzeni sağlıyorum."

"Lütfen o gece siren çaldığı andan itibaren yaptıklarınızı anlatın."

Billy, gözlerini Nellie'den ayırmadan anlattı. Onu izlemek yardımcı oluyordu. Sessiz ve güzel varlığıyla ona sakinlik veriyordu. O konuşurken, Nellie not defterinden gözlerini neredeyse hiç kaldırmadı. Hızla stenografi yazarak, söylediği her şeyi kaydediyordu. İyi.

"Yani olay yerine ilk gelen sizdiniz ve ilk düşen kişiyi gördünüz mü?"

Yutkundu. "Evet. Kadına yardım etmeye çalıştım ama her şey çok hızlı oldu, hepsi üst üste düştüler." Başını salladı. "Gerçekten elimden geleni yaptım, onları çektim, üzerlerine tırmandım

, onları çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Korkunçtu, berbat bir şeydi."

"Kimseyi canlı kurtarabildin mi?" diye sordu bir meclis üyesi.

"Evet, efendim. Önce bir bebek, sonra bir erkek çocuk. Üç ya da dört kişi daha. Sonra polis bakım çıkışından geldiğinde, sanırım on kişi daha kurtardık ve onları aşağıya gönderdik. Ama çoğu ölmüştü. Yukarıdan çıkanların arasında daha fazla canlı olmasını umduk." Masaya dayadığı ellerine baktı. "Ölenleri koyacak yerimiz yoktu, anlarsınız ya. Sabah çıktıklarında sığınaktaki insanların onları görmesini istemedik. Bu yüzden, geçebildiğimizde polis hepsini yukarıdan çıkarıp kiliseye götürdü."

Başını kaldırdı ve Nellie'nin gözlerine baktı. Nellie yazmayı bırakmış ve ona bakıyordu. Ağzı biraz açık kalmıştı ve gözlerinde dehşetle karışık sempati görebiliyordu. Nellie, onun elinden gelen her şeyi yaptığını anlamıştı. Daha fazlasını yapamazdı. Onu izlerken, Nellie dudaklarıyla bir kelime söyledi: *üzgünüm*.

Gözlerinde pişmanlık gördü ve onun için önemli olan tek şey buydu. Onu o Amerikalıya kaybettiğini biliyordu, ama yine de onun saygısını ve dostluğunu ömür boyu sürdürmek istiyordu. Neredeyse tüm hayatları boyunca arkadaşlıklar. Geçmişte tüm boş zamanlarını birlikte geçirmişlerdi. Son birkaç aydır neredeyse hiç konuşmamışlardı ve özellikle Nellie'nin cenazede patlamasından sonraki günler onu çok mutsuz etmişti. Onu hayatına geri kazanmaya çok ihtiyacı vardı.

Nellie, Billy'nin söylediği her kelimeyi dikkatle dinledi. Her şeyi düzgün stenografisiyle kaydetti. Billy konuşurken çok net bir şekilde ortaya çıkan bir şey vardı: Astımı olsun ya da olmasın, yapabileceği başka bir şey yoktu. O gece aşağıda bir kahraman olmuştu, tıpkı Ray'in yukarıda olduğu gibi. Flo ve Charlie, yukarıdan ya da aşağıdan kimsenin onlara ulaşamayacağı bir yerde kalmış olmalı. Cenazede ona bağırarak hata etmişti, yeterince çaba göstermediğini söyleyerek onu suçlamakla hata etmişti.

Yüzüne bakarak, onun için bir şeyler yapmaya çalıştığını anladı. Onun için bir şeyler yapmaya çalışmıştı.

Ona "üzgünüm" diye fısıldadı ve onun yüzünün aydınlandığını, anladığını görünce ifadesinin netleştiğini gördü. Ve mutlu oldu, çünkü bu trajediyi asla atlatamayacak olanlar sadece kurtulanlar değildi. Billy gibi kurtarma ekipleri de hayatlarının geri kalanında bunun etkisini hissedeceklerdi. O gecenin dehşeti, toplumun kalbine sonsuza kadar kazınacaktı.

Bölüm 36

Kaza meydana geldikten iki hafta sonra, soruşturmanın son günüydü ve Nellie bir şekilde bu süreci atlatmıştı. Seksen bir tanığın hikayesini dinlemişti. Her biri yürek burkan hikayelerini anlatırken yorgun ve duygusal olarak bitkin düşmüştü, ancak o gece olanların gerçeğini ortaya çıkarmada rol oynamış olmaktan gurur duyuyordu ve soruşturma raporunu yazma işini bitirmek için sabırsızlanıyordu. Bu önemli bir an olacaktı ve her şeyi geride bırakıp hayatına devam etmesini sağlayacaktı.

Nellie o akşam eve aceleyle giderken, bunun başka bir gün için olduğunu düşündü. Bulutlar karanlık ve uğursuzdu – her an patlayabilir ve Nellie sıırıslıkam olabilirdi.

Yolda aceleyle yürürken, adının seslendiğini duydu. "Nellie Morris! Bekle!" Billy, ona doğru koşarak geliyordu. Onu görünce midesi bir anda sıkıştı. Şimdi ona düzgün bir şekilde özür dileme şansı vardı. "Eve mi gidiyorsun?" dedi. "Duruşma bitti, değil mi?"

"Evet, son gün bugün oldu. Şimdi raporu beklememiz gerekiyor. Bittiğine sevindim."

"Herkesin hikayesini dinlemek zor olmuş olmalı. Seninle gurur duyuyorum, Nellie. Yaptıkların ve yaşadıkların için." Billy sessizce konuşuyordu ama sesinde samimiyet vardı.

"Ben de seninle gurur duyuyorum, Billy. O insanları kurtarmakla iyi bir iş yaptın. Ve Billy, özür dilerim. Babam ve Flo'nun cenazesinde sana söylediklerim için çok özür dilerim. Seni suçlamamalıydım. Olan biten her şey beni çok etkilemişti ve sanırım olan biteni anlamaya çalışmak için bir neden arıyordum

ama bunu senden çıkarmamalıydım ve o zavallı insanlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını bilmeliydim."

Billy kıpır kıpırdı. "Önemli değil. Anlıyorum. O gün hepimiz çok kötü durumdaydık."

"Yine de özür dilerim. Beni affeder misin?"

"Tabii ki hatırlıyorum, Nellie. İşimi yaptım, hepsi bu. Ama zordu. Kimseye anlatamıyorum."

Sanki anılarla mücadele ediyormuş gibi sesinde sıkıntı vardı. "Bana anlatabilirsin," dedi kadın, ama bunu duymak istediğinden emin değildi. Son birkaç gündür bu konuda çok fazla şey duymuştu.

Bir an sessiz kaldı, sonra sessizce konuştu. "Hâlâ onları görüyorum. Seslerini duyuyorum. Sıkışıp kalan o insanları. Yatakta, uyumaya çalışırken. Gözlerimi kapattığımda."

"Ah, Billy." Ona uzandı ve kolunu sıktı.

"Hala vardiyamda oraya inmek zorundayım. O merdivenlerden aşağı, olayın olduğu yere. Ve ben bile o olayın içinde kalmadım. Orada olanlar, hayatta kalanlar için daha da kötü olmalı."

Buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Onu teselli edecek hiçbir söz yoktu. Bu olay hafızalarından silinecek miydi, yoksa bunun için çok mu korkunç, çok mu berbat bir olaydı?

"Benim için de aynı şey geçerli. Babam ve Flo'yu kilisede hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ve metroya geri dönmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. En azından bir seçeneğimiz var."

"Biliyorum, ama bu benim işim. Senin gelmeni özlüyorum ama." O gülümsedi, o da gülümsedi, uzlaşma yolunda ilk adımları attıkları için mutluydu. Birbirlerini anlıyorlardı. Her zaman öyle olmuştu.

Birkaç damla yağmur yağdı, kız elini uzattı ve yüzünü buruşturdu. "Ah hayır. Yağmur yağacak ve şapkam ya da şemsiyem yok."

"Al, benimkini kullan," dedi Billy gülümseyerek, hava saldırısı koruma görevlisi kaskını kafasından çıkarıp kadının kafasına taktı. "Hiç yoktan iyidir, ama sana yakıştığını söyleyemem." Aniden eski neşeli şakalaşmalarına dönmeleri rahatlatıcıydı.

"Hey! Bir keresinde giydiğim her şeyin bana çok yakıştığını söylemiştin!"

"Öyle, ama kask hariç," dedi gülerek. "Al, eve giderken yemek için bir paket cips alır mısın? Ben ısmarlıyorum."

"Neden olmasın? Ama kendi payımı ödeyeceğim."

"Ben önce patatesciye varırsam olmaz," dedi Billy. "Hadi, yarışalım!" Sprint yaparak yola çıktı.

Kız, kazanmaya kararlı bir şekilde, bir eliyle kafasına çok büyük gelen kaskı tutarak onun peşinden koştu. İkisi aynı anda patates kızartması dükkânına vardılar ve kapıdan içeri girerken kız nefes nefeseydi ve gülüyordu – o zamandan beri ilk kez gülüyordu... ve bu çok iyi geliyordu.

"Yüzünde bir gülümseme görmek güzel," dedi Billy. "Yine de patates kızartmasının parasını ben ödeyeceğim."

Kız sırtıttı ve ona izin verdi.

Paylaşacakları bir paket cipsle, yağmurun başlamamasına sevindiler ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkararak eve kadar yavaşça yürüdüler. Kazadan önceki eski günlerdeki gibi Billy ile şakalaşmak güzeldi. Çocukluklarında olduğu gibi, okuldan sonra birlikte eve dönerken, Billy'nin ona çıkma teklif edecek cesareti bulup bulamayacağını merak ederdi. Savaş başlamadan ve her şey değişmeden önce, o zamanlar evet der miydi? Bunu bilmek zordu. Ona baktı, onun eski Billy olduğunu ve hala arkadaş olabileceklerini görmekten mutluydu. Bu çılgın, parçalanmış dünyada biraz normallik.

Morpeth Caddesi'ne döndüklerinde Nellie'nin kalbi bir an durdu. Orada, kapısının önünde, ABD Hava Kuvvetleri'nin eşsiz üniformasını giymiş bir adam duruyordu. Ray mektubunu almış ve izin alana kadar onu görmeye gelmek için beklemiş olmalıydı, böylece aralarındaki sorunları çözebileceklerdi. Ray'in onu hala sevdiğini söylemesi, şu anda en çok ihtiyacı olan şeydi. Ama sonra adam döndü ve Nellie tanıdık Clayton'ın yüzünü gördü.

Onu görünce, şapkasını çıkardı ve saygıyla önünde tuttu. Olduğu yerde kaldı. Nellie'nin kalbi sıkıştı, yeni hava üssünden Bethnal Green'e kadar gelmesinin bir nedeni olacağını biliyordu.

"Tanrım, hayır," diye fısıldadı ve içgüdüsel olarak destek almak için Billy'nin koluna tutundu. Eğlenceleri bir anda buharlaşmıştı.

"Ne? Ne oldu?" dedi Billy. "O kim? Ah, senin arkadaşının... arkadaşı. Buraya neden geldi?"

Nellie kendini kurtardı ve Clayton'a doğru koşmaya başladı.

Ona ulaştığında ve yüzündeki ıstırapı gördüğünde, onun hiç duymak istemediği türden bir haberle geldiğini anladı.

Billy, nefes nefese, yanına geldi. "Ne? Ne oldu?"

"Nellie, çok üzgünüm," dedi Clayton. "Nasıl söyleyeceğimi

bilmiyorum." "Lütfen söyleme," diye fısıldadı Nellie, başını sallayarak.

Clayton yutkundu. "Üzgünüm Nellie, sana söylemem gerek... Ray, Fransa üzerinde vuruldu. Kimse paraşüt görmedi. Savaşta öldürüldü olarak kayıtlara geçti."

"Hayır!" Bir çığlık attı ve Clayton'ın önündeki kaldırımda çığlık atarak yere yığıldı. İşte bu, dünyası sona ermişti. Onu kaldırıp tutan güçlü kolları sadece belli belirsiz fark etti, ama onlar Ray'in kolları değildi. Onlar Clayton'ın kollarıydı ve Clayton sırtını okşuyor ve onu teselli etmesi gereken sözler mırıldanıyordu, ama bu sözler acısını hiç, ama hiç azaltmıyordu.

"Nellie, içeri girelim," dedi Billy. Ama o içeri girmek istemiyordu, Em ve George ile yüzleşmek istemiyordu, onlara, tüm kayıplarından sonra, sevdikleri başka birinin daha öldüğünü söylemek istemiyordu. Bu onun kaybıydı. Onun üstesinden gelmesi gereken bir şeydi.

"Nellie, hadi. Sana bir fincan çay yapayım." Billy kolunu çekti ama o çekildi, iki adamdan da uzaklaştı, dehşet ve inanamama duygusu öfkeye dönüşürken onlara bakakaldı. Bu ona nasıl olabilirdi? Yeterince kaybetmemiş miydi? Bu savaş ondan daha kaç kişiyi alacaktı?

"Çay istemiyorum," dedi, son kelimeyi tükürürcesine. "Sadece istiyorum, istiyorum..." Sesi kesildi. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu, diyecekti. Ray, Flo ve Charlie'nin geri dönmesini. Birkaç hafta önce her şeye sahipti, ama şimdi... her şeyi elinden alınmıştı. Aklında düşünceler, duygular ve anılar dönüp duruyordu. Ray evlenme teklif etmişti, evleneceklerdi, ama şimdi ... şimdi ... o gitmişti.

Tehditkar yağmur yağmaya başlarken, dönüp caddeye doğru koşmaya başladı. Billy'nin aptal kaskı hâlâ kafasındaydı, kafasında sallanıp duruyordu. Onu çıkarıp kaçarken yola fırlattı, Roman Road'a doğru koştu ve oradan St John's kilisesine doğru ilerledi. O korkunç geceden beri kiliseye ya da kilisenin bahçesine adım atmamıştı. Kilisenin yanından dolaşarak, hızla oluşan su birikintilerinden sıçrayarak taşla doğru ilerledi. Ray'ın o harika günde baş harflerini kazıdığı yere. Savaşa rağmen dünyanın iyi bir yer olduğu, yaşamak için her şeyin olduğu o günler, şimdi çok uzak görünüyordu. Oysa, üzerinden henüz bir ay geçmemişti ve kazıdıkları harfler hala taze ve netti.

Parmaklarıyla harfleri izledi. *NM* ve *RF*. Ray Fleming. Sevgilisi, kendine söz verdiği adam, birlikte bir hayat kurmayı planladığı adam. Bu korkunç, berbat savaş tarafından alınmıştı. Diğerleri gibi o da gitmişti.

Bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü, alnını kilisenin duvarına dayadı ve içinde yükselen hıçkırıklara kapıldı, vücudunu sarsan ve zihnini kederden başka her şeyden boşaltan hıçkırıklara.

Bölüm 37

Nellie yatağında uyandı, oraya nasıl geldiğini ya da Ray'in oyulmuş baş harflerinin yanında diz çöktüğünden beri neler olduğunu hiç bilmiyordu. Clayton'ın haberleri aklına geldiğinde acı dolu bir inilti çıkardı ve bu ses Em'i odasına koşturdu.

"Oh canım. Uyanmışsın. Ray'in arkadaşı bize haberleri verdi. Oh canım, bu çok korkunç. Korkunç, korkunç. Çok şok edici." Em, Nellie'nin yatağına oturdu ve elini tuttu. "Ray'in çok iyi bir adamdı. Belki de... Umutlarım vardı..." Üzüntüyle başını salladı. "O kadar çok şey yok oldu, ama biz hala buradayız. Düşündürücü, değil mi?"

Nellie yüzünü çevirdi. Bu konuda felsefi düşünmek için henüz çok erkendi. O... her şeyini kaybetmişti.

"Billy aşağıda," diye devam etti Em. "Hazır olduğunda seni görmek istiyor. O ve Ray'in arkadaşı seni eve taşıdılar, biliyorsun. Sen... tamamen kendinden geçmiştin. Beni çok korkuttun."

"Onu görmek istemiyorum," diye kekeleydi Nellie. Şu anda kimseyi görmek istemiyordu.

Em bir an sessizce oturdu, sonra başını salladı ve Nellie'nin elini okşayarak odadan çıktı.

Nellie düşünceleri ve acısıyla baş başa kaldı. Gözlerini sıkıca kapattı ve yine inledi. Ray mektubunu almış mıydı, vurulmadan önce? diye merak etti.

Tek yapabileceği, mektubu aldığını ummakti. Küçük bir şeydi, ama mektubu okuduğuna, onu sevdiğini bildiğine ve suçlu olmadığını bildiğine inanmak, tüm bu korkunç olayların içinde ona küçük bir teselli veriyordu.

Hayat çok acımasızdı! Kendisi ve Ray için yeniden umut olduğunu düşündüğü anda, Ray ondan çok korkunç bir şekilde alınmıştı. Yüzünü duvara çevirdi ve ona son söylediği sözlerin, gitmesi için bağlamak olduğunu hatırladı. Ona vurmuş ve bağırmıştı ve şimdi onu bir daha asla göremeyecekti. Ve tüm bunları daha da kötüleştiren şey, onun özrünü ve trajedinin onun suçu olmadığını kabul ettiğini bilememesiydi. Nellie'nin üzgün olduğunu ve onu hala sevdiğini bilmeden öldüğü düşüncesi, kaderin daha da acımasız bir cilvesiydi. Keşke ona daha önce mektup yazsaydı. Vücudu üzüntüden ağrıyordu ve cildi hayal kırıklığından ürperiyordu.

Em, günün geri kalanında ve hafta sonu boyunca onu hemşirelik yaptı ve teselli etti, yemekleri yukarıya getirirken onun yatakta kalmasına izin verdi. "Birlikte, aşkım, bu korkunç zamanı atlatacağız," dedi Em, onu sakinleştirmek için.

Nellie minnettardı, ama içten içe kendini uyuşmuş ve boş hissediyordu. Charlie ve Flo'yu kaybettiğinde hissettiği keder şimdi on katına çıkmıştı. Bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyordu; eski haline dönebileceği bir yol yoktu. İş yerinde ve evde sadece rutin işlerini yapıyordu, gerçekten yaşamıyordu.

İçişleri Bakanlığı danışmanı Laurence Dunne'un hazırladığı resmi rapor, trajediden tam bir ay sonra ve soruşturmanın tamamlanmasından iki hafta sonra yayınlandı. Nellie, Ray ile ilgili haberi aldıktan iki hafta sonra. Rapor kamuoyuna açıklanmadı, ancak Belediye Başkanı'nın asistanı olarak Nellie raporun tamamını okuma şansına sahipti. Bayan Bolton, raporun içeriğini kendi transkriptiyle ayrıntılı olarak karşılaştırmasını istedi.

"Ama önce birlikte okuyalım," dedi Belediye Başkanı ve ona bir kopyasını uzattı.

Sessizce okudular. Nellie, patronuna birkaç kez göz attı ve Bayan Bolton'ın kaşlarının giderek daha da çatıldığını gördü. Okumayı bitirdiğinde, Belediye Başkanı elindeki kopyayı masaya koydu ve derin bir nefes aldı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Bu... soruşturmada duyduğumla tam olarak uyuşmuyor," dedi Nellie temkinli bir şekilde. "Polisi ve hava saldırısı görevlilerini aklıyor, bu iyi ve doğru, ama..." Bu kısmı okumaktan memnun olmuştu - Billy veya meslektaşlarına hiçbir şekilde suç atfedilmeyecekti. Ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

"Ama?"

"Raporda 'kendini kontrol edememe' suçlanıyor," diye devam etti Nellie, rapordan alıntı yaparak. "Hükümet gerçekten bunun paniğe bağlı olduğuna inanıyorsa, bu Konsey'in sorumluluğunun ortadan kalktığı anlamına gelmez mi? Ama sonra, 'nihai sorumluluk Borough Konseyi'ne aittir" diyor. Bize. Girişi iyileştirmek için fon başvurusunda bulunduğumuzu ve reddedildiğimizi kabul etmesine rağmen. Aslında," dedi Nellie parmağıyla raporu işaret ederek, "Konsey tehlikeyi öngörmüş, ancak bunu önlemek için yeterli önlemleri almamıştı."

Bayan Bolton sertçe başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. 'Yerel yönetimler, kendi sorunlarını yakından bildikleri için, bunların çözümünden sorumlu kurumlar olmalıdır.' Yetki verilmediğinde, fon sağlanmadığında nasıl bir çözüm üretebilirdik ki?" Elleriyle yüzünü kapattı. "Yani hem halkı hem de bizi suçluyorlar. Daha ne yapabilirdik, anlamıyorum. Tehlikeyi fark ettik, bir çözüm bulmak için adımlar attık, sonra bu çözümü uygulamak için fon talebimiz reddedildi. Sivil Savunma bize izin vermediği için vergi mükelleflerinin parasını harcayamadık. Şimdi ise birçok tanık bunun böyle olmadığını söylese de, öncelikle halkı özdenetim eksikliğinden, sonra da bizi suçluyorlar. Bizim, yani Konsey'in feda edilebileceğine karar verdiler."

"Soruşturmada konuşmalıydın," dedi Nellie, sesindeki güçlü duygularla kendini şaşırttı. "Bize iyileştirmeler yapmamıza izin vermediklerini söylemeliydin." Ray'in ölümünden bu yana iş yerinde bastırıldığı tüm öfke ve duygular Nellie'nin yüzeyine çıktı. "Bizi suçlamaları *senin* hatan. Daha fazla mücadele etmeliydin."

Belediye Başkanı ona soğuk bir bakış attı. "Yapamazdım. Sanırım s o n u c u önceden belirlemişlerdi. Ve sen,

Bayan Morris, öfkenizi kontrol altında tutmalısınız. Hepimiz bu konuda öfkeliyiz ama bu kimseye fayda sağlamaz."

Nellie, İçişleri Bakanlığı yetkilisi ile Londra Sivil Savunma Başkanı arasında değişen bakışları ve tanıkların panik olup olmadığı konusunda defalarca sorguya çekildiklerini hatırladı. Gizli bir gündem olduğu ve soruşturma öncesinde hükümetin kimi suçlayacağına dair kararlar aldığı açıktı ve bu onlar olmayacaktı. Nellie iç geçirdi, öfkesi patlak verdiği kadar çabuk yatıştı. "Üzgünüm, Bayan Bolton. Ne yapabiliriz?"

Belediye başkanı omuz silkti. "Gördüğüm kadarıyla hiçbir şey. Barınak girişinde iyileştirmeler zaten yapıldı ve bu rapor, diğer benzer barınakların da girişlerini gözden geçirmelerini sağlayacaktır."

"Belki bunu kamuoyuna duyurabiliriz? Davamızı ortaya koyabiliriz?" Nellie tanıştığı muhabiri düşünüyordu. Eminim ki bu konuyla ilgili bir haber yazmak isteyecektir. Ve herkesin gerçeği bilmesini istiyordu. Bu, onun anlamaya başlamasına yardımcı olmuştu ve toplum da olanları kabullenmek için aynı şansı hak ediyordu.

Bayan Bolton başını salladı. "İçişleri Bakanlığı bu konuyu gizli tutmamız gerektiğini bildirdi. Bu raporun düşmanların eline geçmesini istemiyorlar, moralin bozulmaması için yaygın olarak dolaşmasını da istemiyorlar. Elimiz kolumuz bağlı. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bu doğru gelmiyor." Nellie iç geçirdi. "Bizi kullandılar, bizi bir ..." Doğru terimi hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Günah keçisi. Evet, aynen öyle yaptılar, Nellie. Ama sen, ben ve diğer meclis üyeleri gerçeği biliyoruz. Güvenliği artırmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı biliyoruz. Olanların hiçbirisi bizim suçumuz değil." Belediye başkanı tutkuyla konuştu ve Nellie, bunu hem Nellie'nin hem de kendisinin yararına söylediğini fark etti. Nellie, belediye başkanının da kendini suçladığını tahmin etti. İlçenin nihai sorumlusu olarak, belediye başkanı sorumluluğun kendisinde olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Haklısınız Bayan Bolton. Bu bizim suçumuz değil." Nellie'nin yapabileceği tek şey bu sözleri tekrarlamak ve öfkesini Belediye Başkanı'na değil, İçişleri Bakanlığı'na yöneltmekti.

Belediye Başkanı'na yöneltmekti. Rapor yayınlandığında her şeyin sona ereceğini ve yas tutma sürecine devam edebileceklerini düşünmüştü. Ama görünüşe göre her şey henüz bitmemişti. Sanki uyanamadığı, hiç bitmeyen bir kabus gibiydi.

Bölüm 38

"Bayan Morris, sizi tekrar görmek ne güzel. Umarım iyisinizdir ve bir ay geçtikten sonra kayıplarınızı kabullenmeye başlamışsınızdır." Stan Collins, o günün ilerleyen saatlerinde belediye binasının merdivenlerinden aşağı inerken, eve gitmek için sabırsızlanan Bayan Morris'e seslendi.

"Merhaba, Bay Collins. Ben... idare ediyorum. Umarım siz de öylesinizdir."

"Evet. Babamı çok özlüyorum, eminim siz de kendininkini özölöyörsünüzdur."

Ve kız kardeşinizi. Çok zor zamanlar."

Gerçekten de korkunç zamanlardı. O, onun yaşadıklarının yarısını bile bilmiyordu ve onun ne kadar kötü hissettiğini de. "Buraya ne işinizle geldiniz, Bay Collins?" O, kaldırımında hızlıca yürürken, onun yanında yürümeye başladı.

"Şey, duyduğuma göre... o gece olanlarla ilgili İçişleri Bakanlığı'nın bir soruşturması olmuş ve rapor hazırlanmış. Ama ben bir kopyasını alamıyorum. Bana, raporun kamuya açık olmayacağı söylendi. Ve soruşturmanın gizli yürütölöldölöğölüne inanıyorum." Kızın kolunu tuttu ve onu durdurdu. "Bayan Morris, bu size yanlış gelmiyor mu? Sizce halkın bunu bilmeye hakkı yok mu? Hala yas tutan o kadar çok insan var ki, tam olarak ne olduğunu bilmeye hakları yok mu? Babamın nasıl öldölöğölünü bilmeye hakkım yok mu?"

"Bay Collins, ben..." Nellie başladı.

"Ertesi gün bir haber yazdım. Gazeteme gönderdim. Elbette adını vermedim, kaynağımı asla ifşa etmem. Ama haberim sansürlendi. Gazete, bunun bir bomba olduğı gibi eski bir saçmalığı yazdı. Bana öyle geliyor ki, editör üst düzey birinden baskı gördü."

Yüksek mevkili biri tarafından baskı gördüğünü düşündüm. İnsanların metro istasyonlarındaki sığınakları kullanmaktan korkmasını istemediklerini söyledi." Etrafına bir göz attı, sonra yolun karşısındaki Lyons Corner House'u işaret etti. "Birkaç dakikan varsa, sana bir fincan çay ısmarlayayım."

Bir an tereddüt etti, şu anda onunla konuşup konuşmamayı bilemiyordu. "Tamam, ama ben..."

"Merak etmeyin, size sessiz kalmanız gerektiği söylenmişse, size hiçbir şey sormayacağım," dedi Bay Collins, rahatlatıcı bir gülümsemeyle. Onu kafeye götürdü ve pencere kenarındaki bir masaya oturttu, ikisine de çay sipariş etti. "Biz sadece kazada yakınlarını kaybeden iki kişiyiz."

Nellie Stan'e baktı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama ona yardım etmek zorunda hissettiği için kararını verdi. Belediye Başkanı ve İçişleri Bakanlığı yardımcılarının söylediklerine bakılmaksızın, insanlar daha fazlasını hak ediyordu. Dikkatli davranması gerekecekti. "Halkın gerçeği bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum, Bay Collins."

"Stan, lütfen."

"Tamam. Stan. Ve lütfen bana Nellie de. Ama gerçekten fazla bir şey söyleyemem. Söylememem söylendi."

"Kim söyledi?"

"Belediye Başkanı. Hükümetin moral ve diğer nedenlerle bu konuyu gizli tutmak istediğini söylüyor. Soruşturmayı İçişleri Bakanlığı yürüttü. Ve bence onlar... ulaşmak istedikleri sonuçları önceden belirlemişlerdi."

Stan ona baktı. "Soruşturmayı manipüle ettiklerini mi düşünüyorsun? Ya da raporu?"

Cevap vermeden önce çayından bir yudum aldı. "Konsey'in günah keçisi yapıldığını düşünüyorum. İçişleri Bakanlığı birini suçlamak istedi ve bizi suçlamaya karar verdi. Hava saldırısı sığınaklarının güvenliği ve bakımı Konsey'in sorumluluğunda, bu doğru, ama..."

"Öyle, ve rapor Konsey'in görevlerini ihmal ettiğini öne sürerse, aslında öyle olmasa bile, bu durumda kurbanların aileleri tazminat talep edebilir." Stan, bir plan yapıyormuş gibi düşünceli görünüyordu.

"Tazminat mı?" Kaşlarını çatarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Evet. Örneğin anneniz. Ailenin geçimini sağlayan kocasını kaybetmesi, onu - açık konuşmak gerekirse - yoksulluğa sürüklenme ve kirayı ödeyememe tehlikesiyle karşı karşıya bırakır. Evde başka kardeşleriniz var mı?"

"Bir erkek kardeşim var, hala okulda."

"Babanızın maaşı olmadan, anneniz geçimini nasıl sağlayacak ve kardeşinize nasıl bakacak?"

"Ben kazanıyorum..." Nellie başladı. Ama adam haklıydı. Em, geçinmek için çamaşır yıkamayı düşünmeye başlamıştı bile.

"Biliyorum, anneni yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum, ama maaşından vazgeçmek sana kalmamalı. Kendi geleceğin için para biriktirmelisin. Eğer Konsey'in ihmalkar olduğu tespit edilirse, anneni tazmin etmek için ödeme yapmaları gerekir."

"Belediye ihmalkar davranmadı. Barınağı iyileştirmek için fon başvurusunda bulunmuştuk," dedi Nellie.

"Ama raporda Konsey'in yeterince çaba göstermediği yazıyor, değil mi? Bak, bunun senin, belediye başkanının veya başka birinin suçu olduğunu söylemiyorum, ama İçişleri Bakanlığı barınağın yeterli olmadığını söylüyorsa, tazminat davası açılabilir. Annen bunu talep etmeli."

"A-ama bu nasıl olacak?"

"Bir avukata davasını üstlenmesini ve Konseyi dava etmesini söylemesi gerekecek." Stan sandalyesine yaslanarak ona baktı. "Nellie, denemeye değer."

"Neden sen denemiyorsun?" diye sordu. "Sen babanı kaybettin..."

"Ama ben, annenin kocasını kaybetmesi gibi, bu kaybın mali açıdan doğrudan etkilenmedim. O ise iki aile üyesini kaybetti, küçük kız kardeşini... Affet beni ama bu dava mahkemeye taşınırsa çok daha büyük bir etki yaratacaktır."

Nellie onun haklı olduğunu biliyordu. Bunun etkisini ve yükünü her gün, her dakika hissediyordu. "Annem mahkeme davası istemezdi..." Nellie tereddütle söyledi. Em'in tüm bunlara hayır diyeceğinden oldukça emindi.

"Onunla görüşebilir miyim?" Stan, hemen gitmek istermiş gibi çayını son yudumunu içti.

"Şey... Neden olmasın? Tamam." Bu fikri uygulamaya koyup koymamaya karar vermeyi Em'e bırakalım. Nellie çayını bitirdi

Çayını bitirdi ve sandalyesini geri iterek gitmeye hazır olduğunu gösterdi.

"Teşekkürler, Nellie," dedi Stan, şapkasını başına sıkıca bastırarak. "Burada adaletin yerini bulması gerektiğine inanıyorum. Senin annen ve onun gibi birçok kişi, kendi hataları olmadan hiçbir destekten mahrum bırakıldılar. Birisi bunun bedelini demeli."

Nellie buna katılıyordu, ancak içinden Londra Sivil Savunma'nın dava edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta, girişi iyileştirmek için gerekli fonları reddetmişlerdi. Ancak haklı ya da haksız, raporun suçladığı taraf onlar değildi.

Muhabiri sokaklardan geçerek evine götürdü, Stan Collins'i Em ile tanıştırmamanın doğru bir şey olduğunu umuyordu. Ve Em, Konsey'i dava etmeye karar verirse, bu onun için, Nellie'nin belediye binasındaki rolü için ne anlama gelirdi? Bu, kendisiyle Belediye Başkanı arasındaki ilişkileri kesinlikle zorlaştırırdı. Hatta imkansız hale getirirdi. Bunu olduğu gibi bırakmalı, işini kaybetme riskinden kaçınmalı ve her şeyi unutmalı mıydı? Ya da... bu, sonunda gerçeğin ortaya çıkması için bir yol olabilir miydi? Evine vardılar ve içeri girerken Em'e seslendi. "Anne? Burada mısınız? Bir misafir getirdim!"

Em mutfaktan çıkıp unlu ellerini önlüğüne sildi. "Oh! Ben de pasta yapıyordum..."

"Anne, bu Stan Collins. O bir muhabir, ama başka bir konu için burada... Oturma odasına geçelim mi?"

"Evet, tabii, izin ver de..." Em mutfağa geri döndü.

Birkaç dakika sonra ön odaya geldi, elleri temiz, önlüğü çıkmış ve bir tepsi taşıyordu. "Geçen hafta yaptığım son kurabiye," dedi gururla, bir tabak bisküviyi göstererek. Oscar onu takip etmişti ve Stan'e kokladıktan ve kuyruğunu salladıktan sonra, Nellie'nin ayaklarının dibine çöktü ve umutla bisküvilere baktı.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Collins?"

Stan tazminat talep etme fikrini tekrar açıkladı.

"Yani birini dava etmeliyim, öyle mi?" diye sordu Em, ayları dağıtırken.

"Evet. Bence davan çok sağlam."

"Olabilir, ama davamı yürütmesi için avukata ödeyecek param yok," diye cevapladı Em. "Yani aslında bu işin sonu bu."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," diye devam etti Stan. "Bunu aşmanın bir yolu var. Senin davan bir test davası olur. Eğer kazanırsan, diğerleri de kazanacaklarını bilerek senin izinden gidebilir ve herkes tazminat alabilir. Ve eminim ki kazanırsın."

"Yine de bunu yapmaya gücüm yetmez." Em kollarını kavuşturdu. "Zaten zor durumdayız ve masrafların küçük bir kısmını bile nereden karşılayacağımızı bilmiyorum."

"Ve sonuçta herkes bundan faydalanacağına göre," Stan, Em konuşmamış gibi devam etti, "o zaman herkes ilk davanın masraflarını karşılamak için katkıda bulunmalı. Bir dilekçe hazırlarsam ve mahallede isteyen herkes biraz para koyarsa, eminim yeterli miktarı toplayabiliriz."

"Kimseye sadaka almam." Em dudaklarını sıkıca kapattı.

Nellie şaşırmamıştı. Annesi her zaman gururlu bir kadın olmuştu ve ailesine kendi ayakları üzerinde durmaları ve kimseden sadaka beklememeleri veya kabul etmemeleri gerektiğini aşlamıştı.

"Bu sadaka değil," dedi Stan sabırla. "Daha çok bir yatırım gibi. Davan için ödeme yapıyorlar, ki bu davanın kazanılacağı kesin, ve emsal oluşturulduğunda geri ödeme alacaklar ve kendi davalarını açıp kendi tazminatlarını alabilecekler. Anlıyor musun?"

Nellie, Em'e ve Stan'e sırayla baktı. Em tereddüt ediyordu. Davayı açma konusundaki ilk isteksizliği yok olmaya başlamıştı. "Yani bunu herkes için mi yapacağım? Kendim için değil. O gece sevdiklerini kaybeden diğerleri için mi?"

"Aynen öyle, anne," diye araya girdi Nellie.

"Neden ben? O zamanlar pek çok insan kaybetti."

"Çünkü biz iki aile üyesini kaybettik anne," dedi Nellie. Dudaklarını ısırdı. Em'in devam etmesini, gerçeği ortaya çıkarmasını ve tazminat parasını almasını istese de, zihninin bir köşesinde bunun belediye binasındaki konumunu tehlikeye atabileceği endişesi vardı.

"Küçük kızını ve kocanı kaybetmiş olman, davanın yargıcın kalbine daha çok dokunmasını sağlar," dedi Stan, ses tonunda dikkatlice duygusallıktan kaçınarak.

Em yutkundu ve başka yere baktı, sonra muhabire geri döndü. "Öyleyse bu benim görevim, değil mi? Siz o dilekçeyi hazırlayın, Bay

Collins, bana bir avukat bulun, ben de o insanlara paralarını alabilmeleri için elimden geleni yapayım. Charlie'm de bunu yapmamı isterdi."

Em'in yüzünde kararlılık vardı. Nellie, Em'in bunu yapacağını ve kazanabileceğini düşündü. Bu süreç ona bir amaç, devam etmek için bir neden verecekti. Bu onun için iyi olacaktı. Nellie onunla gurur duyuyordu, ama ne olacağı konusunda çok endişeliydi. Tanrım, Em'in Nellie'nin işverenini dava ettiğini bilmek iş yerinde zor olacaktı. Bir kısmı Em'e "*Hayır, yapma, hayatımı zaten zor olan halinden daha da zorlaştırma*" demek istiyordu, ama kendini durdurdu. Bu, acı çeken topluluklarındaki pek çok arkadaş ve komşu için gerçek bir fark yaratabilirdi. Ve bunu hemen belediye başkanına söylemeye gerek yoktu. Dilekçe yeterli parayı toplayamazsa, her şey boşa gidecekti, ama toplayabilirse... O zaman o köprüyü geçince düşünürdü.

"Aferin anne," dedi ve Em'in elini sıkarak ona uzandı.

"Tamam, o zaman karar verildi," dedi Stan. "Elimden gelen her türlü yardımı yapacağım, Bayan Morris."

Bu iyi bir şeydi. Alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaçları olacaktı. Ailesi daha önce hiç mahkemeye uğraşmamıştı ve şimdi her şeyi riske atıyorlardı, hem de Nellie'nin iş yerinde. Tanrım, ne durumdaydılar. Ne tarafa bakacağını bilmiyordu, her iki yönde de tüyleri diken diken oluyordu.

Bölüm 39

Billy, o gece hava saldırısı olasılığının olmamasına ve metro istasyonuna gönderilmemiş olmasına sevindi. Son zamanlarda gazeteler, Almanya'daki barajları yok etmek için sözde sıçrayan bombaların kullanıldığı "baraj yıkıcı" saldırılarla doluydu. Son zamanlarda Londra üzerinde hava saldırıları azalmıştı. Artık metroya binmekten korkuyordu. O merdivene her adım attığında, o geceki olay aklından çıkmıyordu. Elinde Flo'ya ait olabilecek küçük kırmızı ayakkabıyı hissediyor, elinin gevşediğini, ciğerlerinin sıkıştığını ve astım krizinin başladığını hissediyordu. Sonra yine nefes almakta zorlanıyor, ilk yardım odasına gidip nebülizör kullanmak zorunda kalıyordu.

Neyse ki bu gece karartma görevindeydi...

sokaklarda devriye gezerek, karartma kurallarına uyulduğundan emin oluyorlardı. Blitz olsun ya da olmasın, hava saldırısı olsun ya da olmasın, Bethnal Green halkı, karanlık çöktükten sonra pencerelerini kapatarak, düşman bombardıman uçaklarına yol gösterebilecek ışığın sokaklara yansımamasını sağlamalıydı. Karanlık bastıktan sonra dışarı çıkan herkes el feneri kullanabilirdi, ancak bu fenerler gölgelenmeli ve kaldırırma mümkün olduğunca az ışık yansıtmalıydı. Sokak lambaları da gölgelenmiş veya kaldırılmıştı. Düşman uçaklarından şehrin varlığını gizlemek için her şey yapılıyordu.

Bir adam ona doğru yürüyordu, muhtemelen pub'dan eve dönüyordu. Topallıyordu ve yaklaştıkça Billy onun okulda birkaç sınıf üstünde olan bir arkadaşı olduğunu fark etti. Savaşa gitmiş ve bir bacağını kaybetmiş olarak eve dönmüştü. Onu geçerken başını salladı ama adam kendi düşüncelerine dalmış gibiydi, Billy de öyle.

Billy, şehrin bu bölümünü oluşturan Viktorya dönemine ait teraslı sokaklardan oluşan ağı bir uçtan bir uca dolaştı. Bunu o kadar çok kez yapmıştı ki, gözleri bağlı olsa bile hangi sokakta olduğunu, hangi ev numaralarının önünden geçtiğini söyleyebileceğine yemin edebilirdi. Ayaklarının altındaki kaldırımın hissi, kanalizasyonlardan, açık pencerelerden veya pencere kenarındaki saksılardaki bitkilerden gelen kokular, oynayan çocukların sesleri veya ev içi tartışmalar – tüm bunlar yeterli ipucu sağlıyordu.

Şimdi, bir zamanlar Nellie'nin teyzesi ve amcasının yaşadığı evlerin arasındaki boşluğu geçiyordu. Evlerinin kalıntıları, güvenliği sağlamak için uzun zaman önce yıkılmıştı, ama hala bir moloz yığını vardı ve yerel çocuklar bu yığına tırmanıp "Ben kalenin kralıyım!" diye bağırlardı. Karanlık bastıktan sonra artık oynayan çocuk yoktu, ama bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi, Nellie ve Babs ile gençken nasıl ayrılmaz bir üçlü olduklarını hatırladı. Her fırsatta birlikte sokakta veya parklarda oynarlardı. Nellie liderdi; bir yaş küçük olan Babs ona hayrandı ve onu her yere takip ederdi. Billy, grubun en büyüğü olmasına rağmen, Nellie'ye de hayrandı – çocukluk aşkı, yavaş yavaş yoğun bir yetişkin aşkı haline gelmişti. En azından onun tarafında.

Amerikalı savaşta öldürüldüğünden beri, hem o hem de Babs Nellie'nin etrafında toplanmışlardı ve tekrar yakınlaşmaya başlamışlardı. Nellie bunu çok kötü karşıladı ve o da onu desteklemek için elinden geleni yaptı. Her zaman yapardı, bunu o da biliyordu, değil mi? Onu ve Babs'ı bir iki kez sinemaya götürdü. Nellie'ye bir torba cips aldı ve onunla park bankında oturup yediler, konuşmak isterse diye yanında olmak için.

Ve ona gülümsemiş, desteği için minnettar olduğunu söylemişti. Birkaç kez elini uzatmış ve yumuşak, sıcak parmak uçlarıyla onun eline dokunmuştu. Küçük adımlar olsa da, Amerikalıyla tanıştığından beri hissetmediği yeni bir yakınlık aralarında oluşmaya başlamıştı.

"Eğer daha erkek olsaydın, Billy Waters, o Amerikalı pilot gibi, onu kollarına alıp ona gerçek hislerini söylerdin," diye mırıldandı, bir sonraki sokağa dönerek. Bir kedi yolundan çekilip biraz ilerideki bir kapının eşiğine atladı ve onun geçmesini izledi.

Eğer daha erkek olsaydı, Nellie onu sadece bir arkadaş olarak görmek yerine ona aşık olurdu. Bunu biliyordu, ama bunu kendine bile söylemeye cesaret edemiyordu.

Lanet olsun astımına. O olmasaydı, o da asker olurdu, ya da belki RAF'a katılır, Spitfire uçakları uçurur ve eve bir kahraman olarak dönerdi, ve Nellie onu bunun için severdi.

Ya da Ray Fleming gibi vurulup Nellie'yi yalnız bırakırdı. Ya da orduda olsaydı, Amelia'nın nişanlısı gibi öldürülmüş olabilirdi. Belki de böylesi daha iyiydi, Bethnal Green'de sıkışıp kalıp, hava saldırısı görevlisi olarak nispeten güvenli bir iş yapması, Nellie'nin yanında kalabilmesi, ona bakabilmesi, birlikte bir gelecekleri olsun ya da olmasın, onun için orada olabilmesi daha iyiydi.

Ama uzun vadede ne olacağını kim bilebilirdi? Belki zamanla, Ray'in yasını tam olarak tutma, diğer kayıplarının üstesinden gelme şansı olduğunda. Belki daha sonra, savaş bittiğinde, Billy'nin hala orada olduğunu ve onu hala sevdiğini fark edecekti. Ve belki o zaman onun için bir umut olacaktı.

Üçüncü Bölüm

1945 İlkbahar-Yaz

Bölüm 40

Son iki yıl boyunca Nellie, Em ve George, hayatlarına devam etmenin yollarını bulmak için ellerinden geleni yaptılar. Bir önceki yıl, D-Day'den sonra Müttefik kuvvetlerin ilerlemesi ve Paris'in kurtarılmasına kadar Alman kuvvetlerini Fransız kırsalında yavaş yavaş geri püskürtmesi, kutlanacak anlar yaratarak onlara yardımcı oldu. Ancak Bethnal Green bu ilerlemeyi alkışlarken, önce "Doodlebugs" ve daha sonra V2 roketleri olmak üzere uçan bombalar şehre yağarken, yeni korkunç olaylarla mücadele etmek zorunda kaldılar. Bu bombalar o kadar hızlı uçuyordu ki, hava saldırısı uyarısı yapmak mümkün değildi. İnsanlar ya her gece sığınaklarda uyuyor ya da evlerinde şanslarını deniyorlardı. Birçok yönden, savaşın ilk dönemleri kadar zordu ve Doğu Londra bir kez daha ağır bir darbe aldı. Ancak herkes zaferin yaklaştığından emindi.

Para sıkıydı ve Em çamaşır yıkıyordu ama bir şekilde idare ediyorlardı. Artık on beş yaşında olan George okulu bırakmış ve elektrikçi olmak için çıraklık yapıyordu, ama aileyi ayakta tutan hala Nellie'nin maaşıydı.

Aylarca, Em'in davası hiçbir yere varamayacak gibi görünüyordu. Nellie, parayı toplamak, bir avukat bulmak ve davayı mahkemeye götürmek için ne kadar zaman gerekeceğini bilmiyordu. Neyse ki Stan ne yapacağını biliyordu. "Herkes masrafları paylaşmak istedi," demişti Stan, "kazada birini kaybetmiş olsun ya da olmasın. Dediğim gibi, kazanırsanız, bu herkesin yararına olacak."

Ben hariç, diye düşündü Nellie. Davayı Bayan Bolton'a hala anlatmamıştı, anlatırsa işini kaybedebileceğinden endişeleniyordu. Stan'in bulduğu avukat Bay Badcock onları ziyaret ettiğinde bile

Em ile bunu tartışmak için Nellie ofisteyken sessiz kaldı. O ve Belediye Başkanı eskisi kadar iyi bir ilişkiye sahip değillerdi. İçişleri Bakanlığı'nın kalabalıkla ilgili raporu yayınlandıktan sonra Nellie'nin patlamasından beri durum böyleydi. Belediye Başkanı ile birlikte çalışmak, yaklaşan dava hakkında bilgi sahibi olmak kolay değildi ve Nellie sık sık başka bir yerde, taşıdığı yükten kurtulabileceği bir yerde yeniden başlamak istediğini düşünürdü. Belediye binasında çalışmaya devam etmekten başka seçeneği olmadığını hissediyordu. Savaş hala yaptıkları her şeyi gölgelediği için iş fırsatları çok fazla değildi ve aldığı maaşın başka bir yerde kolayca eşleştirilemeyeceği de açıktı.

şubat ayında bir Cuma günü işe geldi ve her zamanki gibi Bayan Bolton'a selam verdi. Ancak Belediye Başkanı başını kaldırıp somurtarak baktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nellie, paltosunu çıkarıp askıya asarken.

Belediye Başkanı masasındaki kağıt yığınınına parmağıyla işaret etti. "Evet. Bu. Badcock adında bir avukattan mektup aldım, görünüşe göre anneni temsil ediyor. Annem, metro kazasındaki ihmal nedeniyle Belediye'yi dava ediyor, Nellie! Bundan haberin var mıydı?"

Bu, aylardır korktuğu andı. Bayan Bolton davadan haberdar olduğuna göre, bunu inkar etmeye veya önemsiz göstermeye çalışmanın bir anlamı yoktu. "Evet, Bayan Bolton. Biliyordum. Ben..."

"Neden bana söylemedin? Neden bunu yapıyor?" Belediye Başkanı elini saçlarında gezdirdi. "Nellie, gerçeği en iyi bilen sensin. Barınak girişini iyileştirmeye çalıştığımızı ama fon alamadığımızı *biliyorsun*. Bu trajediden Konsey'in sorumlu olmadığını biliyorsun! Yine de..." Avukatın mektubunu bir kez daha drtt. "Yine de annen bizi mahkemeye veriyor. Senin de çok iyi bildiğin gibi, burası zengin bir ile değil. Eğer davayı kazanırsa, tazminatını ödemek için hangi hizmetleri kesmemiz gerekecek, hmm? Kimler zarar görecek?"

Nellie, belediye başkanının ses tonundaki sertliğe şaşırdı, ama ailesi işinden önce geliyordu. Konuşması gerekiyordu. "Annem zaten çok acı çekiyor, Bayan Bolton. Babamın maaşı olmadan, para sıkıntısı çekiyoruz ve bu, onun bir şeyler geri kazanması için bir fırsat. Tabii ki babamın ve Flo'nun yerini tutmayacak, ama yoksulluğun acısını biraz hafifletebilir.

En azından bunu hak ediyor." Konuşurken çenesini öne çıkardı.

Belediye Başkanı, Nellie'nin savunmacı sözlerine şok olmuş gibi gözlerini kırptı. "Zor olduğunu biliyorum, annen ve sen o gece çok şey kaybettiniz. Ama bu... Bunu hiç beklemiyordum."

Nellie ona baktı. "Sizin için çalışıyorum diye, annem tazminat almak için elinden geleni yapamaz diye bir şey yok, Bayan Bolton. Ve siz ne derseniz deyin, ben onu destekleyeceğim." Nellie öfkesinin yükseldiğini hissetti, ama çaba göstererek kendini kontrol altında tutmayı başardı.

"Bu bir ihanet gibi geliyor," diye devam etti Belediye Başkanı. "Başka biri olsaydı, ben... kızardım, çünkü bu bizi, beni kötü gösterir, ama anlardım. Ama *sen*, *senin* ailen..." Başını salladı, artık kızgın değil, üzgün görünüyordu. Nellie bir an nasıl cevap vereceğini bilemedi. İşte bu yüzden daha önce bu konuda hiçbir şey söylememişti. Aylardır endişelendiği her şeyin şimdi gerçek olacağından korkuyordu. Bayan Bolton onu kovacak ve ailesini geçindirmek için yeterli maaşı veren yeni bir iş bulamayacaktı. Belediye başkanını kendi tarafına çekmenin bir yolunu bulmalıydı. Soruşturmayı düşündü, Konseyin ne kadar haksız bir şekilde sorumlu tutulduğunu hatırladı. Ve sonra bir fikir geldi aklına. "Bayan Bolton, acaba bu, anneme bir miktar tazminat ödenmesini sağlarken, Konseyin de lehine olabilir mi?"

"Öyle mi? Peki nasıl olacak?" Belediye Başkanı şüpheli bir ses tonuyla sordu.

"Yani, duruşma olacak. Sonunda gerçeğin ortaya çıkması için bir şans daha. Bu, barınağı iyileştirmek için fon bulmak için çok uğraştığımızı ve ihmalkar olanın Belediye Meclisi değil, Sivil Savunma'nın bize fon vermeyi reddettiğini herkesin öğreneceği anlamına gelmez mi? O zaman hükümet sorumluluğunu kabul etmek ve tazminat ödemek zorunda kalır ve Belediye Meclisi haklı çıkar. İşler böyle yürümez mi?"

Belediye Başkanı başını salladı. "Öyle söylendiğinde çok basit geliyor, ama..."

"Tek yapman gereken bunu kamuoyuna açıklamak, dünyaya denediğini, elinden geleni yaptığını ama finansman alamadığını söylemek. *The Daily Mail*'de bir muhabir tanıyorum, bu konuyla ilgili bir haber yazıp yayınlatabilir."

"Yapamam."

Nellie, insanlara gerçeği neden söyleyemediğine sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. ığlık atmak istedi. Bu ıldırıtcı bir durumdu. "Neden olmasın? Üzgünüm Bayan Bolton, ama neden olmasın ki?"

"Yapamam, hepsi bu." Belediye başkanı iç geçirdi. "Bu çok hassas bir durum, Nellie, ve korkarım ki bu konuda her şeyi bilmiyorsun."

"O zaman anlatın," diye yalvardı Nellie, Bayan Bolton'un ne sakladığını öğrenmek için çaresizce.

"Yapamam, Nellie. Söylememem gerekiyor. Ancak, İçişleri Bakanlığı'na mektup yazıp, annen davayı kazanırsa dava masraflarını ve tazminatı üstlenmelerini isteyeceğim. Şimdi, lütfen bunu kabul et ve günün işine devam et."

Nellie ona bakakaldı, ama Bayan Bolton Nellie'nin gözlerine tekrar bakmadan kağıtlarını topladı, çantasına koydu ve ofisten çıktı.

"Söylememek mi? Ne demek istiyor?" Nellie, gelen kutusundan bir yığın daktilo kağıdı alıp daktilosuna bir kağıt yerleştirerek çalışmaya başlarken mırıldandı. Bütün bunlar olurken nasıl konsantre olabilirdi ki? Bayan Bolton'un neden ihanete uğradığını hissettiğini anlıyordu, ama Belediye Başkanı'nın da öncelikle Em'in bu fırsatı değerlendirip ödeme almasının doğru olduğunu, ikincisi de İçişleri Bakanlığı ne derse desin, halka gerçeği anlatmaya yardımcı olan her şeyin kesinlikle iyi bir şey olduğunu anlamasını umuyordu. Bayan Bolton'un sakinleşip onu kovmaya karar vermemesini ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bölüm 41

Mart ayında, duruşmanın yapılacağı tarihten birkaç gün önce, Stan Collins akşam saatlerinde onları ziyaret etti. Em onu oturma odasına davet etti ve çay ikram etti, Nellie'nin de kalması için ısrar etti. "Onun söylediklerini daha iyi anlayacak ve hatırlayacaksın."

"Biliyorsunuz Bayan Morris, mahkemede ifade vermeniz gerekecek," dedi Stan. "Geçmişte bu tür birçok hukuk davasını haber yaptım, bu yüzden ne olacağını iyi biliyorum. Okumak için bir şeyler yazmak isteyebilirsiniz, bu genellikle daha kolaydır. Ve her iki tarafın avukatlarından da birkaç takip sorusu gelebilir."

"Ama ben yargılanmıyorum, değil mi?" diye sordu Em, panik içinde gözlerini kocaman açarak.

"Hayır, bu bir ceza davası değil, sadece bir hukuk davası. Ama sizin ağzınızdan doğrudan dinlemek isteyeceklerdir - kocanızı ve kızınızı nasıl kaybettiğinizi, evde hala reşit olmayan bir çocuğunuz olduğunu, kızınızın ana gelir kaynağı olduğunu ve o olmasaydı kirayı ödeyemeyeceğinizi."

George başını kapıdan uzattı. "Yumurtaları satmaya gidiyorum anne."

"Çay saatine kadar dön," diye seslendi Em.

Kapı kapandıktan sonra Stan, "Bunu da kullanabilirsin," dedi. "Oğlunun geçimini sağlamak için tavuklarının yumurtalarını sattığını söyle. Yargıcın sana sempati duymasını sağla. Böylece davayı kazanır ve maksimum tazminat alırsın."

"Bilemiyorum. Sanki kirli çamaşırlarımı herkesin önünde sergiliyorum gibi."

"Bay Badcock bana duruşmanın kapalı oturumda yapılacağını söyledi. Yargıç, avukatlar ve mahkeme salonundaki diğer yetkililer dışında kimsenin

. Yine de bir nedenden dolayı her şeyi gizli tutmak istiyorlar." Stan sandalyesinde öne doğru eğildi ve Em'e baktı. "Ayrıca, bunu toplum için yapıyorsun, unuttun mu? Senin davan bir test davası ve eğer - hayır, *ne zaman* - kazanırsan, herkes bundan faydalanacak."

Em iç geçirdi. "Tamam. Yapacağım. Nellie, okuyabileceğim bir ifade yazmama yardım eder misin?"

"Tabii ki anne. Bu akşam yaparız." Nellie, Em'e destek olmak için omzunu sıktı.

"O gün sen de benimle birlikte olacak mısın?"

"Sanırım izin verilmeyecek, anne. Stan, kapalı oturum olacağını söyledi. Sorarım ama..."

"O zaman tek başıma yapmam gerekecek," dedi Em kararlı bir şekilde.

Nellie temiz havaya ihtiyaç duyuyordu. Yaklaşan duruşma ona ağır geliyordu. Stan'e veda edip arka bahçeye çıktı ve bahar güneşinde birkaç dakika bankta oturdu.

"Annen duruşmaya hazır mı?" diye sordu Billy, bahçeye çıkarak.

"Neredeyse. Bu akşam ifade yazmasına yardım etmem gerekiyor." "Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, mesela..."

Nellie güneşten gözlerini koruyarak ona baktı. "Teşekkürler, Billy. Bizim için orada olduğun için. Bu bizim için çok önemli, biliyorsun." O onlara karşı çok iyiydi. Ara sıra Babs'la birlikte onu dışarı çıkarır, ona küçük hediyeler alırdı. Bir arkadaş olarak, sessizce destek olur, kayıplarını atlatmalarına yardım ederdi. Kimse onu Billy kadar güldüremezdi. Onu neşelendirmeyi her zaman bilirdi. Yavaş yavaş, eski haline dönmesine yardım etmişti. Ya da belki de *yeni* haline. Artık yirmi bir yaşındaydı. Daha olgun, daha sakin. Öfke patlamalarına daha az eğilimliydi, diye düşündü, geçmişte yaşadığı bazı öfke patlamaları için utanç duyarak.

"Ne zaman istersen. Bunu biliyorsun, değil mi Nellie?" Yanına otururken gözleri ona saygıyla doluydu.

Ona gülümsedi. "Evet, Billy." Ona doğru eğildi, başını omzuna yasladı. O, bu zor zamanlarda ona büyük bir rahatlık vermişti. O, başını ona doğru çevirdi ve o, dudaklarının saçlarına değdiğini hissedince nefesini tuttu.

"Ne zaman istersen," diye fısıldadı Billy yine ve kız, onun sadece davada ona yardım etmekten daha fazlasını kastettiğini biliyordu.

Duruşma günü Nellie işten izin aldı. Belediye Başkanı zaten mahkemede olmak zorundaydı ve Nellie, Em ile birlikte adliyeye gidip onu orada beklemek istedi. Em, ifadesini defalarca prova ederken, ikisi kol kola sokaklarda yürüdüler, gergin ve tedirgindiler.

"Başaracaksın anne," dedi Nellie, kendi gerginliğine rağmen Em'i bir kez daha sakinleştirmeye çalışarak.

"Öyle mi düşünüyorsun? Daha önce hiç bu kadar çok insanın önünde konuşmadım."

"Stan, mahkemede o kadar çok kişi olmayacağını söyledi. Belki bir düzine kadar. Savaştan önce, bazen Noel yemeğinde o kadar kişi olurdu! O kadar kişiye yemek pişirebiliyorsan, onlara konuşabilirsin. Yazılı ifaden var, değil mi? Yani sözlerini unutursan, onu okuyabilirsin."

Em ceketinin cebini okşadı. "Burada. Beni desteklediğin için teşekkürler canım."

Nellie kolunu sıktı. "Sorun değil anne. Keşke ben de seninle girebilseydim." İşler istedikleri gibi gitmezse sonuçlarından endişe duyuyordu, ama tazminat alırlarsa gelecekleri daha güvende olacak ve endişelenecekleri bir şey azalacaktı.

"Sen dışarıda olduğun için ben iyiyim," dedi Em, cesur bir gülümseme takınarak.

Bay Badcock mahkemede onlarla buluştu, Em'e talimatlar verdi ve onu mahkeme salonuna götürdü. "Çok uzun sürmez," dedi Nellie'ye. "Sen

Morris hanım ifadesini verdikten sonra ikiniz de eve gidin ve hakim kararını verir vermez size sonucu haber vereceğimden emin olun.

Nellie, mahkeme salonunun dışındaki ahşap panelli koridorda oturmuş, içeride neler olduğunu tahmin etmeye çalışırken ellerini oynatıyordu. Duvarlarda, geçmişte yaşamış ünlü avukatların yağlı boya tabloları asılıydı ve hepsi, sanki orada olma hakkını sorgularcasına ona dik dik bakıyordu. Nellie de onlara meydan okurcasına baktı. Annesinin mahallelerini savunmasından gurur duyuyordu ve her şeyin yoluna gireceğine dair ani bir güven dalgası hissetti. İyi haberleri hak etmiyorlar mıydı? Ruth ve John'u kaybettiğinden beri, kötü şeylerin olmasını engelleyemiyormuş gibi hissediyordu. Bu düşünceye kapılmak istemediği için başını salladı. Flo ve Charlie öldükten sonra hayatın kolay olmadığı doğrudu, ama şükretmesi gereken şeyler olduğunu biliyordu: Em ve George ile olan sıkı ilişkisi, Babs'ın desteği ve Billy'nin sürekli varlığı. Yürüyüşe çıktıklarında ona anlattığı son hikayeyi hatırlayarak gülümsedi.

Ve sonra, aniden, mahkeme salonunun kapısı açıldı ve Em bir mahkeme görevlisi tarafından dışarı çıkarıldı. Görevi bittiği için rahatlamış görünüyordu.

"Nasıl gitti?" Nellie, binadan güvenli bir mesafeye uzaklaştıklarında Em'e sordu.

"Ben konuşmamı yaptım, onlar da birkaç soru sordu, söylediklerimi kontrol ettiler, hepsi bu kadar. Bay Badcock bana başını salladı. Sanırım iyi iş çıkardığımı düşündü." Em gülümsüyordu, kendinden memnun görünüyordu.

"Aferin anne. Seninle gurur duyuyorum." Nellie kolunu sıktı.

"Teşekkürler, canım. Her şeyin bittiğine çok sevindim, sana söyleyeyim.

Kazanmış olsak da olmasak da."

Nellie başını salladı. O da bu duyguyu biliyordu ve bu kısmın bittiğine çok rahatlamıştı.

Bay Badcock ertesi gün geç saatlerde Morpeth Caddesi'ne geldi ve çok mutlu görünüyordu. "Evet, Bayan Morris, davayı kazandınız. Her zaman emin olduğum gibi

. Kocanızın ve kızınızın kaybı için 1.550 sterlin tazminat alacaksınız. Bu önemli bir meblağ, size maddi güvence sağlayacak ve bir daha para konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak, ama hak ettiğinizden az da değil. Bunu teyit eden bir mektup gönderilecek."

"Ooh, kazandık!" Em sevinçle bağırdı. "Dinle şunu, Nellie!" George sevinç çığlığı attı ve Nellie nefesini tuttu, sonra kardeşine ve ardından Em'e sarıldı.

"Ne rahatladım," dedi Em. "Ama bu kadar parayı nereye koyacağım?"

Bay Badcock gülümsedi. "Parayı banka hesabına yatırılması için gerekli düzenlemeleri yapacağım."

Em kaşlarını çattı. "Benim banka hesabım yok."

"O zaman sizin için bir hesap açarız," dedi avukat nazikçe.

"Bana bakın, kendi banka hesabım ve her şeyim var!" Em sevinçle bağırdı ve Nellie annesine sarılarak güldü. Ne büyük bir yükten kurtulmuştu! Artık aile onun maaşına güvenmek zorunda kalmayacaktı. Avukat Em, Nellie ve George ile tek tek el sıkıştı.

"Bence bu çok tatmin edici bir sonuç, size biraz güvenlik sağlayacaktır. Ve sanırım bu, belediyenin ödemesi gereken tek tazminat olmayacak. Sizinle çalışmak bir zevkti. Son faturamı zamanı geldiğinde göndereceğim ve hizmetlerime tekrar ihtiyaç duyarsanız, lütfen çekinmeden benimle iletişime geçin.

Sizi kutlamaya bırakacağım. Hepinize iyi akşamlar.

Nellie onu dışarıya kadar geçirdi, sonra Em ve George'un birbirlerine bakarak oturduğu ön odaya geri döndü. "Kazandığımıza inanamıyorum. Bu çok para. Anne, bununla bir ev alabilir ve bir daha kira ödemek konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Ama Flo ve Charlie'yi geri getirmeyecek, değil mi?" dedi Em, gözlerinde yaşlarla Nellie'ye bakarak. "Bana ne kadar para öderlerse ödesinler, kaç tane ev alabilirsem alayım, kaç tane banka hesabım olursa olsun. Charlie ve Flo'nun burada benimle olmasını tercih ederim."

"Elbette anne. Hepimiz öyle isteriz. Ama para yardımcı olacak."

George başını salladı. "Yardımcı olacak anne."

"Tek istediğim Charlie ve Flo'mken para almak doğru gelmiyor." Flo'yu istiyorum."

"Ah, anne." Nellie Em'in ayaklarının dibine diz çöktü ve ona sarıldı. George, Nellie'ye tereddütlü bir bakış attıktan sonra, Em'in sandalyesinin koluna oturmak için yanına geldi – onlar hala Charlie'nin sandalyesi olarak görüyorlardı – ve o da ona sarıldı.

"Para hayatınızı biraz kolaylaştıracak ve belki George çıraklığını bitirdiğinde kendi işini kurmasına yardımcı olacaktır. Babam da bunu isterdi, değil mi? Üçümüz birbirimize destek olmalı ve hayatımızı en iyi şekilde yaşamalıyız."

Em gözyaşlarını sildi. "Biliyorum, canım. Biliyorum. Ama zor, değil mi?"

"Evet, anne. Her zaman zor olacak." Ve Ray'i düşündü, onun kaybı da onun için aynı derecede zordu ve her zaman öyle olacaktı. Ama dava artık bittiğine ve para sıkıntısı ortadan kalktığına göre, belki sonunda hayatına devam edebilecekti.

Bölüm 42

Tazminat duruşması kapalı kapılar ardında yapılmış olabilir, ancak yargıç Singleton, verdiği karar hakkında başka fikirleri vardı, ya da en azından Nellie ertesi gün iş gününe hazır olarak belediye binasına yaklaşıırken bunu öğrendi. Girişte gazeteciler, fotoğrafçılar ve halk gibi kalabalık bir grup insan vardı ve hepsi öfkeliydi. Belediye binasına giren personel, Nellie'nin bulunduğu yerden ne dediklerini anlayamadığı halde, sözlü tacize ve bağırışlara maruz kalıyordu.

"Nellie! Bir dakika konuşabilir miyiz?" Stan Collins'ti. "Annen davayı kazandığı için tebrikler. Sonuç iyi sonuç ve hiç şaşırmadım. Seni arıyordum, diğerlerinden önce sana ulaşmak istiyordum." Kalabalığı işaret ederek başını salladı.

"Neler oluyor?" Nellie endişelenerek sordu, Stan onu daha sakın bir yan sokağa çekerek.

"Yargıç kararını açıkladı. Sanırım ilgi odağı olmak istiyor." Stan cebinden bir sigara çıkardı ve yaktı.

Nellie şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bunu yapabilir mi? Her şeyin gizli kalması gerekmiyor muydu?"

"Kararını kamuoyuna açıklamak yargıcın takdirindedir. Ve öyle yapmış gibi görünüyor. Haber bu sabah tüm gazetelerde yer aldı."

"Ne dedi? Yani, tabii ki annemin tazminat kazandığını biliyorum ama..." Nellie kafası karışmıştı. Sabah gazetelerini görmemişti.

"Barınak merdivenlerinin bir tuzak olduğunu söyledi. Suçu kesin olarak Belediye Meclisi'ne yükledi," dedi Stan. "Barınaktan ve onu kullananların güvenliğinden sorumlu kurum olarak, tazminat ödemekle yükümlü olduklarına karar verdi. Bu bizim beklediğimiz bir şeydi ve daha birçok dava açılacaktır. Babamın kaybı için ben de tazminat talebinde bulunacağım." Sigara içti ve yolun karşısındaki kalabalığa baktı. "Yani onlar da," parmağını onların yönüne doğru uzattı, "şimdi Konseyi suçluyorlar."

"O zaman haklıydın. Annemi davayı açmaya ikna etmekle." Nellie, Stan'in karar karşısında neden daha heyecanlı olmadığını anlayamıyordu. Kazanmışlardı. Stan artık kendisi tazminat talep edebilirdi.

"Evet. Ama anlamadığım şey, Konsey'in neden kendini savunmadığı. Bana fon başvurusunda bulunduklarını ve reddedildiklerini söyledin. Belediye Başkanı duruşmada neden bunu söylemedi? Tanıklık yaptı ama bunlardan hiç bahsetmedi. Yargıç, kazadan önce girişi iyileştirme girişimi olmadığını söyledi, ama biz olduğunu biliyoruz." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Nellie, sonunda gerçeği ortaya çıkarmak için bir fırsatımız olduğunu düşünmüştüm. Halk bunu bilmeye hak ediyor. Belediye kendini savunmuş olsaydı, her şey ortaya çıkardı. Anlamıyorum. Söyleyebileceğin bir şey var mı? Seni zorlamak istemiyorum, ama bunu bilmeye hakkımız var."

Nellie ona baktı. Tıpkı ilk soruşturmada olduğu gibi. Belediye Başkanı gerçeği söyleme fırsatını değerlendirmede. "Bilmiyorum. Ben de anlamıyorum. Söyleyebileceğim bir şey bulmaya çalışacağım." Derin bir nefes aldı. "Halkın bilmesi gerektiğine katılıyorum, Bay Collins. Biz... Yani, Konsey barınağı güvenli hale getirmek için elinden geleni yaptı. Bu bizim suçumuz değil."

"Biliyorum. Bir örtbas var. Hükümet, daha önce de söylediğiniz gibi, Konseyi günah keçisi olarak kullanıyor. Sanırım İçişleri Bakanı Morrison işini kaybetmek istemiyor. Lanet politikacılar, değil mi? Her zaman kendi kariyerleri için en iyisini istiyorlar." Sigara izmaritini yere attı ve topuğuyla ezdi. "Peki, sizi daha fazla alıkoymayayım. Daha sonra tekrar görüşmek dileğiyle."

Nellie derin bir nefes aldı ve Stan'i bırakarak belediye binasına doğru yürüdü ve önündeki zorlu güne kendini hazırladı.

"Affedersiniz bayan, Konsey'in ihmalkar olduğunu düşünüyor musunuz? Konsey, bu davanın ardından gelecek olan diğer davaların masraflarını nasıl karşılayacak?" diye bağırdı bir adam, Nellie giriş merdivenlerini çıkmaya başlarken.

Sadece başını salladı ve yukarı çıkmaya devam etti. Arkasında kalabalığın gürültüsü daha da yükseldi ve öfkeli bağırışlar duyuldu. "Katil! Annemi öldürdün! Hepsini öldürdün!"

"Nasıl kendinle yaşayabiliyorsun, seni korkak!" "Katil! Katil!"

Şaşkın bir şekilde Nellie, küçük ve korkmuş bir şekilde ilerleyen Bayan Bolton'a döndü. Kalabalık onu itip kakıyordu, fotoğrafçılar yüzüne kameralarını doğrultuyor, muhabirler not defterlerini sallıyordu. Herkes ona sorular sorarken, kalabalığın diğer üyeleri ona hakaretler yağdırıyordu.

Nellie, belediye başkanının yanına koştu ve koluna girdi. "İçeri girelim, Bayan Bolton." Kalan merdivenleri çıkarken bir muhabiri dirsekleyerek kenara itti ve belediye binasının kapılarını açtı.

Neyse ki kimse onları takip etmedi ve doğrudan belediye başkanının odasına çıktılar. Bayan Bolton, başını ellerinin arasına alıp sandalyesine ağır ağır oturdu. "Çok kötüydü. Yardımına geldiğin için teşekkürler, Nellie." Sesi tamamen yenilmiş gibiydi.

"İyi misiniz, Bayan Bolton?" diye sordu Nellie.

Belediye Başkanı başını kaldırdı ve Nellie'ye gergin bir ifadeyle baktı. "Hayır, pek sayılmaz. Yargıç, barınağın ve onu kullanan insanların güvenliğinin nihai olarak belediyenin sorumluluğunda olduğunu açıkça söyledi. Ve görünüşe göre dışarıdaki insanlar, sevdiklerini *benim* öldürdüğümü düşünüyorlar." Belediye Başkanının sesi kırıldı, sonra kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi göründü. Nellie'ye baktı. "Annenizin bu davayı neden açtığını anlıyorum ve kişisel olarak tazminat alacağına seviniyorum. Ama tanrım, bu korkunç bir şey. Bu belediyeye, bu insanlara her şeyimi verdim, her zaman onlar için elimden geleni yaptım ve şimdi bana katil diyorlar."

Nellie, normalde çok soğukkanlı, sakin ve yetenekli olan belediye başkanının gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görünce şaşkına döndü. Bayan Bolton'ın şimdi suçlanıyor olması onu çok üzdü. Duruşmanın

herhangi bir suçu veya ihmali olmadığı ortaya çıkacağını ummuştu ve Nellie'nin hala anlayamadığı bir şey vardı.

"Bayan Bolton, neden siz... Konsey... kendinizi savunmadınız? Fon bulmaya çalıştığınız tüm o zamanları anlatamaz mıydınız? Kapalı bir oturma odası, yani moral ve benzeri şeyleri etkilemeyecekti." Nellie, bir cevap alıp almayacağından hiç emin olmadan nazikçe konuştu.

"Ah, politika, politika," dedi Belediye Başkanı. "Bunu söyleme özgürlüğüm yok."

O da ofisten çıktı, günün işlerine başlamadan önce kendini güçlendirmesi gerektiğini mırıldanarak. Nellie onun çıkışını izledi, Belediye Başkanı'nın omuzları sanki dünyanın yükü üzerindeymiş gibi çökmüştü. En azından, dışarıdaki kalabalığa göre 173 gereksiz ölümün yükü. Ve Nellie, Belediye Başkanı'nın Konsey'in eylemlerini neden savunmadığını hala anlamamıştı.

Nellie o gün mümkün olduğunca Belediye Başkanı'nın yoluna çıkmamaya çalıştı ve sadece Bayan Bolton toplantıda olduğunda ofiste çalıştı. Em'in tazminat talebi her şeyi değiştirmişti. Tek yapabileceği, işlerin düzeleceğini ve eskisi gibi karşılıklı saygı ve dostluğa geri döneceklerini ummaktı.

Öncesinde.

Nellie artık hayatı böyle görüyordu: trajediden önce, ki buna Ray'in ölüm haberi de dahildi, ve trajediden sonra. Geri dönüş yoktu, ancak rüyalarında, Flo'nun hala diğer yatakta olduğunu, Dollie'sini kucakladığını, uykusunda burnunu çekerek uyuduğunu ve yarın Nellie'nin Ray ile dışarı çıkmadan önce tüm aileyle kahvaltı yapacağını hayal ederdi. Sonra uyanır ve hatırlardı. İki yıl geçmesine rağmen, hala çok acı veriyordu. Her gün bir mücadele idi.

Sadece arkadaşları Babs, Amelia ve tabii ki Billy ona yardım etti. Onu sinemaya ya da bir şeyler içmeye götürdüler. Ona küçük hediyelerle geldiler – bir paket bisküvi, birkaç taze

portakal. Arka bahçede onunla oturup, istediği zaman konuşabilmesi için yanında kaldılar.

Billy'nin sessiz, nazik varlığı her zaman hayatında sabit bir unsur olmuştu. Artık daha yaşlı, daha bilge ve çok şey yaşamış olan Nellie, bunu her zamankinden daha çok takdir ediyordu.

O gün öğleden sonra, çay molasından sonra belediye başkanının ofisine geri dönüyordu ki, belediye başkanının telefonda biriyle konuştuğunu duydu ve sesi sinirli geliyordu. Nellie dönüp gitmek istedi ama belediye başkanının söylediği bir şey onu durdurdu ve dinlemeye başladı.

"Yani, sizi doğru anlıyorsam, faturayı hükümet ödeyecek, öyle mi?"

Belediye Başkanı telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken bir duraklama oldu. "Evet, ama ikimiz de biliyoruz ki Konsey suçlu değil..." Sanki sözü kesilmiş gibi konuşmasını yarıda kesti ve tekrar dinlemeye başladı.

"Peki ya gelecekteki tazminat talepleri?" Belediye başkanının sesi düşmanca bir tondaydı.

"Onlarca talep olabilir, Bay Macdonald Ross. Çok sayıda aile etkilendi. Bu gizli anlaşmadan rahatsız olduğumu anlamalısınız, ama bana başka seçenek bırakmıyorsunuz. Konseyin sigortası 5.000 sterlinle sınırlı. Bu, Morris ailesine ödenecek tazminatın sadece üç katını karşılayabilir."

Bir başka duraklama.

"Lütfen durun. Bana Resmi Sırlar Yasasını bir kez daha açıklamaya gerek yok. Bu kolay değil. Buradaki kendi halkım beni sevdiklerini öldürmekle suçluyor. Ama şu anda onlara yardım edebilmemin tek yolu kendimi günah keçisi ilan etmekse, o zaman... Öyle olsun. Gerçeği biliyorum. Bununla yetinmek zorundayım. İyi günler."

Telefon ahizesi şiddetle yerine konuğunda bir gürültü duyuldu. Nellie kapıdan uzaklaştı ve daktilo odasına geri döndü. Az önce duyduklarını düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyaı vardı. Yani Belediye Başkanı, hükümetin tazminat taleplerini ödemesi karşılığında sorumluluğu kabul etmeyi kabul etmiş miydi? Bu pek çok şeyi açıklıyordu

. Nellie, görünüşte imkansız bir durumda olan Belediye Başkanı'na içtenlikle sempati duydu.

O gün belediye binasından çıktığında, Stan yine merdivenlerde onu bekliyordu.

"Bir şey öğrendin mi?"

Başını salladı. Stan ailenin dostu olmasına rağmen, Belediye Başkanı'nın söylediklerini ona anlatmasının mümkün olmadığını biliyordu. Eğer bu konuyla ilgili bir haber yazarsa, isim vermesen bile, hükümet tazminat ödeme teklifini geri çekebilirdi. Kaybedenler, zaten çok acı çekmiş olan Bethnal Green halkı olacaktı. "Üzgünüm. Belediye Başkanı bana daha fazla bir şey söylemiyor."

Stan iç geçirdi. "En azından insanlar tazminat alacaklar. Benimki dahil olmak üzere, şimdiden on beş dava açıldı ve daha fazlası da gelecek. Belediye bunların hepsini nasıl ödeyecek, hayal bile edemiyorum." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Tabii hükümet gizlice faturayı ödemiorsa." Nellie'ye soru dolu bir bakış attı.

Nellie onun bakışını karşıladı ve omuz silkti. "Belki. Kim bilir?"

"Hmm. Sanırım buradaki durum yakında sakinleşecek. Para ödendikçe öfke de dağılacak. İrtibatı koparmayalım, olur mu? Yeni bir şey duyarsan bana haber ver. Hâlâ bu konunun gerçeğini gazetemde yazmak istiyorum."

O ayrıldıktan sonra Nellie eve doğru yola çıkarken rahat bir nefes aldı. Kendisinin de belediye başkanıyla hemen hemen aynı durumda olduğunu fark etti. Toplumun iyiliği için gerçeği saklamak zorundaydı. Tüm bunlar onu çok yormuştu. Her seferinde bir çıkış yolu bulduğunu düşündüğü anda yeni bir engelle karşılaşılıyordu. Huzur ve kapanış bulabileceği bir gelecek olacak mıydı?

Bölüm 43

"Sence Almanya ne kadar süre sonra teslim olacak?" Nellie, güzel bir bahar sabahı parkta yürürken Billy'ye sordu. Bu, son zamanlarda onlar için bir ritüel haline gelmişti. Bir torba cips, parkta yürüyüş ve dünyanın durumu hakkında sohbet.

"Sadece zaman meselesi, sanırım," diye cevapladı Billy. "Birkaç hafta, belki bir iki ay." Zorlu bir yol kesiminden geçerken onu dengelemek için elini tuttu ve nedense kız elini onun elinde bıraktı. Rahat hissettiriyordu. Doğru geliyordu.

Son zamanlarda, onunla birlikteyken en mutlu oluyordu ve onun, herkesten daha iyi, onu neyin mutlu edeceğini bildiğini inkar edemezdi.

El ele yürürken, Amelia'nın oğlu küçük William'ın ne kadar hızlı büyüdüğünü konuşurlarken, onun iyi bir adam olduğunu düşündü. "Artık her yere koşuyor, hatta futbol topuna tekme atmaya çalışıyor, inanabiliyor musun?" dedi Nellie.

Billy gülümsedi. "Konuşmaya da başladı. Amelia'yı son ziyaretimde bana durmadan konuştu. Bana Beeyeey diyor."

Nellie, Billy'nin küçük çocuğu taklit etmesine güldü. Bir gün iyi bir baba olacaktı. Sevgi dolu, şefkatli, harika bir baba. Ve koca.

"Nell?" Billy yürümeyi bırakmış ve onu kendine doğru çekmiş, yüzünde gergin ama ciddi bir ifade vardı. "Sence, bir gün... biz..."

Midesinde bir heyecan hissetti. Ne söyleyecekti? Heyecanlıydı ama aynı zamanda, her şeyi değiştirecek bir şey söylemesinden de endişeliydi.

ve onu henüz hazır olmadığı bir yöne itecek bir şey söylemesinden endişeliydi. Henüz değil. "... sen ve ben... birlikte sinemaya gidelim mi? Babs olmadan, . Sadece... ikimiz?"

O dönüp ona gülümsedi. "Çok isterim, Billy. *Brewster's Millions* gösterimde ve ben henüz izlemedim, yarın gidelim mi?"

Yüzündeki mutlu ifade bulaşıcıydı, o da gülerek koluna girdi ve onu kendine yaklaştırdı. "Çok eğlenceli olacak! Sabırsızlanıyorum!"

Bunu yapmanın yolu buydu. Yavaş yavaş, adım adım, dostluklarının daha derin bir şeye dönüşmesine izin verebilirlerdi. Ona her zaman sevgi duymuştu ve artık büyüdüklerine göre, ilişkilerinin gelişmesi doğru geliyordu. Nellie bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu. Her zaman öyleydi. Zaman alacaktı, ama sorun değildi, değil mi? Ray ile olan ilişkisi fırtına gibi geçmişti, onun işinin belirsizliği bunu zorlamıştı. Billy ile olan bu ilişki, eğer gerçekten bir aşk olacaksa, başarılı olma şansı olması için çok daha yavaş ilerleyebilirdi ve ilerlemeliydi. Ve o, bunun olacağını umduğunu fark etti.

Billy o gün eve sevinçle döndü. Nellie ile el ele tutuşarak yürüyüş yapmış ve ikisi baş başa sinemaya gitmeyi planlamışlardı. En azından Billy, Nellie'nin de böyle düşündüğünü umuyordu. Onu zorlamamaya, aceleye getirilmemeye çok dikkat etmişti, ama şimdi... şimdi birlikte bir gelecekleri olabileceğini düşünmeye cesaret edebiliyordu. Müttefik kuvvetler Avrupa'da birbiri ardına savaşları kazanıp kasaba ve şehirleri tek tek kurtarıırken, o da Nellie'nin kalbini yavaş yavaş kazanabilirdi. Nellie'nin kalbinde Ray'in yerini asla alamayacağını biliyordu, ama belki de kalbinde ona da bir yer bulabilirdi.

İlişkileri sonunda o yöne doğru ilerlemeye başladığı için, yakında Nellie ile ciddi bir ilişkiye gireceklerini umuyordu. Uzun süredir gömülü olan hayalleri, bir kez daha yüzeye çıkma şansı bulmuştu. Gelecek parlak görünüyordu.

Bölüm 44

Mayıs ayında nihayet herkesin umduğu haber geldi. Hitler ölmüştü ve Avrupa'daki savaş nihayet sona ermişti. Her kilisenin çanları durmaksızın çalıyordu, insanlar yüzlerinde gülümsemelerle dolaşıyorlardı, barlarda bira tüketiyordu ve sevinç ve rahatlama atmosferi o kadar somuttu ki Nellie, bunu şişeleyip satabilseydi bir servet kazanacağını düşünüyordu.

Savaş yüzünden pek çok aile parçalanmıştı ve belki de hiçbiri Nellie'nin ailesi kadar parçalanmamıştı. Ama bugün V-E Günüydü ve Morpeth Caddesi, bir gün önce radyoda yayınlanan Almanya'nın koşulsuz teslim olduğu haberini kutlamak için aceleyle düzenlenmiş bir parti veriyordu.

"Flo buna bayılırdı, değil mi?" Em, bir tepsi kurabiyeyi fırına koyarken Nellie'ye dedi. "Mutfakta bize yardım eder, her dakikasından keyif alırdı."

Nellie hüzünle gülümsedi. "Evet, babam da masayı ve sandalyeleri sokağa çıkarmakla, diğer adamları organize etmekle meşgul olurdu."

"Onların burada bizimle olmaması kalbimi kırıyor," dedi Em ve Nellie mutfağın karşısına geçip ona sarıldı.

"Biliyorum. Ama onlar bizim üzülmemizi istemezlerdi. Bugün olmaz, değil mi anne?" Mutfağın her yeri, her türlü lezzetli yiyeceklerle dolu tabaklarla kaplıydı. Sokağın her evi aynı durumdaydı; herkes, herkese sandviç, turta, kek ve bisküvi ikram etmek için erzaklarının her parçasını kullanıyordu. Ne de olsa, ülkeniz ve

ve müttefiklerinin neredeyse altı yıl süren bir savaşta zafer kazandığı her gün olmazdı. "Sence yeterince yiyecek var mı?"

"Tabii ki yeter! Günlerce artanları yiyeceğiz. İyi ki de öyle, çünkü artık erzak kuponumuz kalmadı." Em, masadaki unu silerek gülümsedi. "Kardeşini bulabilirsen, bu masayı onunla birlikte dışarı taşıyabilirsin. Ya da Billy'ye George ile birlikte taşımasını söyleyebilirsin."

"Adımı mı duydum, Em?" Billy arka kapıdan içeri girdi. "Masayı dışarı çıkarmamı ister misin? Dışarıda epeyce insan var zaten."

"Evet, lütfen Billy, canım."

"Ben de yardım ederim anne," dedi Nellie. "Hadi bakalım Billy."

Kolay olmadı – büyük mutfak masası ters çevrilip kapıdan iki ayağı birden geçirilmeliydi, Em ise boyaya dikkat etmeleri için onlara bağıırıyordu. Ön kapıdan geçirmek isterken, Billy bir şekilde masanın ayakları ile kapı çerçevesi arasında sıkıştı. "Ha! Şimdi seni yakaladım! Artık sonsuza kadar benim!" dedi Nellie gülerek.

"Ben her zaman seninim, Nell, bunu biliyorsun," diye gülümseyerek ve göz kırparak cevap verdi, ama gözlerindeki hüzünlü ifade, şakacı tavrına rağmen ciddi olduğunu gösteriyordu. O da bunu biliyordu ve yakında ona bunu bildiğini söylemesi gerekecekti. Ve eğer ilişkiyi daha ileriye götürmek isterse, şey... muhtemelen artık buna hazır olduğunu söyleyecekti. Bir süredir birlikteydiler. Ray ile yaşadığı tutkulu aşk gibi değildi, ama onu güvende ve emniyette hissettiren rahatlatıcı, sıcak bir sevgiydi. Ve şu anda onun için en iyisi buydu.

"Harika bir parti olacak!" dedi Babs, ailesinin sandalyelerini yan masaya yerleştirirken.

"Öyle olacak! Ne giyeceksin?" dedi Nellie.

"Yeni bir elbise aldım!" dedi Babs gururla. "Sadece bu etkinlik için haftalarca giyim kuponlarımı biriktirdim. Kırmızı, beyaz ve mavi. Sen ne giyeceksin?"

"Eski mavi elbisemi giyeceğim."

"O elbiseyle her zaman çok güzel görünüyorsun. Geliyorum anne!" Babs, Bayan Waters'ın sesine cevap vermek için koşarak uzaklaştı.

Nellie aniden bir hüzün duydu. Ray her zaman onun mavi elbisesini en çok severdi. Onunla tanıştığı gün de o elbiseyi giyiyordu. O da kutlamalara katılamayan bir başka kişiydi. Eğer işler...

farklı bir şekilde sonuçlansaydı, belki şimdiye kadar düğün hazırlıkları yapıyor olurlardı. Savaş bittiğinde planları buydu. İçini çekip kendini topladı. İki yıldan fazla zaman geçmişti ama onu hala özliyordu. Ama onun hatırasına, elinden geldiğince neşeli davranmak zorundaydı, onun moralinin bozuk olduğunu düşünmekten nefret ederdi. O harika günde, bisikletle tüm ilçeyi dolaşırken, *"Mutlu bir hayatın olsun"* demişti. Parkta bir bisiklet gördüğünde, o günü düşünmeden edemiyordu. Sık sık onu hatırlatan küçük şeyler olurdu: kulak misafiri olduğu bir Amerikan aksanı, ona ördüğü gibi bir örgü atkı, radyoda çalan uyumsuz bir caz grubu. Anıları için minnettardı ama hayat devam ediyordu ve bununla bir sorunu yoktu. Billy vardı ve Ray'in ona söylediği gibi kendine mutlu bir hayat kuracaktı.

Parti başladığında ortalık çılgına döndü. Tüm sokak sakinleri dışarı çıktı ve her ev, kendi yiyebileceğinden iki kat fazla yiyecek getirdi. Masaları sokağın ortasına kurdular ve çocuklar her iki tarafta birbirlerini kovalayarak koşturdular. Biri gramofon kurmuş ve dans müziklerini son ses açarak çalıyordu. George, hazırlıklar bittiğinde ve yemek yemeye başlamak üzereyken Oscar'la birlikte geri döndü. "Tipik bir erkek çocuğu, tam da yemek zamanında!" dedi Em, sevgiyle saçlarını okşayarak.

Bayan Waters bayraklar yapıp evlerden eve asmıştı, ama yemeklerin yarısı bittiğinde bayraklar masaları süsleyen birçok süslemenin üzerine düştü. Bayan Waters kızardı ama herkes güldü, sonra küçük bir çocuk bayrakların bir ucunu tutup çekerek neşeyle bağırarak koşmaya başladı, diğer çocuklar da onu takip etti.

"Çocuklardan oluşan bir zincir varken kim kağıt zincirlere ihtiyaç duyar ki?" diye bağırdı Nellie gürültünün üstüne.

"Hadi, biz de katılalım. Bu sadece çocuklar için değil!" Billy onu ayağa kaldırdı.

"Biz de büyük çocuklar olabiliriz!" Nellie kıkırdadı ve kısa süre sonra onlar da zincirine katıldılar, Billy Nellie'nin arkasında, Babs da onun arkasında, hepsi

bayrakları tutarak çocukların oluşturduğu zinciri takip ettiler ve sokak boyunca dans ederek ilerlediler.

"Bir gün geriye dönüp baktığımızda, gerçekten büyüdük mü diye merak edeceğiz," diye Billy'ye bağırdı Nellie.

"Bir gün seninle evleneceğim, Nellie Morris!" diye bağırdı, her zamanki gibi.

Bu sözler onun içinde bir şeyleri değiştirdi, içini bir sıcaklık kapladı. Bu, diğer zamanlar kadar iyi bir zamandı. Düşünürseniz, diğer zamanlardan daha iyi bir zamandı. Aniden, istediğinin bu olduğunu anladı: Billy'nin ona sunabileceği güvenli, mutlu bir hayat. Ailesinin yanında, Bethnal Green'de kalmanın verdiği güvenlik. Bir zamanlar küçümsediği ama şimdi... her şeyin değiştiği sakin, rahat bir hayat. O da değişmişti. Bayrakları bıraktı ve çocukların zincirinden ayrıldı, Billy de aynısını yaptı.

"Yeterince eğlendin mi?" dedi Babs, dansa devam etmek için aralarını kapatarak, Nellie ve Billy'yi kenarda bırakarak caddeye doğru ilerledi.

Nellie doğrudan Billy'ye baktı. "Tamam o zaman. Neden olmasın?" "Yani, sen..."

"Seninle evleneceğim. Evet." Başını bir yana eğdi ve gülümsedi. "Ama sadece bana düzgün bir şekilde evlenme teklif edersen, Billy Waters!"

Billy bir anlığına ağzı açık kaldı, sonra Nellie'nin şimdiye kadar gördüğü en geniş gülümsemeye önünde diz çöktü, elini tutup öptü. "Nellie Morris, hayatımın aşkı. Benimle evlenerek bana bu onuru bahşeder misin, beni çok mutlu bir günde, çok mutlu bir şehirde en mutlu adam yapar mısın?"

O güldü ve Billy kızardı, yüzünde bir anlık endişe belirdi, sanki her şeyi yanlış anlamış mıydı, Nellie onunla dalga mı geçiyordu diye merak ediyor gibiydi. Nellie onu ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. "Evet, Billy Waters. Seninle evleneceğim ve bunu yapmaktan çok mutlu olacağım."

Billy dizlerinin üzerine çöktüğünde, etraflarındaki herkes konuşmayı ve dans etmeyi bıraktı. Nellie'nin cevabını duyduklarında, büyük bir alkış koptu ve herkes alkışladı.

"Savaş bitti, herkes için yeni bir başlangıç ve ben de gelecekte seninle birlikte olmaktan çok mutlu olacağım," diye fısıldadı ona. O da ona dönüp baktı, gözleri sevgi ve şaşkınlıkla doluydu.

tüm hayallerini gerçekleştirmişti, bunu biliyordu ve bu iyi bir duyguydu.

"Tebrikler evlat!" dedi Bay Waters, oğlunun omzuna vurarak. "Ve Nellie, ailemize hoş geldin."

"Nellie!" Em, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde koşarak geldi. "Senin için çok mutluyum, canım. Olan onca şeyden sonra, bu en iyi şey. Billy, canım, sana bir öpücük vereyim."

"Bir Morris kadınına evlenme teklif et, iki tane al!" diye espri yaptı Babs. "En iyi arkadaşım kardeşimle evleniyor. Sonunda!" İkisini de sırayla öptü.

"George, buraya gel. Ablana bir öpücük ver," dedi Nellie, kardeşinin etraflarında toplanan kalabalığın biraz gerisinde durduğunu görünce. Aileye yeni birinin katılması onun için garip olacaktı.

"Aferin Nellie," dedi, Nellie yanağına ıslak bir öpücük kondurduğunda. Hemen yanağını sildi. "Eğer taşınırsan seni özleyeceğim." Bir an düşünceli göründü. "Sanırım Bayan Waters olacaksın."

"Senin için her zaman Nellie olacağım, Georgie-boy."

Eski takma ismine gülümsedi ve koluna şakacı bir yumruk attı. Belki de henüz büyümemişlerdi.

Bütün sokak, arkadaşları ve ailesi, dans ediyor ve gülüyor, savaşın sonunu ve Billy'nin yanında yeni hayatının başlangıcını kutluyorlardı.

O iyi bir koca olurdu. Sadık, nazik ve düşünceli olurdu, onu taparcasına severdi. Bethnal Green'de, arkadaşları ve aileleriyle çevrili sakin ve huzurlu bir hayat sürerlerdi. Şu anda tek istediği buydu.

Bölüm 45

Kutlamalar gece geç saatlere kadar sürdü. Bazı erkekler hala sokakta bira içip gürültülü şarkılar söylüyorlardı, ama Em, Nellie ve George sonunda günü sonlandırdılar. Billy, Nellie'ye iyi geceler öpücüğü verdi. "Beni çok mutlu ettin, Nellie. Şansıma inanamıyorum."

Nellie gülümsedi ve onun yüzünü okşadı. "Yarın işin var. Artık yatmalısın, değil mi?" Billy, Nellie'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve içeri girdi.

Nellie, bulaşıkları yıkamak ve ortalığı toplamak için Em'e mutfakta katıldı.

"Evlendiğinde yakında kendi mutfağın olacak," dedi Em. "Kendi küçük evin olacak ve burada sadece ben ve George kalacağız."

"Nerede yaşarsak yaşayalım, çok uzak olmayacak anne," dedi Nellie. "Bethnal Green'de kalacağız." Kendisi ve Billy için yakınlarda küçük bir ev hayal etti, Billy'nin terlikleri şöminenin yanında, kendi önlüğü mutfaktaki askıda asılı. Tıpkı ondan önceki anne babası ve ondan önceki dedesi ve ninesi gibi. Eskiden hayal ettiği gibi değildi, ama onu bekleyen iyi bir gelecekti. Güvenli, rahat bir gelecek. Karı olacağı düşüncesi midesini biraz burktu. Heyecanla, evet, ama aynı zamanda gerginlikle de. Bu ona nasıl olabilirdi? Ray ile nişanlandığında hissettiği duygulardan çok uzaktı. Daha olgun. Daha ciddi. Ama şu anda yapılması gereken doğru şeydi.

"Kira konusunda sana yardım edebilirim. Ya da sana bir ev satın alabilirim. Tazminat paramla." Em çekmecedен bir mutfak havlusu aldı ve Nellie'nin yıkadığı bulaşıkları kurulamaya başladı. Nellie, Em'in gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti.

Nellie fark etti. Nişanlanması büyük bir andı ve Em, bunu paylaşacak Charlie'nin yanında olmaması nedeniyle üzüntü duyuyor olmalıydı.

"Oh, anne, bu senin ve George'un için. Billy ve benim iki maaşımız yeter."

"Öyleyse düğününüzün masraflarını ben karşılayacağım. Ve bu konuda tartışmaya gerek yok."

"Gerek yok..." Nellie söze başladı, ama Em onu keserek parmağını salladı.

"Az önce ne dedim? Tartışma yok. Kızım Bethnal Green'in gördüğü en güzel ve en büyük düğünü yapacak. Param var. Gazeteci arkadaşın Stan kendi evimi alabileceğimi söyledi ama ben istemiyorum. Bu evde kalmak istiyorum. Kirayı ödemek, George'a yardım etmek ve oturma odası için yeni perdeler almak için fazlasıyla param var, bu yüzden bir kısmını senin düğününe harcayacağım. Resepsiyon için Angel and Crown'u kiralayacağız. Sokağın tüm sakinlerini davet edeceğiz. En güzel gelinliği giyeceksin, bulabileceğimiz en iyisini. Onu almak için batıya gideceğiz. Ve çok fazla yemek olacak! Üç katlı bir düğün pastası. Hayır, beş katlı! Neden olmasın!"

Nellie güldü. "Anne, kendini fazla kaptırıyorsun. Billy ve benim için bunların hepsine ihtiyacımız yok. Sadece ailemiz ve arkadaşlarımız olsun istiyoruz."

"Senin için büyük bir parti düzenlememi engelleyemezsin." Em bir an durup düşünceli bir ifadeyle baktı. "Flo'nun seni gelinlik içinde görmekten ne kadar hoşlanacağını düşünmeden edemiyorum. Nedime elbisesi giymeyi çok isterdi. Ve baban da seni mihraba götürürken ne kadar gurur duyardı, Nellie."

"Keşke o da hala burada olsaydı da beni mihraba kadar götürseydi," dedi Nellie sessizce. "Ve tabii ki Flo da nedimem olurdu. Onu saçında kurdele, elinde buket, güzel fırfırlı bir elbise içinde hayal et - buna bayılırdı."

"Öyle olurdu." Em burnunu çekti ve elinin tersiyle gözünü sildi. "Şimdi seni koridorda kim yürütecek acaba? George mı?"

"O biraz genç. Ayrıca o benim kardeşim. Beni "teslim edemez", değil mi?"

"Frank Waters mı?"

"O Billy'nin babası. Bu da doğru gelmiyor." Nellie'nin bir fikri vardı. Em'e sorgulayan bir bakış attı. "Peki ya sen, anne? Bunun bir erkek olması gerektiğine dair bir kural yok, değil mi? Neden sen olamayasın ki?"

"Ben mi? Ama..." Em, nasıl cevap vereceğini bilememiş gibi gözlerini kırdı, ama Nellie, ona sorulduğuna gurur duyduğunu gözlerinden okudu.

"Bunu yapmanı çok isterim anne. Düşünsene, ikimiz birlikte koridorda yürüyerek Billy'yi mihrapta karşılayacağız..." Sesi kesildi, çünkü bir an için zihninde koridorun sonunda onu bekleyen Ray'i görmüştü. Ray, şık üniformasıyla yakışıklı görünüyordu, geniş gülümsemesi ve yüzünde parıldayan sevgisiyle. Gözleri yaşlarla dolu ve burnunun köprüsünü sıktı.

Em kolunu ovuşturdu. "Hadi ama canım. Senin için biraz zor olduğunu biliyorum, değil mi? Her şey yoluna girecek. Evet, seni koridorda yürüteceğim. Çok güzel olacak, değil mi? Buradaki kimse senin düşününce unutmayacak, değil mi? Ne zaman olacak peki?"

Nellie gözyaşlarını sildi. "Anne, bana birkaç saat önce evlenme teklif etti. Her şeyi ayarlamamız için bize biraz zaman ver, olur mu?"

"Peki, çok fazla bekletme. Tanrı biliyor ki, savaş bize bir şey öğrettiyse, o da mutluluk şansı varsa hemen onu yakalamak gerektiğidir, çünkü ne olacağını bilemezsin."

"Bu çok doğru," dedi Nellie ve annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Bölüm 46

Düğün tarihini Haziran olarak belirlediler. Düğüne sadece birkaç hafta kalmıştı ve Nellie'nin nefes almaya vakti neredeyse yoktu. "Fazla beklememizin bir anlamı yok," dedi Billy ve Nellie, Em'in fırsatları kaçırmamak gerektiğini söylediği sözleri hatırlayarak ona hak verdi. Nişanlandıklarından beri tüm boş zamanlarını birlikte geçiriyorlardı; sinemaya gidiyor, Angel and Crown'da geceleri vakit geçiriyor ya da parklarda yürüyüş yapıp gelecek planları yapıyorlardı. Billy, inşaat şirketinde memur olarak yeni işine başladığı için vardiyalı veya gece çalışmak zorunda olmadığı için daha fazla boş zamanı vardı. Nellie'nin de işi değişmişti. Hâlâ Belediye Meclisi'nde çalışıyordu ama daha genel bir idari görevdeydi. Bayan Bolton birkaç ay önce belediye başkanlığından istifa edip emekli olmuştu.

V-E Günü'nden bir hafta sonra, Angel and Crown'dan eve dönerken, Billy Nellie'ye Bethnal Green Gardens'tan geçerek uzun yoldan gitmeyi önerdi.

"Burada biraz oturalım," dedi ve onu bir bankın yanına çekti.

"Sence resepsiyonda şarap içmeli miyiz?" dedi Nellie, düğünleri hakkında sürdürdükleri sohbete devam ederek. "Yani çoğu insan bira ya da cin tonik içiyor..." Billy'nin ona daha önce görmediği bir yoğunlukla baktığını fark edince sözünü kesti.

"Ne oldu Billy? Aklında ne var..." Aklında ne var, diye söyleyecekti, ama Billy onu keserek ona uzandı, onu kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı, elleriyle sırtını kavradı. Nellie de karşılık verdi, kollarını Billy'nin boynuna doladı ve onu kendine çekti.

Bu, her seferinde içini eriten Ray'i öpmek gibi değildi. Ama sıcaktı ve hoştu ve Billy'nin onu tüm ruhuyla sevdiğini biliyordu.

Billy düşük bir inilti çıkardı ve öpücük bittiğinde kızardı. "Özür dilerim Nellie, kendimi tutamadım ve biz... artık nişanlıyız."

O gülümsedi. "Önemli değil. Gerçekten. Aslında... çok hoştu." Ve bunu içtenlikle söylüyordu, öyleydi.

Belki de hayatında sadece bir kişiyi, Ray'i sevdiği gibi tüm varlığını ortaya koyarak sevebilirdin. Billy'ye sahip olduğu için şanslıydı ve ona minnettardı, ama Ray'e duyduğu yoğun tutkuyu ona asla hissetmeyeceğini biliyordu. Belki de uzun ve mutlu bir evlilik için dostluk uzun vadede daha önemliydi. Emin değildi. Daha fazla üzerinde durmak yerine, eğilip Billy'yi tekrar öptü.

"Seni seviyorum, Nellie Morris," dedi Billy, sonunda ayrıldıklarında.

"Ben de seni," diye cevapladı Nellie ve Billy onu bir kez daha öptü.

Hangi kilisede evleneceklerini tartıştılar. St John's, Nellie için çok acı hatıralar barındırıyordu – Flo ve Charlie'nin cesetlerini orada görmek, Ray'in taşla onların baş harflerini kazımasını izlemek. Ama burası topluluğun kilisesiydi ve sonunda Em ısrar etti. "Babanla burada evlendim ve senin de burada evleneceğini hep hayal ettim, Nellie. Kötü hatıraları yeni, iyi hatıraların altında gömmeliyiz."

Mayıs ayının geri kalanında, düğün planları hızla şekillendi. Beklediği gibi, Billy balayı için Em'den para almayı reddetti, ancak Angel and Crown'da yapılacak resepsiyonun masraflarını Em'in ödemesine izin verdi. Amelia, günün bu kısmını organize etmelerine yardım etmekten heyecan duyuyordu. Elbise satın alındı, Babs nedime olarak ikna edildi ve George sağdıç olmayı kabul etti, her şey ayarlandı. Morpeth Caddesi'nden iki sokak ötede kiralayacakları bir daire buldular. Geleceği planlanmıştı ve iki buçuk yıl önce her şeyin ne kadar karanlık olduğunu düşündüğünde, hiç de fena bir gelecek değildi.

Nellie, yakında evleneceği iyi, güçlü ve güvenilir Billy için şanslı yıldızlarına bir kez daha teşekkür etti.

Düğünden iki gün önce, Nellie ve Billy akşamı Angel and Crown'da geçirdiler. Babs de oradaydı, yeni çıkmaya başladığı erkekle birlikte. Fabrikası, onun büyük sevincine, ipeksi iç çamaşırı ve gecelik üretmeye geri dönmüştü ve yeni bir amiri vardı: Peter adında eski bir ordu yüzbaşı, Babs ona hemen ilgi duymuş ve çıkma teklif etmişti. Nellie, Babs'ın kendine iyi bir yeni hayat kuruyor gibi görünmesinden memnundu.

Peter, dördü için bir tur daha içki almak üzere bara gittiğinde, Babs'a "O çok hoş biri" dedi.

"Evet, öyle. İkimiz de kendimize iyi erkekler bulduk," dedi Babs. "Yakında evleneceksin. Sonra çocukların olacak ve ben teyze olacağım!"

"Oh! Hemen çocuk sahibi olacağımızı bilmiyorum," dedi Nellie, Billy'ye bakarak. Doğrusu, evliliğin bu yönünü pek düşünmemişti. O, anne mi? Billy'nin beklentisi bu muydu, hemen bir aile kurmak mı? Em, Nellie'yi doğurduğunda yirmi bir yaşındaydı, ama Nellie hala çok genç hissediyordu. Önce sadece Billy ile hayatın tadını çıkarmak istiyordu.

"Hemen değil," dedi Billy, utanmış bir şekilde. Peter içeceklerle geri döndü ve Babs ile sohbet etmeye başladı. "Aslında, Nellie," diye devam etti Billy, kulağına sessizce fısıldayarak, "Ben, şey, bugün eczaneye gittim. Bilirsin... Kendime malzeme aldım. Düğün gecemiz için. Böylece, sen istemiyorsan hemen bebek sahibi olmak zorunda kalmayız."

"Oh!" Ne demek istediğini belli belirsiz anladı.

"Onlar... üçlü paketler halinde satılıyor," dedi Billy, "ve bir seferde sadece üç tane alabiliyorsun. Görünüşe göre aşk bile karneye bağlanmış."

Bunun üzerine Nellie başını geriye attı ve yüksek sesle güldü. "Aşkın karneye bağlanması! Aman Tanrım!"

Billy onu güldürdüğü için memnun görünüyordu, ama Babs ona dönüp neyin bu kadar komik olduğunu sorduğunda o kadar da memnun değildi. "Üzgünüm,

bir erkeğin kız kardeşine anlatamayacağı bazı şeyler vardır."

"Sonra anlatırım," diye fısıldadı Nellie, bu da nedense iki kızı da kahkahalara boğdu. Şimdi de Billy'nin neye güldüklerini sorma sırası gelmişti.

Eğlenceli bir akşamdı. Billy ve Nellie ilk ayrılanlar oldular ve güzel yaz gecesinde yavaşça eve doğru yürüdüler. "Çok uzun sürmeyecek, Nellie, ikimiz birlikte kendi küçük evimize yürüyeceğiz," dedi Billy, Nellie koluna girerken. "Ama önce balayına çıkacağız. Her şeyi ayarladım."

"Ooh! Nereye?"

Billy gülümsedi. "Bekle ve gör."

"Hadi ama, söyle bana! Merakla bekliyorum!" Kolunu kendine doğru çekip, uzanarak yanağına bir öpücük kondurdu.

"Söylemeyeceğim. Sürpriz olsun istiyorum."

"Oh, lütfen!" Onu durdurdu ve yüzünü kendine çevirerek onu öptü.

"Ahem. O zaman bile sana söylemeyeceğim," dedi, ayrıldıklarında. "Hadi, içeri gir. Büyük gün öncesinde güzellik uykuna ihtiyacın var."

Ve son bir öpücükle kendi evine girdi, kapıyı kapatırken kapı eşiğinden ona el salladı.

Nellie bir süre daha dışarıda kalarak, yıldızlara bakarken ılık gece havasının tadını çıkardı. Uzun zaman önce, Ray ile tam olarak bunu yapmıştı. Karartma sona erdiğinden ve sokak lambaları artık gölgelenmediğinden, yıldızları görmek daha zordu. Ama onlar, uzun zaman önce o gecedeki yıldızların aynısıydı.

Sokağın sonunda bir figür duruyordu. Onda tanıdık, acı verecek kadar tanıdık bir şey vardı – boyu, yapısı, duruşu. Sokağı geri dönerek adama doğru yürümeye başladı, sonra koşmaya başladı, ona birkaç metre yaklaşıp kadar gördüklerine inanamıyordu. Daha zayıf ve daha yaşlı görünüyordu; yüzünde daha önce olmayan çizgiler vardı. Üzerinde, hatırladığı yakışıklı mavi üniforma değil, üzerine uymayan sivil kıyafetler vardı. Ama oydu. Kesinlikle, şüphesiz ve açıkça *oydu*.

"R-Ray? Ama... nasıl..." diye nefes nefese kaldı. Bacakları jöle gibi titriyordu, ona bakarken kendi gözleriyle gördüklerine inanamıyordu.

"Nellie. Ah, benim Nellie'm," dedi, kollarını ona doğru uzattı. İçgüdüğü ona sarılmaktı, ama yapamadı, burada, komşuların perdelerinin hareket ettiği bir yerde yapamadı. Ve Billy içerideydi, sadece birkaç metre uzakta...

"Nasıl... nasıl buradasın?" Soracak çok şeyi vardı, ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Ona anlatması gereken çok şey vardı, ama nereden başlayabilirdi ki? Onu kaybettiğini sanmıştı, öldüğü söylenmişti, ama yine de... işte karşısındaydı. Bu bir mucizeydi, ama yine de... zamanlama daha kötü olamazdı.

"Uçağım düşürüldü," dedi. "Alman topraklarına zorunlu iniş yaptım ve esir alındım." Sanki yaşadıklarını önemsizmiş gibi omuz silkti. Nellie, en azından şu anda bu konu hakkında konuşmak istemediğini tahmin etti. Onun esir olduğu düşüncesi onu dehşete düşürdü, ama hayatta kalmıştı, tam buradaydı. "Bir savaş esiri kampındaydım ve savaş bittikten sonra serbest bırakıldım." Ray konuşurken gözlerini Nellie'den ayırmadı ve Nellie de onun gözlerine bakarak onu içini Hazırlıklar biraz zaman aldı ve sonra... Önce mektup yazmadım çünkü emin değildim... Gelip bir bakayım dedim..."

Düğününe bu kadar yakın bir zamanda Ray'ın geri dönmesi, kaderin acımasız bir cilvesi gibi görünüyordu. Her zaman istediği adam, ulaşılabilir mesafedeydi, ama yine de ona ulaşamıyordu. Akı karışmıştı. Billy'yi seviyordu, iki gün sonra onunla evlenecekti, ama Ray'e nasıl sırtını dönebilirdi? Tanrı aşkına, o Ray'di! Ray, çok sevdiği adam!

Konuşmaları gerekiyordu. Bu çok açıktı. Sessiz, özel bir yerde. Burada değil, çünkü nişanlısı Billy şu anda yatak odasının penceresinden onları izliyor olabilirdi. "Hadi," dedi. "Konuşabileceğimiz bir yer biliyorum."

Bölüm 47

O, onu tanıdık sokaklardan geçerek metro istasyonu girişine götürdü ve oradan da yolun karşısındaki kiliseye. Ray, bir zamanlar taş a ikisinin baş harflerini kazıdığı St John kilisesini hatırladı. Bu çok uzun zaman önce, başka bir hayatta olmuş gibi geliyordu. Kilise kilitliydi ama bahçesinin kapıları açıktı. Yan tarafta, baş harflerinin olduğu yerin ilerisinde bir bank vardı ve kız ona yanına oturması için işaret etti.

"Tanrım, Ray. İnanamıyorum. İnanamıyorum," dedi, sanki her santimini içmek istercesine ona bakarak. "Neden yazmadın?"

"Yazdım, kampta, ama sonra mektuplarımızın hiçbirinin gönderilmediğini öğrendik. Gardiyanlar hepsini yok etmişler. Serbest bırakıldığımızda, önce mektup yazmalı mı yoksa doğrudan buraya gelmeli mi diye kararsız kaldım. Fransa'da fırsat olmadı, bir yerden bir yere sürüklendik. Geri dönüş çok uzun sürdü. Sonra Dover'a vardığımda, önce mektup yazmaktansa doğrudan buraya trenle gelmenin daha hızlı olacağını düşündüm. Dover'da Clayton'ı kısa bir süre gördüm. Serbest bırakılan mahkumları karşılayan ve onlara bir takım elbise ve tren bileti veren ekibin bir parçasıydı. 1943'te seni görmeye gittiğini ve kötü haberi verdiğini söyledi."

Ona gülümsedi, onun kollarına düşmesini ve onu öpebilmesini, her şeyin eskisi gibi olmasını arzuluyordu. Ama kız, gözlerinde pişmanlık gibi bir şey ile ona bakıyor, gergin bir şekilde dudağını ısıırıyordu. O korkunç gecede olanlar yüzünden onu hala nefret ediyor muydu?

Gözlerini ondan ayırıp caddenin karşısındaki metro istasyonu girişine baktı. Sessiz, ıssız ve sakindi. Geçen seferkinden çok farklıydı.

Buraya son geldiğinde görmüştü. Zihnindeki manzara, o gece tanık olduğu olaylarla örtüşmüştü: ödünç aldığı araba orada park edilmiş, etrafı ambulanslarla çevrili, cesetler battaniye ve paltolarla örtülmüş, şaşkın ve travma geçirmiş kurtarma ekipleri ellerinden geleni yapıyordu. Ve Nellie, annesi ve kardeşi ile birlikte, ailelerinin geri kalanının nerede olduğunu merak ediyordu. Nellie ve Bayan Morris kilisede cesetleri kontrol ederken, George'u teselli etmek için geçirdiği o acı verici zaman. Flo'yu bulduklarında kiliseden gelen o acı dolu çığlık.

Ve bunların hepsi onun hatasıydı. Hava saldırısı sırasında sadece güvenli bir yere ulaşmaya çalışan kalabalığın yanına, geri tepme yapan bir arabayla yaklaşmış olması onun hatasıydı.

Esir kampında gece gece uyanık yatarak, o gecenin olaylarını tekrar tekrar zihninde canlandırır, daha uzağa park etseydi, onlara ateş edenlerin Naziler değil, sadece bir araba olduğunu bağırsaydı diye düşünürdü. İnsanları daha erken dışarı çıkarabilseydi diye düşünürdü. Flo'nun başını gördüğünü, onu yakalayıp kurtardığını hayal ediyordu. Bay Morris için bir yol açtığını. Onların ölümünün *kendi suçu olmaması* için her şeyi yapardı. Kaç kişinin öldüğünü bilmiyordu, ama Clayton, Dover'da karşılaştıklarında, onlarca kişinin öldüğü tahmin edildiğini söylemişti. Hepsi onun vicdanına yük olmuştu.

"Üzgünüm, Nellie," dedi yine. "Aileni mahvettim. Beni artık istemiyorsan, giderim."

"Ailemi mahvettim de ne demek?" Ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Kaza... Arabamın geri tepme yapması, paniği başlatması." Bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalmasından nefret ediyordu.

"Panik senin araban yüzünden başlamadı," dedi Nellie dikkatlice. "Hayatta kalanlar panik olmadığını söylediler. İnsanlar acele ediyorlardı, ama hepsi bu kadardı. Ve normalden daha fazla acele varsa, bunun nedeni Vicky Park'tan ateşlenen yeni uçaksavar roketleriydi. Senin arabanla hiçbir ilgisi yok."

"Ama..."

"Bunu öğrenir öğrenmez sana mektup yazdım." Tekrar ona döndü ve ellerini kucağına alıp sıktı. "Ah

Ray. O mektubu daha önce aldığını umuyordum... Senin hatan olmadığını bilmeden öldüğünü düşünmekten nefret ediyordum."

Kaşlarını çattı. "Hiç mektup almadım..."

"Çok geç kalmış olmalı," dedi, artık ağlayarak, ama yine de teselli için ona yaslanmadan. "Bir soruşturma vardı, işimin bir parçası olarak orada notlar alıyordum ve her şeyi duydum. Tüm tanıkları dinledim. Hiçbiri silah seslerinden ya da senin arabandan bahsetmedi. Hiçbiri! Hepsi, insanların merdivenlerden inerken sakın olduklarını söylediler."

"Panik yok

mu?" "Hayır."

"O zaman nasıl..."

"Bir kadın düştü, en altta. Elinde bir çocuk tutuyordu. Başka biri de onun yanına düştü, sonra arkadakiler onların üzerine düştü, sonra daha fazlası geldi. Her şey çok hızlı oldu, diyorlar. Saniyeler içinde. Durdurmanın imkanı yoktu."

"Kaç kişi?" Ray bilmek zorundaydı.

"Yüz yetmiş üç." Nellie'nin cevabı fısıltı kadar sessizdi, o kadar sessizdi ki yanlış duyduğunu sandı.

"Yüz..." diye başladı, onu tekrar ederek.

"...ve yetmiş üç. Evet."

Sonra ellerini ondan çekip, yüzünü ellerine gömdü ve o zavallı ruhları, sevgili küçük Flo'yu ve dürüst, çalışkan Bay Morris'i sessizce yas tuttu. Ama bu onun suçu değildi. *Bu onun suçu değildi.* "Bunca zaman düşündüm ki..."

"Hepimiz kendimizi suçladık," dedi Nellie, sesinde şimdi sempatik bir ton vardı. "Flo'yu otobüsten indirdiğimiz için. O gece metroya gitmeyi geciktirdiğimiz için. Hatta Billy bile, aşağıda insanları kurtarmak için daha fazlasını yapmadığı için. Ama o gece bir kahramandı. Tıpkı senin yaptığın gibi, birkaç kişiyi kurtardı." Son cümleyi söylerken sesine gurur karışmıştı ve Ray, Nellie'nin 1943'teki o korkunç kayıplarla mümkün olduğunca barışmış gibi konuşmasından memnun oldu.

Ama Billy'den bahsederken sesinde başka bir şey daha vardı. Bir samimiyet. O, Babs'ın kardeşi, hava saldırısı görevlisi, ona aşık olan sıkı çocuğu hatırladı. Onun konuşmasını bekledi.

Konuşmaya devam etti, ne söyleyeceğini yarı yarıya biliyordu, bundan korkuyordu ama bunu duyması gerektiğini biliyordu.

"Ray, bu benim için çok zor... ama Billy ile nişanlandım," dedi. Sesi bu kelimelerle kırıldı ve Ray'ın kalbi ona acıdı. "İki gün sonra evleneceğiz. Orada." Kiliseyi işaret ederek başını salladı.

Elbette, onun başka birini bulmuş olma ihtimalinin farkındaydı. Eğer evli olsaydı, aralarında hiçbir şans kalmazdı. Eğer bekarsa, kaldıkları yerden devam edebilirdiler. Ama bu... Onun ulaşılmaz ve ulaşılabilir olması arasındaki bu belirsizlik... Bu, tüm olasılıklar arasında en acı verici olanıydı.

"Onu seviyor musun?" diye sessizce sordu. Bu, cevaplanması gereken en önemli soruydu, ancak cevabını duymaktan korkuyordu.

Yavaşça başını salladı ve dudağını ısırdı. "Evet. Bir bakıma, her zaman sevdim. Onu hayatım boyunca tanıdım. Her zaman en iyi arkadaşlar olduk. Bana karşı çok nazikti. Billy olmasaydı, son iki yılı atlatamazdım sanırım." Gözyaşını sildi. "Metro istasyonundaki kazadan sonra, sen gittin, sonra Clayton bana öldüğünü söyledi... Dibe vurmuştum Ray. Billy bana yardım etti. Bu bizi birbirimize daha da yaklaştırdı."

En azından bunun için diğer adama minnettardı. "O seni her zaman sevdi. Bu çok açıktı."

"Evet. Her zaman sevdi," dedi pes etmiş bir sesle. "Ve sen onunla evlenmeyi kabul ettin?"

Cevap vermeden önce bir anlığına ona baktı. "Öldüğünü sanıyordum. Yaşamaya devam etmem gerekiyordu. Billy iyi bir adam ve bu doğru olan şey gibi geldi. Beni mutlu ediyor ve bana iyi bir koca olacağını biliyorum."

"Peki ya şimdi?" diye fısıldadı. Nefesini tutarak cevabı bekledi. Beklerken bir dakika, bir saat, bir gün, bir ömür geçti.

"şimdi," diye fısıldadı kadın, kucağında birleştirilmiş ellerine bakarak, "şimdi... düğün iki gün sonra. Her şey ayarlandı."

"Ama..."

"Yine de onunla evleneceğim, Ray." Derin bir nefes aldı, sanki tüm dünyanın yükünü ağzından dışarı çıkarmış gibi. "Onu hayal kırıklığına uğratamam. Bu onu mahveder. Ve... onu gerçekten seviyorum, iyi bir evlilik olacak. Öldüğünü söylediler." Elini tuttu ve kalbine bastırdı. "Lütfen bana inan, en ufak bir şans olduğunu düşünseydim sonsuza kadar beklerdim! Seni seviyorum Ray, her zaman seveceğim, ama Billy'yi terk edemem. Edemem. Onu da seviyorum."

Sonra kız hıçkırarak ağlamaya başladı, adam onu kucakladı ve kız boğulmak üzere olan bir adamın can simidine tutunur gibi ona sarıldı. Adam kendini zorlayarak kızın bakış açısını anlamaya, kabul etmeye çalıştı.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, ağlamasının dinmesini bekledi. Kollarını nazikçe ondan çekti ve ona bir mendil uzattı. Kadın tekrar dik oturdu, ona zayıf bir gülümsemeyle baktı ve gözyaşlarını sildi.

"Anlıyorum," dedi adam, ve bu, onun şimdiye kadar söylediği en zor iki kelimeydi. "Senin yoluna çıkmayacağım. Mutlu bir evliliği hak ediyorsun ve bunu sana sağlayamayan kişi ben olduğum için üzgünüm."

O nefesini tuttu ve gözyaşları tekrar akmaya başladı. Onu bu halde görmek onun kalbini kırıyordu ve bu onun hatasıydı. O mutlu olmalı, yaklaşan düğünü için heyecanlı olmalı, sevdiği adamla birleşmeyi iple çekmeli idi. Ve o, onun için tüm bunları mahvetmişti. "Nellie, sen ve Billy'yi bilseydim asla geri dönmezdim. Uzak dururdum. Sana bunu yaşattığım için çok üzgünüm, çok üzgünüm."

Birkaç dakika daha sessizce oturdular, her ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı. Ray bir karar vermişti. Kafasını kaldırıp ona son bir kez baktı ve onun da kendisine baktığını gördü, gözlerinde sevgi, özlem ve kayıp yansıyordu.

"Düğün gününde sana... her şeyin en iyisini diliyorum. Umarım sen ve Billy uzun ve mutlu bir hayat sürersiniz." Bunu söylerken içtenlikle söylüyordu. Tek istediği onun mutlu olmasıydı. "Bu gece buradan ayrılacağım ve geri dönmeyeceğim. Eski hava üssüme gidip resmi olarak terhis olmam gerekiyor. Onlar da beni ABD'ye geri götürmek için gerekli düzenlemeleri yapacaklar."

"Ray, ben..." diye başladı, ama o elini kaldırdı.

"Söylenecek başka bir şey yok, Nellie. Sadece... seni son bir kez kucaklamama izin ver."

Sanki onun bunu söylemesini bekliyormuş gibi, tekrar kollarına atladı ve o da onu sıkıca sarıp sırtını, saçlarını okşadı, onu öpmek için can atıyordu ama bunun sonlarını getireceğini biliyordu. O da aynı arzularla mücadele ediyormuş gibi yüzünü onun yanağına sürttü ve sonra ikisi birden birbirlerini ittiler.

"Hoşça kal o zaman, Nellie."

"Hoşça kal, Ray. Umarım sen de... birini bulursun... Umarım sen de mutlu olursun."

Ayakta durdular. Ray, Nellie'nin uzaklaşmasını izledi ve Nellie durup bir kez daha arkasına baktığında memnun oldu. Elini kaldırıp ona el salladı, Nellie de aynısını yaptı ve sonra gecenin karanlığında kayboldu, Ray yalnız kaldı.

Nellie sessizce evine girdi, Em'in yatakta olmasını ve uyanmamasını dileyerek. Parmak uçlarında merdivenleri çıkıp odasına girdi, yatağına yığıldı ve tavana bakakaldı.

Daha önce Ray'i kaybetmişti, son iki yılı bunu kabullenmekle geçirmişti ve şimdi... şimdi bunu tekrar yapmak zorundaydı. Onun hayatta olması bir mucizeydi ve bunu düşünmek kalbini sevinçle dolduruyordu, ama o artık ona ait olamazdı. Billy'yi hayal kırıklığına uğratamazdı ve uğratmayacaktı. Bu onu mahvederdi. Güçlü olmalı, Ray'i bir daha düşünmemeli ve sadece Billy ile planladığı sakın, düzenli hayatı düşünmeliydi.

Ve tüm kalbiyle sevdiği sevgili Ray'i sonsuza dek aklından çıkarmalıydı.

Bölüm 48

Nellie'nin düğün günü, sabah son dakika telaşlarıyla doluydu ve hazırlıklar, eve gelen ziyaretçiler, balayı için valiz hazırlama telaşıyla geçti. Babs, Nellie'nin evine saat dokuzda geldi ve saçını ve makyajını yaptı, giyinmesine yardım etti. Em, iki kıza da George'un tavuklarından elde edilen omlet ve karne kuponlarıyla aldığı domuz pastırmasından oluşan zengin bir kahvaltı ısrar etti. "Mihrapta bayılmanı istemem," dedi parmağını sallayarak. "Bunu yapan bir kız tanıyordum. Düğün sabahı hiçbir şey yemedi, yeminini ederken bayıldı ve kafasını vurdu, gelinliği kan içinde kaldı. Düğün ertelenmek zorunda kaldı."

Ama Nellie neredeyse hiçbir şey yiyemiyordu. İki gündür büyük içinde sakladığı sır – Ray'in hayatta olduğunu, onu gördüğünü bilmek. Düğün bu kadar yakın olmasaydı, seçimini düşünmek için daha fazla zamanı olsaydı, farklı bir karar verebilir miydi diye merak etmeden edemiyordu. Billy'yi yıkacağını bilse bile, onu nazıkçe reddetmenin bir yolunu bulabilir miydi? Buna cevap veremiyordu, şimdi değil, her şey bu kadar hızlı gelişirken ve düşünmeye vakti yokken. Kararını verdiğini kendine yüzüncü kez hatırlattı. Billy'nin yanında kalacaktı. Babs'a onun kalbini kırmayacağına söz vermişti. Doğru olan buydu.

Düğün gününde bir kızın olması gerektiği gibi davranmaya çalıştı – heyecanlı, telaşlı, kıkırdayan. Em ve Babs gibi, etrafta zıplayıp duruyorlardı, yüzlerinden gülümsemeleri silinmiyordu. Nellie de katılmak için elinden geleni yaptı

ama hepsi rol yapmaktı. Bunu biliyordu, hissediyordu, ama Em'in, Babs'ın ya da Tanrı korusun Billy'nin bunu fark etmemesini ummaktan başka çaresi yoktu. Ray'den ona asla bahsetmeyecekti, kararını vermişti. Bu onun taşıması gereken bir yükü. Onun ve başka hiç kimsenin değil. Kararını vermişti ve bunun doğru karar olduğunu biliyordu.

Nellie ve Babs saçlarını yıkadılar ve bukle maşasıyla şekillendirmek için yukarı çıktılar. "Gergin misin?" diye sordu Babs. "Çünkü ben gerginim, ve ben gelin bile değilim!"

Nellie gülümsedi. "Evet, biraz. Sabırsızlanıyorum ama aynı zamanda tüm bu telaş bittiğinde de mutlu olacağım." Ray geri dönmemiş olsaydı her şey çok farklı olurdu. Gergin ama heyecanlı olurdu. Şu anda tek istediği, her şeyin plana göre gitmesi, parmağına bir yüzük takılması ve Billy ile balayına çıkmalarıydı. Artık başka sürprizlere tahammülü yoktu. Billy ile yeni bir hayata başlaması gerekiyordu. Sevgi dolu ve istikrarlı olacağına inandığı bir hayata. Yakında evli bir kadın olacağı fikrine hala alışamamış olsa da.

"Bugün senin günün. Tabii ki ortalık karışacak!" Babs güldü. "Billy de en az senin kadar gergin, eğer bu seni teselli edecekse. Bu sabah oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Özel olarak aldığı Brylcreem'i aramak için evin içinde koşturup duruyordu. Sanki düğün onsuz yapılamayacakmış gibi! Ona dedim ki, bugün olacak en kötü şey buysa, gün iyi geçecek demektir. Erkekler, değil mi? Bence bizden daha kibirliler."

Nellie zorla gülümsedi ve Billy'ye Ray'den bahsetmeli mi diye düşündü. Evlilik hayatına kocandan böyle büyük bir sır saklayarak başlamak yanlış mıydı? Onu acıdan kurtarmak için, kendi iyiliği için olsa bile. "Haklı olabilirsin. Buldu mu?"

"Neyi?"

"Brylcreem'i mi?"

"Evet, yatak odasında, annemin ütüleyip giymesi için hazırladığı gömleğin altında." Babs güldü. "Annem ne dedi biliyor musun?"

O, Billy için ütüleyeceği son gömlek olacağını ve bugünden itibaren bunun senin sorumluluğun olacağını söyledi. Umarım kardeşimin gömleklerini ütülemeyi dört gözle bekliyordur!

"Hmm. Kendi ütüsünü kendisi yapabilir. Ona öğretirim," dedi Nellie. Birkaç gün önce, Billy bahçede çalışırken, duvarları boyarken ya da sadece gazete okurken, onun gömleklerini ütülediği görüntü, onun çok hoşuna giden bir görüntüydü - sessiz, rahat bir ev sahnesi. Önünde uzanan, mutlu olacağını düşündüğü bir gelecek. Ama şimdi, Billy için bir şey yaptığında, Ray için yaptığını hayal edeceğini biliyordu, artık onun hayatta olduğunu biliyordu ve hayatının ne kadar farklı olabileceğini sonsuza kadar merak edecekti. O her zaman ilk aşkı olacaktı, ama Billy ile birlikte kalmanın doğru şey olduğunu şüphesiz biliyordu.

"Bu bir fikir. Erkekler ütü yapıyor! Ha!" Babs, Nellie'ye merakla baktı. "Ne oldu, Nell? İyi misin?"

Nellie arkadaşına gülümsedi, mutlu görünmeye zorladı kendini. "Sadece gerginim galiba. Hadi, şimdi saçını yapayım. Peter için de güzel görünmelisin, biliyorsun!"

"Annenin bana aldığı o elbiseyle gideceğim." Babs, Nellie'nin yatak odasının kapısının arkasında asılı duran soluk limon rengi, uzun dantelli elbiseye başını eğdi. "Çok güzel. Seninki ise daha da güzel."

Nellie kendi elbisesine baktı – beyaz dantel, uzun, kalp şeklinde yakalı ve kısa kuyruklu. Her zaman giymeyi hayal ettiği türden bir gelinlikti. Em, kendisinin ve Babs'ın en iyisine sahip olmaları konusunda ısrar etmişti. Üçü birlikte batıya gidip tüm mağazaları dolaşmış ve sonunda John Lewis'te beğendiklerini bulmuşlardı. "Evet, öyle," dedi, müstakbel yengesi gülümseyerek ve sesine olabildiğince coşku katmaya çalışarak. Zor bir gün olacaktı ama annesi, Babs ve en önemlisi Billy'ye karşı bu rolü oynamak ve en azından düğün gününün tadını çıkarmaya çalışmak zorundaydı.

Düğün töreni saat on ikideydi. Saat on bir buçukta George, Nellie'nin odasına kafasını uzattı. "Nell, ben gidiyorum... Vay canına, siz ikinize bakın!" Nellie ve Babs'a hayretle baktı.

"Bizi daha önce bu kadar güzel görmemiştin, değil mi?" dedi Babs, George'a kirpiklerini kırıştırtarak. George kızardı ve geri çekildi, kapıdan dışarıya, sağdıçlık görevini yerine getirmek için yan komşuya gittiğini söyledi.

"Zavallı adamı utandırdınız," dedi Nellie gülerek. "Tamam, o evden çıkınca aşağı inebiliriz. Annem bize güç verecek bir şeyler hazırlamıştır herhalde." Nellie de kesinlikle biraz güçlenmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Aşağıda, Em onları ön odada bekliyordu. Bir tepside, her biri birer kadeh brendi içeren, birbirine uymayan üç bardak vardı. "Amelia'nın ev sahibinden bir hediye," dedi, herkese birer bardak uzatarak. "Nellie ve Billy'ye. İkinize de uzun ve mutlu bir evlilik diliyorum."

Nellie güldü, sesi kendine bile gergin geliyordu. "Kadeh kaldırmak yeminlerimizi ettikten sonraya kadar beklemeli, anne. Uğursuzluk getirirsin."

"Hayır, getirmez. Bu kadar yaklaştığımızda olmaz." Em bardağını masaya koydu ve ellerini Nellie'nin omuzlarına koydu. "Ve şunu söylemeliyim ki, muhteşem görünüyorsun." Gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. "Baban bu anda ne kadar gurur duyardı."

Nellie gözyaşını sildi ve kadehini kaldırdı. "Babamın ve Flo'nun şerefine.

Ve Ruth teyze ile John amcaya. Sizi her zaman seveceğiz."

"Charlie ve Flo, Ruth ve John," diye Em ve Babs da aynı şeyi tekrarladılar.

Em, gözlerini silerken Nellie'ye hüznü, hafif çarpık bir gülümseme attı. "Onları hep özleyeceğiz, değil mi? Kaybettiğimiz herkesi."

"Öyle," diye onayladı Nellie. İki gün öncesine kadar Ray de buna dahildi. Dudaklarını sıkıca kapattı. Makyajı yapılmış ve törenin başlamasına dakikalar kalmışken, şimdi ağlamayacaktı.

Em şömüne rafındaki saate baktı. "Tamam, zamanı geldi. Hadi kızlar. Acele etmeliyiz. Geç kalmak istemeyiz, değil mi?"

Nellie, Em'in koluna sıkıca tutunarak yola çıktılar. Babs, kendi buketini ve Nellie'nin buketini elinde tutarak arkalarından takip etti. Düğüne katılmayan birkaç komşu, kapılarının önünde durmuş, onların önünden geçerken alkışlayıp ıslık çalıyordu.

Kilisenin dışında sigara içip sohbet eden birkaç kişi vardı, ama düğün alayının yaklaştığını görünce hepsi kiliseye girip yerlerine oturdular.

Bir kişi hariç. Nellie nefesini tuttu, bu mesafeden yüzünü göremiyordu ama kim olduğunu kesin olarak biliyordu. Üçü, artık çok yakın oldukları için sessizce yürümeye devam ettiler.

Ve onu ilk tanıyan Em oldu. "Hey, bu... Onun... Lanet olsun, Nellie, bu senin Ray'in! Bak, orada duruyor, tıpkı gerçek gibi!"

"Ne? Olamaz, Bayan Morris," dedi Babs, Nellie ve Em'i geçmek için sokağa atlayarak kendisi de bakmak istedi. "Kahretsin, o! Ray! Ray!"

O zaten bakıyordu, izliyordu ve Babs'ın bağırmasına karşılık olarak elini kaldırdı. Elbette düğünün yerini ve saatini biliyordu ve işte buradaydı, ve bir şekilde burada olması kaçınılmaz gibi geliyordu. Eğer durumları tersine olsaydı, Nellie onun evlendiğini görmek için gelmek zorunda kalacağını, onun artık ulaşamayacağı bir yerde olduğunu kesin olarak bilmek için gelmek zorunda kalacağını biliyordu. Ray'i tekrar görünce karnında kelebekler uçarken annesinin kolunu daha da sıkı tuttu.

"Senin..." dedi Babs. "Hayatta kalmışsın! Çok sevindim." Ona spontan bir şekilde sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu, ama gözleri Nellie'den hiç ayrılmadı.

"Nasıl bildin... Nellie, onun... olduğunu biliyor muydun?" Em kekeledi.

"İki gün önce ona rastladım, Bayan Morris," dedi Ray. "Ben bir savaş esiri kampındaydım. Buraya bir şeyleri bozmak için gelmedim. Sadece saygımı göstermek ve Nellie'yi son bir kez görmek istedim. Gelinlikli halini görmek istedim. Kendimi tutamadım." Gözlerinde acı dolu bir bakışla ona baktı. "Harika görünüyorsun Nellie. Billy... çok şanslı bir adam. Tabii bunun farkında olduğu sürece."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Babs. Nellie nedimesine baktı. Babs elini ağzına kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ray'in Nellie'ye hala duyduğu sevgiyi görmüştü.

"Ray. Oh, Ray." Tek yapabildiği, onun adını fısıldamaktı. Düzgün düşünemiyordu. Ray yine karşısındaydı ve onu çok seviyordu. Onu inkar edemezdi, Ray karşısındayken

ona öyle özlemle bakarken bunu inkar edemezdi. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

Yanında duran Em, Nellie'ye, sonra Ray'e, sonra tekrar Nellie'ye baktı.

"Bu oldukça zor bir durum, değil mi? Şimdi ne yapacağız?"

Nellie zorlukla yutkundu. "O kiliseye gireceğiz anne ve ben Billy Waters ile evleneceğim."

"Buraya gel, canım. Seninle konuşmam lazım." Em onu diğerlerinden uzaklaştırarak bir kenara çekti. "Doğru şeyi yaptığından emin misin, Nellie? Çünkü savaşın bize öğrettiği bir şey varsa, o da fırsatları kaçırmamak gerektiğidir. Ne olacağını asla bilemezsin. Her şey bir anda değişebilir, değil mi? Ruth ve John'u alan bomba gibi, Charlie ve Flo'yu alan tren kazası gibi. Ne olacağını tahmin etmek imkansız ve sadece bir şansın var. Hayatta, mutlulukta tek bir şansın var." Başını bir yana eğdi ve gülümsedi. "Ama bana öyle geliyor ki, sana ikinci bir şans verilmiş."

Nellie cevap vermeye çalıştı ama ağzından tek kelime bile çıkmadı. Geri dönebilsaydı, V-E Günü'nü yeniden yaşayabilseydi, Billy'ye o kadar spontane bir şekilde evet demeseydi... Ray'in öldürüldüğünden en ufak bir şüphe duymamış olsaydı... Düğün tarihi bu kadar yakın olmasaydı... O kadar çok "eğer" vardı ki. Ama o buradaydı ve Billy kilisede onu bekliyordu, onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Onu kaybedemezdi, Babs'ın dostluğunu da kaybedemezdi, şüphesiz... Bethnal Green'de özlemini çekmeye başladığı o güvenli, emniyetli hayat, Billy ile yaşayacakları küçük ev, zamanla yapacakları çocuklar - hepsi hâlâ onun için oradaydı. İki gün öncesine kadar istediğini sandığı şey buydu.

Em henüz bitirmemişti. Nellie'ye parmağını salladı. "Eğer Billy ile evleneceksen, emin olmalısın kızım. Çok şey yaşadın, hepimiz yaşadık, ve ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, pişmanlık duymadan."

"Eminim," dedi Nellie, ama sesinde kendine bile inandırıcı gelmeyen bir ikna yoktu. Em, fırsatları değerlendirmesi gerektiğini söylemişti. Onu seven, istikrarlı bir adamla sakin ve rahat bir hayat sürme fırsatını değerlendirmesi gerektiğini. Evet, aldığı karar buydu ve bu karara sadık kalacaktı.

Bölüm 49

Billy, bu özel gün için satın aldığı yeni takım elbisesiyle koridorun başında gururla duruyordu. Yaka düğmesine sarı bir gül takmıştı ve yanında, ödünç aldığı takım elbiseyi giyen George'un da benzer bir gülü vardı.

Onun hesaplarına göre, neredeyse zamanı gelmişti. Birkaç dakika önce saatine bakmıştı ve saat on ikiden beş dakika önceydi, yani Nellie her an gelebilir, annesinin kolunda koridordan ona doğru yürüyebilirdi. Buraya gelecekti ve bir saat içinde onun karısı olacaktı. Ölene kadar onu sevecek ve ona değer verecekti.

Koridora dönüp baktı, gelinlikli halini ilk kez göreceği anı iple çekiyordu.

Birkaç sıra geride, küçük William'ı kucağında tutan Amelia'yı gördü. Ona çok yakışan, beyaz süslemeli lacivert bir elbise giymişti. Ona cesaret verici bir gülümseme attı ve bu gülümseme onun kalbini ısıttı. Arkasında, eski hava saldırısı sorumlusu ve eski belediye başkanı olan, artık emekli olan Bay ve Bayan Bolton vardı. Korudukları gençlerin düğününe katıldıkları için gururlu görünüyorlardı. Onun yeni işinden ve Nellie'nin işinden başka arkadaşlar da vardı. Hepsi bu büyük olayı görmek için bir araya gelmişti.

Kilisenin kapıları açıktı ve içinden Em ve Babs'ı görebiliyordu. Kalbi gururla doldu – tahmin ettiği gibi çok güzel görünüyordu.

Orada başka biri daha vardı, onunla konuşan biri, onun göremediği bir yerde, ama onları izlerken ve Nellie'nin ifadesini görünce kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Gözleri parlıyordu, ama

Neredeyse acı çekecek kadar duygusal bir haldeydi. Ona öyle bakabileceği tek bir kişi vardı. Ama o kişi ölmüştü, Fransa üzerinde vurulmuştu... Onları izlerken, adamı bir anlığına gördü. Midesi bulandı. Hayır, olamazdı. Olamazdı! Ve neden bugün, tam da bugün geri dönmüştü? Dünyada hayallerini paramparça edebilecek tek kişi. Nellie onu seviyordu, bunu biliyordu, ama o diğer adamı daha çok seviyordu. Her zaman öyle olmuştu ve şimdi o adam buradaydı, hiç de ölmemişti ve Nellie dışarıda ona bakıyor, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Billy, onun yerinde olmayı düşündü ve dünyadaki en çok sevdiği kişiye sırtını dönüp başka biriyle evlenmek zorunda kaldığını hayal etti. Hayır. Bunu yapması imkansızdı. Ve şimdi, mutluluğa ulaşmasının tek şansı, Nellie'nin ondan daha güçlü olması ve Ray'i terk edip ona gelmeye karar vermesi idi.

"Sadece... onu kontrol etmeye gidiyorum," diye mırıldandı George'a, ki George dışarıda olan biteni fark etmemişti. Cemaat de fark etmemişti – hepsi etrafındakilerle sessizce sohbet ediyorlardı, olan bitenden habersiz. George'un peşinden koridordan giriş kapısına doğru koştu, George da arkasından kilisenin iç kapılarını kapattı ve Ray'i görünce nefesini tuttu.

"Nellie, buradayım," dedi Billy. Em Ray'e, Babs Nellie'ye bakıyordu ve ikisi de birbirlerine bakıyorlardı. Hiçbiri Billy'ye dönüp bakmadı.

O da birinden diğerine baktı. Nellie'den Ray'e, sonra tekrar Nellie'ye.

Nellie yıkılmış görünüyordu. Billy, Nellie'nin ilk aşkı Ray olduğunu, en büyük aşkı Ray olduğunu biliyordu, her zaman biliyordu. Ama Nellie'nin onu, Billy'yi de sevdiğini de biliyordu. Belki daha az tutkuyla, ama yine de birlikte büyüdükleri onca yıldan doğan derin bir sevgiydi. Güzel bir çift olacaklardı. Mutlu, eşit bir evlilikleri olacak, hayatlarını paylaşacak, çocuk yetiştireceklerdi.

Ama şimdi Ray buradaydı, ölümden dönmüştü ve Billy, Ray'in Nellie'ye olan sevgisini görebiliyordu. Ve Nellie'nin ona olan sevgisini.

Onun için hissettiği duygudan daha büyük olduğunu biliyordu. Bunu, sanki yüzüne yazılmış gibi açıkça görebiliyordu. O, ona hiç

ona hiç öyle bakmamıştı, o tutkuyla, o yoğunlukla. Ve asla bakmayacaktı.

Ray neden geri dönmüştü? Neden lü kalamamıştı? Ya da uzak kalamamıştı. Son iki yılda başka birini bulduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Bu çok adaletsizdi. Uzun zamandır istediği şeyi nihayet ve neredeyse elde etmişken, işte onu elinden alabilecek tek kişi karşısındaydı. Umutsuzluk içinde inledi. Ona bunu yapan dünyanın adaletsizliğine bağırmak istedi. Ray'ın ortadan kaybolmasını, böylece Nellie'nin tek bir seçenekle kalmasını diledi. Çünkü tek bir seçenek olduğunu biliyordu. Tek bir seçenek olabilirdi.

Herkes sessizdi. Onun bir şey söylemesini veya yapmasını bekliyorlardı. "Nellie," dedi tekrar, sesi boğuk çıkıyordu ve bu sefer Nellie yüzünde acı dolu bir ifadeyle ona döndü.

"Billy, ben de tam içeri girecektim... Ray saygısını göstermek ve veda etmek istedi."

"Onun hayatta olduğunu ne zamandır biliyordun?"

"Sadece iki gün önce öğrendim." Sesi düz d.

"Bana söylemedin."

"Seni... korumak istedim. Evlenmeyeceğimi düşüneceğini sandım." Ray'den uzaklaşarak ona doğru bir adım attı. "Ama merak etme. Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Billy."

Oh, ama öyle oldu. Her şeyi değiştirdi. Onu koruyorduysa, bunun nedeni gerçek duygularıyla onu incitmek istememesiydi. Sanki geleceği grebiliyormuş gibiydi. Ya da daha doğrusu, aynı anda iki olası geleceği. Birinde bugün Nellie ile evleniyordu, diğerinde ise onu serbest bırakıp Ray ile birlikte olmasına izin veriyordu. Nellie'nin ona olan sevgisi, Ray ile birlikte olabileceğini bilerek onunla evlenirse, zamanla acı bir hale dönüşecekti. Billy bunu biliyordu ve bunun olmasına izin veremezdi. Onun kendisine olan duygularının kin ve nefret dönüşmesini izleyemezdi. Nellie ile Ray arasındaki aşkı gördükten sonra ne yapması gerektiğini biliyordu, asla solmayacak, onun asla rekabet edemeyeceği bir aşk. Yapabileceği tek şey buydu. Onu tüm varlığıyla seviyordu. "Seni geri kazanmak için geldi." Ve bu sözleri söylerken hissetti ki... fkesi, umutsuzluğu dağıldı ve kabullenmeye dönüştü.

"Hayır, Billy, öyle bir şey yok," dedi Nellie ve Ray de başını salladı. "O senin. Ben..."

Billy elini kaldırarak onların itirazlarını susturdu. "Nasıl olduğunu anlıyorum." "Öyle değil..."

"Biz..."

"Öylesiniz. Birbirinizi seviyorsunuz." Kimse bunu inkar etmeye çalışmadı. Bu çok açıktı.

"Billy, bugün seninle evleniyorum." Nellie'nin sesi titriyordu ama kararlıydı, bu çok açıktı ve bu yüzden onu her zamankinden daha çok seviyordu.

Ama yine de bunu yapmak zorundaydı. Hayatında yapması gereken en zor şeydi. Başını salladı. "Hayır, Nellie, evlenmeyeceksin. Bunu yapamazsın. *Biz* bunu yapamayız." Arkasında Em ve Babs nefeslerini tuttular, ama o onları görmezden geldi.

Bir adım öne çıktı ve Nellie'yi kendine doğru çekerek kollarının arasına aldı. Ona doğru eğildi ve sadece onun duyabileceği şekilde yumuşak bir sesle konuştu. "Nellie, aşkım, sevgilim. Flo'yu kurtaramadım. Ama seni, ömür boyu süreceğim pişmanlıktan kurtarabilirim. Çok şey kaybettin. Bu ikinci şansı senden alamam, *almayacağım*. Evlenmeyeceğiz. Ray'e olan hislerini biliyorum ve tek istediğim senin mutlu olman. Mümkün olduğunca mutlu olman. Bu yüzden... seni özgür bırakıyorum. Git... onunla. Bir gün onunla evlen."

Gözlerine bakabilmek için hafifçe geri çekildi ve o da onun bakışlarını karşılayarak, bunun içten geldiğine inanmasını istedi. Bu onun kalbini kırdı ama doğru olan, onurlu olan şey buydu. Hepsi için.

"Billy, ben..." Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Silip öpmek istediği gözyaşları. Parmağını dudaklarına koydu.

"Şşş. Sorun yok. Gerçekten, sorun yok." Ona gülümsedi, o da gülümsedi ve zamanla her şeyin yoluna gireceğini fark etti. Böylelikle kız onu hala sevecekti. Onu asla nefret etmeyecek, gerçek aşkının yolunu tıkadığı için ona kızmayacaktı. O buna dayanamazdı. Böylelikle kızın ona olan sevgisi saf ve lekesiz kalacaktı ve şu anda tek istediği de buydu.

"George," diye seslendi. "Bana şunu ver..."

George yanına geldi, elini cebine soktu ve yüzüğü çıkardı. Billy kendi iç cebine uzandı ve bir zarf çıkardı. Onu Ray'e uzattı. "Al. Bunlar işine yarayabilir. Brighton'a tren biletleri ve rezervasyon yaptığım otel odasının onayı."

Yüzüğü Nellie'ye uzattı.

Nellie elini uzattı ve George yüzüğü avucuna bıraktı. Bu yüzüğü ona vermeyi hayal ettiği gibi olmadı, diye düşündü alaycı bir şekilde, ama yine de yüzüğün parmağında olacağını bilmek biraz olsun teselli olurdu.

Ona sarıldı ve kulağına sessizce, sesi titreyerek, "Sen harika bir adamsın, Billy Waters," dedi.

"Teşekkür ederim." Onu sıkıca sarıldı, belki de son kez ona yaslanmış olmasının tadını çıkararak, sonra onu bıraktı, bir an daha gözlerine bakarak, orada sevgiyi gördü, artık büyümüş çocukluk arkadaşlarının kalıcı sevgisini. Onu şimdi Ray'e bırakırsa asla ölmeyecek olan sevgiyi.

Arkasında, birkaç kişi kiliseden çıkıyor ve neler olduğunu merak ediyorlardı.

"Tanrım, ne açıklamalar yapmamız gerekecek," dedi Em, ama gözyaşları arasında gülümsüyordu. Yanındaki Babs, kolunu onun omzuna attı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Ray, Billy'ye elini uzatarak.

Ray bir an eline baktı, sonra elini sıktı. "Ona iyi bak ve ona hak ettiği ömür boyu sürecektir aşkı ver."

Ray başını salladı. "Öyle yapacağım. Söz veriyorum."

Billy'nin isteyebileceği tek şey buydu.

Bölüm 50

Nellie, dünyada en çok sevdiği iki adamın el sıkışmasını izledi. Olanlara inanmak zordu ve kalbi sevinç, heyecan ve aşk ile çarpıyordu.

"Gidin artık!" Billy tekrar ısrar etti. "Mutlu olun!" Yüzünde kararlılık ve ıstırap karışımı bir ifade vardı. Onun, kendisine verdiği sözden vazgeçmesinin duygusal olarak ne kadar zor olduğunu görebiliyordu ve kalbi onun için acıyordu. Yine de içten içe, herkesin iyiliği için doğru olanın bu olduğunu biliyordu. Arkasında, insanlar kiliseden çıkıyor ve neler olduğunu merak ediyorlardı. George, Tanrı onu korusun, onları içeri geri sokmak için bahaneler uydurmaya çalışıyordu.

Elbisesi, güzel gelinliği, gözüne çarptı. "O insanlarla yüzleşmem."

"O zaman acele et, tüm o insanlar dışarı çıkmadan. Ben bir açıklama bulurum." Billy kiliseye doğru koştu. "Tekrar görüşeceğiz, Nellie Morris!" diye omzunun üzerinden bağırdı.

Billy'nin herkese içeri girmesini, plan değişikliği olduğunu ve açıklayacağını söylediğini gördü, sonra içeri girip kilisenin kapılarını kapattı.

Nellie, aynı anda gülümseyip ağlayan Em'e döndü. "Anne? Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme, canım. Billy'nin dediği gibi git. Benim onayımı aldın ve babanla kız kardeşin de senin bunu yapmanı isterdi."

"Seni yalnız bırakacağım," dedi Nellie.

"Yalnız değilim. George'um ve arkadaşlarım var. Senin mutlu olduğunu, hayatı dolu dolu yaşadığını bilmek beni mutlu edecek." Em ona bir kez daha gülümsedi. "Bence baban da senin için bunu isterdi. En çok sevdiğin kişiyle heyecan ve macera dolu bir hayat. Hep hayalini kurduğun şey buydu, hatırladın mı?"

Nellie annesine sıkıca sarıldı, sonra tüm olanlara şaşkın bakışlarla bakan Babs'a döndü. "Babs, özür dilerim."

Babs öne çıktı ve ona da sarıldı. "Önemli değil. Billy de iyi olacak, söz veriyorum. Onun dediğı gibi, şimdi gitmelisin. O kadar insanı uzun süre içeride tutamaz. Neler olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

Ray, Nellie'ye elini uzattı.

Nellie elini tuttu, ama Em ve Babs'a döndü.

"Teşekkürler. Ben..."

"Git!" Em ve Babs, ağlayıp gülerek onları uzaklaştırdılar.

Sonra, Ray'in elini tutarak, az önce annesi ve nedimesiyle yürüdüğü caddeye doğru aceleyle geri döndü. Bayan Waters değil, Bayan Fleming adayı ve elini tutan adam, sonsuza kadar seveceğı ve hayatının geri kalanını birlikte geçireceğı adamdı.

"Nellie! Bekle!" George, cadde boyunca onların peşinden koşarak geliyordu.

Nellie durdu ve arkasını döndü. "George!"

George onların önünde kayarak durdu ve avucunu açarak elini uzattı. Avucunda Flo'nun küçük porselen köpek süsü vardı. "Bunu buldum. Kazadan sonraki gün. Flo onu evdeki merdivenlere düşürmüştü. O günden beri onu hatırlamak için yanımda sakladım. Artık senin almalısın."

Gözlerinden yaşlar akarken onu aldı. "Teşekkür ederim. Ve George?"

"Evet, biliyorum. Annene iyi bak. Elbette bakacağım, Nellie. Endişelenmene gerek yok." İkisine de askeri selam verdi ve kiliseye, Em, Babs ve Billy'nin yanına koştu.

O, onun onlara geri dönmesini izledi. Hayal ettiğı hayat çoktan solmaya başlamış gibiydi ve yeni bir hayat elinin altındaydı. Yeni bir başlangıç.

"Onlar iyi olacaklar," dedi Ray. "Biz de öyle. Tanrım, seni seviyorum Nellie Morris. Hayatın bizi nereye götüreceğini bilmiyorum ama birbirimize sahibiz ve ömür boyu aşk ve macera yaşayacağız, söz veriyorum." Onu kollarına çekti ve öptü, sanki son yıllar toz olup uçmuş gibiydi. İşte buradaydılar, birlikte, savaş bitmiş, tehlike geçmişti ve önemli olan herkesin kutsaması onlarla birlikteydi.

"Hadi, müstakbel Bayan Fleming! Düğün olmayacağını fark edip kiliseden dışarı çıkmadan önce." Ray ona, onun çok sevdiği o tanıdık gülümsemeyle sırıttı. "Brighton'a gidelim!"

"Brighton'a!" Bu, birlikte yaşayacakları birçok maceranın ilki, seyahatlerinin ilk adımı olacaktı ve Nellie sabırsızlanıyordu. Bir eliyle elbisesini kaldırdı, diğer eliyle Ray'i tuttu ve birlikte caddede koşarak, az önce olanlara inanamadan, birdenbire parlak, neşeli ve sevgi dolu bir gelecek gördüler. Billy'nin ona olan sevgisinden dolayı onlara verdiği bir gelecek.

Epilog

Mart 1993

"Düşmeyeceksin. Ben tutuyorum." Güçlü eller Nellie'nin kollarını kavradı ve öğrenciler metro istasyonunun merdivenlerinden koşarak geçerken onu sabit tuttu. "Hadi, seni buradan çıkaralım."

Nellie, on dokuz basamağın geri kalanını çıkmasına izin verdi ve parlak bahar güneşinin ışığına ve temiz havaya çıktı. Kalbi hala çarpıyor, nefesi kesik kesikti, ama güvendeydi, Flo'yu, babasını ve diğerlerini öldüren kalabalığın içinde değildi. Metro girişinden çıkıp Bethnal Green Gardens'a girdiğinde, kurtarıcısının sesini tanıdığını fark etti ve ona doğru dönüp iyice baktı.

"Billy! Oh, sensin!"

"Babs bu saatlerde geleceğini söyledi, ben de bilet gişesinde seni bekliyordum. Sanki kendi dünyandasın gibi yanımdan geçip gittin. Seni görmek güzel, Nellie."

Ona gülümsedi. Aynı nazik gözler, aynı yanak çukuru, aynı eski Billy. Onu görmek onu sakinleştirdi. "Seni de görmek güzel. Çok uzun zaman oldu."

"Hadi, nefesini toplayana kadar oturalım. Konuşacak çok şeyimiz var ve Babs daha sonra kesinlikle tüm zamanını alacaktır. Şimdi birkaç dakika sana ait olmak istiyorum." Billy onu parkın köşesindeki bir bankın önüne götürdü.

Etrafına baktı. Park, savaş yıllarına göre daha bakımlı ve daha gür bitkilerle donatılmıştı. Sokakta eski ve yeni binalar karışık duruyordu; yeni binaların, hatırladığı bombalanmış boşlukların yerini aldığını fark etti. "Her şey çok farklı."

"Evet, elbette farklı. Eğer hesaplamam doğruysa, ayrılalı kırk sekiz yıl oldu," dedi Billy.

"Neredeyse kırk sekiz. Tam olarak değil. 45 yazında ayrıldım. Billy... O zaman yaptıklarını hiç unutmadım. Bize, bana ve Ray'e, birlikte harika bir hayat verdin."

Billy ona uzun süredir devam eden dostluğun gülümsemesiyle gülümsedi. "Eğer evlenseydik, zamanla pişman olacağımızı biliyordum. Seni Ray'den uzak tuttuğum için bana kızardın. Beni onu sevdiğin gibi sevmediğin için sana karşı acımasızlaştırdım." Elini tuttu. "O gün seni uzaklaştırdım, çünkü birdenbire evlenirsek geleceğin nasıl olacağını net bir şekilde gördüm. Ve gördüğüm şey hoşuma gitmedi."

"Teşekkür ederim. Çok mutlu yıllar geçirdik."

"Benim için de her şey yolunda gitti, değil mi?"

O biliyordu – Atlantik'in iki yakası arasında, kendisiyle Babs arasında sürekli mektuplaşmalar olmuştu ve Babs, Billy'nin tüm haberlerini ona aktarmıştı. Babs, kocası Peter'la birlikte onu ziyaret bile etmişti. George iki kez, annesi ise bir kez ziyaret etmişti. Em, yeni bir ülkeyi ziyaret etme, kızının evini kurduğu yeri görme fırsatı bulduğu için çok sevinmişti. Nellie ve Ray de İngiltere'ye birçok kez seyahat etmiş, Londra'nın batısında George ve ailesinin yanında kalmış, orada Em ile de buluşmuştu. "Amelia nasıl? Çocuklar nasıl?"

"Çok iyi, seni görmek için çok heyecanlı. William hafta sonu çocuklarıyla birlikte ziyarete gelecek, ikizlerimiz de hala bu civarda yaşıyor." Billy gözlerini ondan ayırıp bahçeleri seyretti. "Onu çok seviyorum, biliyorsun. O zamanlar senin benim için tek kadın olduğumu, başka kimseyi sevemeyeceğimi düşünüyordum. Ama yanılmışım. Ben de harika bir evlilik yaşadım. Amelia bana çok iyi geldi. Seni tanıyarak onu da tanımış olduğum için çok şanslıyım."

"Çok mutluyum." Komik, diye düşündü, ikisi için de her şey yolunda gitmişti. Eğer yapabilseydi, değiştireceği tek şey

Ray'in kansere yakalanmamasıydı, onu çok erken yaşta hayattan koparan o korkunç, berbat hastalığa. Sağ parmağındaki yüzüğü çevirdi – Billy'nin ona aldığı, Ray ile kırk beş yıllık evliliği boyunca taktığı yüzük, tüm bunları mümkün kılan özverili, harika adamı hatırlatmak için.

"Hâlâ saklıyor musun?" dedi Billy, elini fark ederek.

"Her zaman taktım," diye cevapladı kadın gülümseyerek.

"Yarın anma töreni olacağına inanamıyorum."

"Evet, biliyorum." Pek çok cana mal olan trajediden elli yıl sonra, bu insanlar için ilk anma töreni düzenlenecekti. Toplumun bir araya gelip onları anmak, olanları konuşmak için bir fırsat.

"Belediye Meclisi tüm suçlamalardan aklandı, biliyorsun. Gazetede bununla ilgili uzun bir yazı okudum. Sen her zaman bunun Bayan Bolton'ın suçu olmadığını, elinden geleni yaptığını söyledin ve şimdi haklı olduğu ortaya çıktı."

"Sadece, o bunu göremeyecek," dedi Nellie ve nazik, çalışkan eski patronunu hatırlarken bir an sessizlik oldu.

Yolun karşısındaki, ayinin yapılacağı St John's kilisesine dönüp baktı. Trajedinin birçok kurbanının götürüldüğü, kendisinin ve Em'in Flo ve Charlie'yi bulduğu aynı kilise.

"Şimdi Babs'ın evine gidelim mi?" dedi.

Nellie kiliseye geri baktı. "Önce bir şey yapmamın sakıncası var mı? Tek başıma. Flo'nun mezarını ziyaret etmek istiyorum."

Adam ona şefkatle baktı. "Tabii ki. Çantayı alayım, biraz sonra Babs'ın evinde görüşürüz. O sorun etmez. Yolu biliyor musun? Evi eski mezarlığın yakınında."

"Biliyorum." Bunca yıl geçmesine rağmen, Bethnal Green'in sokakları hafızasına kazınmıştı.

Birlikte parkın dışına çıktılar. "Görüşürüz o zaman." Billy onun yanağına bir öpücük kondurdu, valizini aldı ve caddeye doğru yürürken el salladı.

Derin bir nefes aldı ve yolu geçerek kiliseye doğru yürüdü. İçeri girip birkaç dakika sessizce oturdu, düşüncelerini topladı, East End'in havasının ruhuna işleyişine izin verdi. Sonra

dışarı çıktı, kilisenin yanından geçerek taş işçiliğine baktı.

Hâlâ oradaydı. *NM ve RF, Şubat 1943*. Bunca zaman sonra hâlâ orada duran baş harfleri. Ray'in oyduğu harfler, onun hayatından daha uzun ömürlüydü, ama aşklarından daha uzun ömürlü değildi. Parmaklarıyla harfleri izledi. "Ah Ray, aşkım. Keşke bugün burada benimle olsaydın. Seni asla unutmayacağım." Yüzüne hafif bir esinti esti, bir tutam saçını kaldırdı, sanki Ray dinliyormuş gibi, sanki kırk beş harika yıl boyunca olduğu gibi yanında duruyormuş gibi. Gülümsedi. "Teşekkürler, aşkım. Her şey için." Birlikte geçirdikleri tüm yıllar, yaptıkları tüm seyahatler, her zaman hayal ettiği gibi dünyayı keşfetmeleri için. Gittikleri yerler, yaşadıkları eğlenceler. Birlikte yetiştirdikleri aileleri. Üç güzel kızları.

Üçü de ayrı ayrı, onunla birlikte seyahate çıkmayı önermişlerdi, ama Nellie hayır demişti. Yoğun hayatları, çocukları, kocaları ve işleri vardı, Michigan'da kalmaları için çok fazla şey vardı. Bunu tek başına yapmak istemişti. Bir arkadaşının olması, anılarına dalma şansını azaltacaktı. Onlardan biri gelseydi, etrafındaki geçmişin hayaletlerini hissetmesi daha zor olurdu.

İlk harflere son bir kez bakarak kiliseden uzaklaştı, her zamanki gibi insanlarla dolu, tanıdık ama değişmiş sokaklardan geçti. Bu yoldan son geçtiğinde, gelinlik giymiş, Ray'in elinden tutmuş, koşarak gittiğini düşünmek.

Morpeth Caddesi'nden yukarı doğru yürüdü. O, Babs ve Billy'nin yaşadığı eski teraslı evler artık yoktu, karakteristik olmayan apartman bloklarına yer açmak için yıkılmışlardı. Ama okuduğu okul hala yolun sonunda duruyordu ve karşı tarafta bir iki eski ev vardı. Artık burası evi gibi gelmiyordu. Ev, yerler değil, insanlardı. Ev, kızları ve ailelerinin yaşadığı büyük gölün kıyısındaki Michigan'dı. Pasaportu çıkar çıkmaz Ray onu oraya götürmüş ve Ray'in ailesinin huzurunda evlenmişlerdi. Çok mutluydular, pişmanlıkları yoktu.

Güneydeki Bow Mezarlığı'na doğru yola çıktı. Mezarlık, ilçenin geri kalanıyla birlikte Tower Hamlets Mezarlığı olarak yeniden adlandırılmıştı, ama hala aynı yerdeydi ve Charlie ile Flo'nun mezarları da oradaydı. Nellie, yarınki tören öncesinde, eski dostlarını görmekle meşgul olmadan önce, orada biraz zaman geçirmek istedi. Em başka bir yere gömülmüştü, çünkü Bow Mezarlığı 1966'da yeni cenazeler için kapatılmıştı. Nellie, hafta içinde annesinin mezarını ziyaret etmeyi planlıyordu, ona fırsatları **değerlendirmesini** söyleyen bu harika kadına saygısını göstermek için – bu, hayatı boyunca kullandığı bir mantra olmuştu.

Rotası, hiç hatırlamadığı bir parktan geçiyordu. Savaş sırasında bu bölge, Regent's Canal boyunca uzanan Viktorya dönemine ait teras evlerin bulunduğu bir mahalleymiş. Bombardımanla büyük hasar görmüş, hatırladığı kadarıyla, ve savaştan sonra yetkililer her şeyi yıkıp yerine bir park yapmış olmalıydılar. Kuzeyde Victoria Parkı ve güneyde mezarlıkla birleşen hoş, yeşil bir vaha. Mezarlıkta dolaştı ve aradığını buldu.

Charles Francis Morris, 1896–1943, sevgili eş ve baba.

Huzur içinde yat. Elini mezar taşına koyarak yüksek sesle okudu ve bazen öfkeli veya memnun edilmesi zor olan, ama her zaman sevgi dolu ve şefkatli, ailesi için her zaman en iyisini isteyen, hayat dolu babasını hatırladı.

Ve onun yanında, Flo'nun daha küçük mezarı. *Flora Emily Morris, 1935–1943, sevgili kız kardeşi ve kızı. Cennet her zaman ve sonsuza kadar oyun oynanacak bir yer olsun.*

Em ile birlikte Flo'nun mezar taşı için doğru kelimeleri bulmak için ne kadar uğraştıklarını hatırladı. "Basmakalıp bir şey olmasın. Çok dindar bir şey olmasın. O sadece bir çocuktü, zavallı kuzum."

Nellie, Flo'nun mezarının yanına diz çöktü ve ellerini, Flo'nun kalbinin olduğu yere koydu. "Seni özlüyorum, küçük kardeşim," dedi. "Her zaman özledim ve her zaman özleyeceğim." Bunca yıl sonra bile, bu hala geçerliydi.

Tek bir gözyaşı damlası yanağından süzülerek aktı. "Yarınki tören senin için, Flo. Ve babam için. Ve o gece ölen diğer 171 kişi için. Ama bu an sadece senin için."

Sonra şarkı söyledi. Yumuşak, sessizce, sadece yerin derinliklerinde bulunan Flo'nun duyabileceği şekilde. Flo'yu uyutmak için sık sık söylediği ninni şarkısının son kıtası.

*"Dinle, ciddi bir an alıyor, gece boyunca net bir şekilde
Sen, sevgilim, cennete doğru uuyorsun, gece boyunca evine
Dünyevi toz senden silkeleniyor, ölümsüz ruhun uyanacak Son loş
yolculuğuna çıkarak, gece boyunca eve dönüyorsun."*

Teşekkür

Aileme: Annem, babam, Charlie Rachel, Paige, Sam ve Ava. Sizi bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Sürekli sevginiz, desteğiniz ve rehberliğiniz için teşekkür ederim.

Hayatımın ortağı Jake'e, elimi tuttuğun ve bana yol gösterdiğin için teşekkür ederim. Nanny Ruth seni çok severdi, buna hiç şüphe yok.

WME'deki harika menajerlerime, bu fikri besledikleri ve böyle bir hikaye yaratmam için bana alan açtıkları için teşekkür ederim. Andrew, TJ, Steve, Huy, James, Matilda ve Alyssa, hepiniz bu hikayeyi bir fikir tohumundan yayına kadar taşıyan rüzgarsınız. Jenny ve Cara'ya, bu çılgın dünyada her zaman arkamda durup beni korudukları için teşekkür ederim.

Bu hikayeye inanan ve asla hayır cevabını kabul etmeyen HarperCollins yayın ekibine, özellikle editörlerim Katie ve Liz'e teşekkür ederim. Ve bu hikayeyi hayata geçirmek için benimle birlikte çalışan muhteşem Kathleen McGurl'a teşekkür ederim.

Bir sonraki bölümü yazmaya çalıştığım uykusuz gecelerde sadakatle ayaklarımın dibinde bekleyen harika köpeklerim Winnie, Max, Barbie ve Marley'e teşekkür ederim.

Son olarak, dadım Ruth'a. Sen olmasaydın, kimse bu kitabı eline alamazdı. Sen olmasaydın, ben de olmazdım. Bu senin hikayen, her gün ilham aldığım zorlukların ve içsel gücünün bir kanıtı. Bu senin için. Seni seviyorum ve *Nineteen Steps'i* senin onuruna sunuyorum.

TEK YER. ÇOK SAYIDA HİKAYE

Cesur, yenilikçi ve
güçlendirici yayıncılık.

BİZİ TAKİP EDİN:

@HQStories

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Avustralya) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Box 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF

<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

Dublin

HarperCollinsPublishers

Macken House, 39/40 Mayor Street Upper
Dublin 1
D01 C9W8 İrlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

